DIANA PALMER

O CĂSĂTORIE ONORABILĂ

ALCRIS

Când, în 1797, formidabila lady Constant își invită nepoata de șaptesprezece ani, Caroline Daine, să locuiască împreună cu ea la Castelul Windsor, nu o făcu din afecțiune, ci doar pentru a se asigura că prima dintre copilele fratelui ei va face o căsătorie onorabilă. Caro o vizitase ultima oară pe mătușa ei la zece ani, iar acum reîntâlni două cunoștințe foarte diferite, foști tovarăși de joacă.

Dar lady Constant hotărî repede că nepoata ei va fi soția unui tânăr baronet, sir Clement Bardell — iar ea nu era o femeie care, în ciuda dificultăților, va renunța la propriile idei.

ISBN 10 973-7870-77-8
ISBN 13 978-973-7870-77-3

PREȚ 5 LEI

Titlu original (eng.): The heart in the sand

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
PONSONBY, DIANA
O căsătorie onorabilă / Diana Ponsonby
Traducător: Elena Mitu
București: Alcris, 2006.
ISBN 10 973-7870-77-8
13 978-973-7870-77-3
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecţia „NOSTALGIC “

DIANA PONSONBY

O căsătorie onorabilă

ALCRIS
Romance

Vă recomandăm din aceeași colecție următoarele titluri:

85. Dragostea joacă și câștigă — *Barbara Cartland*

Într-o seară ghinionistă, la Londra, tânărul și seducătorul conte de Wynchingham își pierde la cărți toată averea. Iată-l la un pas de ruină. Acceptă fără tragere de inimă planul nesăbuit al pupilei lui, fermecătoarea Cristina, care vrea să-i vină în ajutor. O va prezenta neîntârziat la curtea prințului de Wales, unde se întâlnește și se distrează societatea aleasă a timpului. Cristina va găsi poate acolo un soț bogat, care să-i permită tutorelui ei să-și plătească uriașa datorie? Balul dat pentru Cristina este un triumf pentru frumusețea ei. Dar bărbatul care o remarcă, deși strălucit, nu este genul pe care-l dorea. El se arată imediat imperios, foarte grăbit s-o ia în căsătorie...

86. Închisoarea dragostei — *Barbara Cartland*

Nu se întâlniseră niciodată. Și totuși, Syrilla îl iubea Aristide de Savigne de opt ani. Astăzi când ea are optsprezece, iar ducele - treizeci, Syrilla află cu bucurie că bătrâna ducesă de Savigne o alesese să-i fie soție fiului ei. De la existența ei liniștită, petrecută într-un castel retras, pe malul Loirei, alături de un tată văduv, Syrilla trece brusc la condiția de soție și stăpână a domeniilor vaste ale familiei de Savigne. Dar ceea ce ea nu știe este că Aristide nu este cavalerul fără frică și prihană pe care îl visa, ci un bărbat dur și cinic, ale cărui excese și orgii au îngrozit Parisul. Aristide refuză cu încăpățânare să asculte rugămintea mamei sale de a se căsători și amenință că - dacă nunta va avea loc împotriva voinței lui - se va întoarce degrabă în capitală, la viața lui de plăceri.

87. Taina prințului — *Barbara Cartland*

Când prințul de Meldenstein cere mâna Camillei, aproape că-i salvează familia de la un dezastru. Impresionantul aranjament matrimonial îl va ajuta pe tatăl ei falit să achite notele de plată ale doctorului care vor salva viața mamei ei. Frumoasa Camilla nu are de ales și trebuie să accepte... Pe drum să-și întâlnească viitorul soț, inima Camillei este capturată de către fascinantul Hugo Cheverly, care o disprețuiește din motive de neînțeles pentru ea. Abia când se află în pericol de moarte, Camilla află înfricoșătorul adevăr despre sentimentele lui Hugo pentru ea - și despre misteriosul prinț cu care e pe cale să se căsătorească...

Capitolul 1

Doamna Daine era vizibil încântată de scrisoare și familia o privi pe Caroline cu admirație și invidie.

– Ce frumos din partea mătușii tale! exclamă doamna Daine, o femeie care, pe lângă trecerea vârstei, părea mereu hărțuită de grijile unei familii numeroase și a unui venit mic.

Cele mai mici domnișoare Daine își priveau sora cu uimire.

– Doamne, dădu impresionat din cap unul dintre băieți, o să trăiești în același castel cu regele!

– Mătușa o să-ți cumpere rochii noi, remarcă una dintre fete, cu gelozie vizibilă.

– O să te măriți, declară alta.

– Dragele mele, nu așa se vorbește, le certă mama lor.

Desigur, își spuse Caroline, aceasta este intenția mătușii, iar mama va fi foarte dezamăgită dacă nu va reuși.

– Ce mulțumit va fi tatăl tău! Are o soră bună și grijulie! continuă doamna Daine.

– Nu mi-l aduc aminte pe tata! se plânse cea mai mică fiică, în vârstă de trei ani.

Tatăl lor nu mai fusese acasă de aproape un an.

Era ofițer în marina regală, iar familia lui își petrecea cea mai mare parte a timpului în această casă din Portsmouth, așteptându-l să se întoarcă din călătorii.

Doamna Daine își luă fiica în brațe, cu ochii,în lacrimi.

– Caro se va mărita cu un lord, spuse visătoare una dintre fetele mai mari. În casa mătușii Constant nu intră decât nobili...

– Casă? Trăiește în Castelul Windsor!

– Într-un turn numit "Lancelot"..

– Viitoarea lady Caroline...

Doamna Daine interveni:

– Terminați cu prostiile, copii! Sunt foarte multe persoane care trăiesc la Castelul Windsor și nu aparțin nobilimii... Oricum, sora voastră nu va putea fi niciodată "lady Caroline" și nu mai vreau să aud astfel de comentarii. Treceți la lecții!

În timp ce corul de proteste se stingea încetul cu încetul, doamna Daine își privi fiica. Aceasta își păstrase seriozitatea și nu făcuse nici un comentariu. Oricum, ce nobil ar fi luat o mireasă fără zestre? Numai în cazul în care frumusețea deosebită ar atenua acest neajuns, iar Caro nu era frumoasă. Avea o figură atractivă și plină de caracter. Fără îndoială, după ce lady Constant va termina cu ea, va fi de nerecunoscut, dar acum, cu fruntea ei înaltă și ochii mari și albaștri, arăta ca un copil.

– Caro, draga mea, trebuie să scrii o scrisoare de mulțumire mătușii tale. Desigur, voi scrie și eu una. Oh, ce șansă minunată! zâmbi ea încurajator.

– Da. Mamă?

– Ce este? Se pare că unii oameni nu-și dau seama cât sunt de norocoși! exclamă ea, începând să-și piardă răbdarea în fața lipsei de reacție a tinerei.

– Eu... nu vreau să vă părăsesc– să plec de acasă pentru totdeauna. Oh, mamă! Nu m-ar deranja să mă duc în vizită, dar mătușa spune "să trăiască împreună cu mine".

– Draga mea, ne vei vizita cu siguranță. Te vei întoarce cel puțin la sosirea tatălui tău.

Fata care fusese invidioasă pentru rochiile noi, ridică privirea din cartea pe care o citea:

– Mi-aș dori să fi fost destul de mare ca să pot pleca... Caro, ești proastă!

– O să le întâlnești pe cele șase prințese!

– Și pe prinți!

Agitația reîncepu, iar doamna Daine fu nevoită să bată în masă.

Acum, Caro trebuia să o ajute pe mama ei la supravegherea lecțiilor fraților și surorilor. Mult mai târziu, fu în sfârșit liberă să se gândească la viitorul care i se așternea în față.

Era adevărat că îi părea rău că pleacă de acasă, dar numai până la un punct. Dacă mătușa Constant ar fi fost altfel... Dar poate o va găsi schimbată, poate că se înșelase. Petrecuse o vară întreagă cu mătușa Constant, în urmă cu șapte ani, când avea abia zece ani. Mătușa îi păruse atunci mai degrabă o păpușă animată, decât o femeie reală. Nu râdea niciodată, iar când zâmbea o făcea din motive bizare. Nu părea să știe cum se vorbește cu copiii. Îi vorbise, desigur, chiar foarte mult, dar niciodată despre ceva care ar fi putut-o interesa pe nepoata ei. Despre persoane de care nu auzise niciodată sau pe care abia le întâlnise, despre nobili și despre familia regală.

Era ciudat că era sora tatălui lor. Fratele ei îi arunca pe cei mai mici în aer și-i prindea râzând, îi îmbrățișa pe toți și făcea figuri amuzante.

Cu toate acestea, se bucurase de vara petrecută la mătușa lor. Mai ales pentru că atunci îl întâlnise pe Louis. Se înveseli brusc. Oare mai este la castel? Apoi se întristă din nou. Chiar dacă mai era acolo– ceea ce părea improbabil– nu va putea să-l vadă. Mătușa Constant ar fi îngrozită.

Datorită constantei dureri de dinți a domnișoarei Lansdowne, fusese posibil să-l vadă atât de des. Domnișoara Lansdowne trebuia să

o supravegheze, dar deseori era atât de suferindă, încât îi permitea să se ducă să se joace pe terasa de lângă Turnul Lancelot.

Îl cunoscuse pe Louis când mingea ei se prinsese într-un ornament de piatră de deasupra ușii. Îl văzuse trecând prin apropiere de câteva ori. Era mai mare decât ea, avea cincisprezece ani, un băiat frumos cu plete cârlionțate șaten închis și cu ochi de un cenușiu clar. Cel mai bine își amintea ochii, de un cenușiu adânc și mereu plini de viață. Louis se cățărase pe portalul de piatră– un lucru care-i câștigase imediat admirația fetei– și recuperase mingea. Foarte amuzant era că nu vorbea bine engleză, iar ea îl întrebase de ce. Vorbiseră destul de mult. Uneori Caro nu-l înțelegea și amândoi chicoteau.

Era francez. Numele lui întreg era Louis Francois Pierre Ribot, iar familia lui era o familie de regaliști. Caro nu înțelegea prea bine aceste lucruri, iar limba amestecată pe care o vorbea noul ei prieten n-o ajuta prea mult. Esențialul era că, în clipa în care în Franța începuse Revoluția, tatăl lui îl trimisese împreună cu mama lui în Anglia. Locuia la castel, în grija unui domn pe nume Benjamin Zobel. Acesta, de origine germană, era prieten cu tatăl lui Louis, iar în Anglia era angajat ca maestru artizan în slujba Maiestății Sale. Se spunea că nu putea fi egalat în slujba lui, iar Louis învăța arta confecționării diverselor ornamente.

Mamei lui nu-i plăcea acest lucru, pentru că și-ar fi dorit să se ducă la școală. Dar, din cauză că fugiseră din Franța, nu aveau suficienți bani pentru studii. Una dintre mătușile lui îi însoțise, iar acum locuiau împreună în Windsor. Mătușa și mama lui confecționau rochii și brodau, pentru a se întreține. El primea câțiva bani de buzunar de la domnul Zobel, dar când va stăpâni meseria, va fi în stare să se întrețină singur.

Desigur, Caro nu aflase aceste lucruri în prima dimineață. Se întâlniseră des. Era uimitor și foarte flatant că un băiat atât de mare accepta să se joace cu ea. Mai mult, o învățase foarte multe jocuri noi

cu mingea. Uneori ploua și nu putea ieși, iar mătușa Constant o lau cu ea în vizite sau să cunoască o altă fată de aceeași vârstă. Dar, de obicei, ea și Louis reușeau să petreacă douăzeci de minute, o jumătate de oră, înainte ca el să spună, cu importanță:

– Trebuie să mă întorc la muncă.

– E interesant să fii artizan? îl întreba ea neîncrezătoare.

– Domnul Zobel este artizan, dar tatăl meu obișnuiește să spună că e mai întâi artist. Bineînțeles, e foarte interesant.

Caro ascultase cu uimire și aflase că domnul Zobel era pictor, dar picturile lui nu erau compuse cu vopsea, creioane sau altceva de acest gen, ci cu nisipuri colorate. Construcțiile din zahăr îi dăduseră această idee..

– Dar ce picturi frumoase sunt! declarase Louis. Flori, fructe, animale.

Erau atât de frumoase, încât erau așezate în centrul mesei regelui.

– Nu știu dacă el le-a inventat, clătinase băiatul din cap, după o vreme de gândire. Unul dintre tavanele din castel este făcut așa, iar pictorul a fost domnul Haas...

– Un tavan? îl întrerupsese Caro. Nu se poate! Dar nu spuneai că sunt șterse după ce se termină masa regelui? Cum ar putea sta nisipul pe tavan?

Louis râsese atât de tare, încât fusese nevoită să râdă și ea.

– Prostuțo! E pus pe o suprafață cu lipici. Domnul Zobel face și picturi pe care le pui în ramă și le agăți pe perete. Sunt foarte frumoase.

Într-o dimineață, în secret mare, râzând și ascunzându-se, o dusese în St. George's Hall, iar acolo, cu îngăduința domnului Zobel, văzuse cu proprii ochi cum se pregătesc mesele lungi pentru banchetul regal. În centrul mesei, se afla opera germanului– mult mai tânăr decât se așteptase– pictura unui vas cu flori, lângă el struguri și o creangă de pin pe care se vedea un cuib cu patru ouă mici, asupra cărora se apleca o pasăre micuță și cafenie. Totul era făcut din nisip. Dar culorile erau atât

de vii, încât aveai impresia că sunt reale. Caro întinsese mâna, dar Louis o oprise imediat, destul de supărat:

– Non! Non! Nu trebuie să atingi!

Apoi o luase din sala de mese. Afară, îi declarase:

– Voi fi un artist la fel de mare! Nu oricine are darul creației. Eu îl am! Așa spune domnul Zobel...

Întinsese mâinile într-un gest grăitor. Își iubea munca, adora să facă lucruri noi, să deseneze, să modeleze, să inventeze. Era fericit din acest motiv... dar, firește, îi lipsea tatăl lui și Parisul. Numai că, c'est la vie!

Caro își dorise să-l întrebe dacă nu-i era teamă că tatăl lui o să fie ghilotinat, dar nu îndrăznise. Uneori, se temea că tatăl ei va naufragia, dar nu-i plăcea să fie întrebată despre acest lucru.

Ultima oară când îl văzuse pe Louis, cu o zi înainte de plecarea spre Portsmouth, el o sărutase. Primul sentiment fusese uimirea, pentru că știa că verișorii ei, cam de aceeași vârstă, urau săruturile. Apoi, fusese foarte impresionată: "Louis este prima persoană, fără să punem în calcul rudele, care m-a sărutat. O să-mi amintesc toată viața."

Fusese un sărut cald și plin de afecțiune pe obraz. Răspunsul ei fusese să-și arunce brațele în jurul gâtului lui și să-l strângă cu la fel de multă căldură. Chiar șoptise:

– Te iubesc, Louis!

Dar regretase repede această declarație și-și dorise ca el să n-o fi auzit.

– O să-mi lipsești, micuțo! zâmbise el.

Dacă se gândea bine, acum i se părea imposibil ca domnișoara Lansdowne să nu fi știut cât de des fusese în compania lui Louis. Dar, pentru că o dureau dinții, hotărâse probabil că nu e nici un pericol ca o fetiță de zece ani să vorbească unui băiat francez care, deși nu era de același rang, avea o poveste foarte interesantă. Se presupunea că mătușa Constant, atât de ocupată cu viața socială, nu știa nimic despre aceste întâlniri.

Dar nu mai avea nici un rost să se gândească la Louis. Acum va fi foarte diferit. Nu mai era un copil. Încercă să-și aducă aminte ce alte lucruri interesante erau la Windsor. Erau soldați care mărșăluiau, schimbarea gărzii, muzică, salve de tun și clopote bătând. Agitație și activitate toată ziua. Cel mai interesant lucru era că puteai să urmărești familia regală plimbându-se pe terase duminica seara. Chiar și mâncau în public. Mătușa Constant o luase o dată să-i vadă. Cu această ocazie va fi invitată la baluri și la petreceri, pentru că nu mai era o copilă... Ce ciudat și oarecum înspăimântător! Dacă ar putea să se ducă împreună cu familia ei, ar fi o adevărată aventură. Dar așa, cu o mătușă care nici măcar nu râde, e destul de trist.

În ultima seară, o întrebă pe mama ei:

– Mamă, dacă nu sunt fericită la Windsor, pot să mă întorc acasă?

Răspunsul doamnei Daine nu fu atât de prompt pe cât ar fi dorit Caro.

– Caro, trebuie să fii curajoasă. Nu crezi că-mi vei lipsi foarte mult? Cu siguranță, la început îți va fi dor de casă. Dar trebuie să fii fata curajoasă a tatei. Aceasta este o șansă minunată pentru tine. O să ai acces la cea mai bună societate. Nu vreau să te primesc acasă plângând, doar pentru că totul va părea ciudat la început. În primul rând, ar fi un semn de lipsă de recunoștință pentru mătușa ta.

– Da, mamă. Dar, dacă după șase luni, voi fi foarte nefericită...

– Caro, calmează-te! Te duci la Windsor să te simți bine. Cu toții sperăm același lucru. Poate că, după cum spuneam, la început îți va fi dor de acasă, dar nu trebuie să vorbești despre nefericire. O să te simți minunat. Sophia e verde de invidie și ea nu are decât paisprezece ani!

– Sophia vrea să se mărite. Eu nu vreau.

– Caro, nu fi prostuță! Desigur, când va veni timpul, vei vrea să te măriți. Toată lumea vrea.

– Știu, oftă ea, dar nu înțeleg. Vreau să spun, mamă, adăugă ea; văzând că mama ei voia s-o întrerupă, de ce fiecare femeie trebuie să se mărite și, dacă nu reușește, și-a ratat toată viața?

– Femeile sunt mai fericite căsătorite.

– Doamna Parker nu este.

Doamna Parker era o vecină a lor, al cărei soț bea și o bătea frecvent.

– Doamna Parker este într-o situație foarte diferită de cea în care te vei afla tu.

– Da... Dar, mamă, dacă te căsătorești, trebuie să faci mulți copii. Iubesc familia noastră, dar... sinceră să fiu, nu vreau– cel puțin pentru o perioadă destul de mare de timp– încă o casă plină de copii.

– Aceasta este o declarație șocantă, Caroline, replică mama ei, jignită.

– Știu acest lucru, dădu din cap fiica ei, dar vreau să aflu de ce. Nu este suficient să spui că orice femeie e mai fericită căsătorită. De exemplu, doamna Lee. E doar un pic mai mare decât mine. Cum poate fi fericită cu acel bărbat morocănos și destul de bătrân să-i fie tată? Nu vreau să te supăr, mamă, dar... toată lumea presupune că vreau să mă mărit, iar eu nu vreau!

– Deoarece nu știi nimic despre acest lucru, încercă să explice doamna Daine. Desigur, nu vrem să te știm căsătorită cu un bărbat care nu-ți place. Dar sper, draga mea, că te vei căsători. Poate că nu este corect ca o femeie necăsătorită să fie privită ca nedemnă, dar așa este. Lumea va crede că n-a fost destul de atrăgătoare pentru ca un bărbat s-o ia de soție. În plus, va fi o povară pentru familia ei. Gândește-te, dacă nici tu și nici surorile tale nu vă căsătoriți, cum va putea tata să vă întrețină, când va fi bătrân și va trebui să se pensioneze? Poți fi sigură, draga mea, că vei fi nevoită să-ți câștigi existența, în cazul în care nu te căsătorești. Probabil poți fi guvernantă... dar nu știu cine îți va da această slujbă!

Femeia râse, încercând să-și amuze fiica, dar fără succes.

– Caro, draga mea, nu vreau să te pierd. O să-mi lipsești mai mult decât îți dai seama. Dar, în același timp, e o ușurare pentru mine să știu că mătușa Constant te va trata ca pe o fiică și te va scoate în lume.

La Windsor sunt posibilităţi mult mai multe decât la Portsmouth. Trebuie să o asculţi şi să-i urmezi sfaturile. Acum, gata cu prostiile! Ţi-ai făcut bagajul?

Caro se duse la culcare plângând. Când deschise ochii din nou, era vremea să se îndrepte spre Castelul Windsor.

***

Lady Constant locuia de mulţi ani în Turnul Lancelot. Mult mai mare decât fratele ei, ofiţer de marină, avea şaizeci şi doi de ani, cu toate că faţa ei rotundă nu-i trăda vârsta. Cu multă vreme în urmă, fusese domnişoară de onoare a reginei Caroline, soţia lui George al doilea. Apoi fusese numită "A doua păstrătoare a hainelor" şi de treizeci de ani făcea parte din Curtea regală. N-ar fi ajuns niciodată în această poziţie, dacă nu s-ar fi măritat cu sir Mervyn Constant, unul dintre oamenii prinţului de Wales. Sir Mervyn murise în urmă cu zece ani, în 1787, iar soţia lui, în semn de recunoştinţă pentru anii de serviciu credincios pentru Coroană, primise o locuinţă în cadrul Castelului.

Când Caroline ajunse, obosită şi plânsă după lunga călătorie de la Porstmouth în compania unui unchi şi a unei mătuşi care călătoreau în aceeaşi direcţie, află că mătuşa ei nu era acasă.

Fu întâmpinată de o tânără care se prezentă ca fiind domnişoara Tice şi care îi explică răbdătoare că lady Constant lua masa cu nişte prieteni şi că nu voia ca nepoata ei s-o aştepte trează.

Cu toate că, dintr-un anumit punct de vedere, Caro era bucuroasă că era scutită de obositoarea sarcină de a fi politicoasă cu mătuşa ei, din alt punct de vedere, era rănită şi chiar puţin şocată că mătuşa Constant îşi făcuse alte planuri în ziua sosirii nepoatei ei.

Domnișoara Tice era caldă și primitoare. Caro se întrebă cine putea să fie această femeie. Desigur, nu avea un soț, deși era destul de bătrână: avea cel puțin douăzeci și cinci de ani. Nimeni n-ar fi putut să spună despre ea că este ștearsă, ci era mai degrabă destul de frumoasă, cu bucle castanii și ochi căprui. Caro își dori, nu pentru prima oară, ca părul ei să aibă o culoare mai definită. Era blond, dar nu auriu ca al Sophiei, nici arămiu, ca al lui Susan. Doar blond... Era păcat că moda pudrării părului trecuse, după ce fusese la modă în tinerețea mamei ei...

Conversația din timpul mesei fu nesemnificativă. Caro era prea obosită să întrebe ceva și răspunse scurt, dar politicos la întrebările puse. Acestea se refereau în general la călătoria ei, uneori și despre frații și surorile de acasă. Fu bucuroasă să i se dea voie, după ce masa luă sfârșit, să se retragă în camera ei. Aici o aștepta o altă surpriză. O tânără cam de aceeași vârstă cu ea care, după cum o prezentă domnișoara Tice, se numea Ellen, îi pregătea patul și, când domnișoara Tice plecă, o anunță că o va ajuta să se dezbrace. Caro își ascunse surprinderea: nu voia să fie considerată copilăroasă, sau să se spună că în gospodăria lor din Porstmouth lipsea ceea ce case nobile, ca aceasta, considerau firesc. Adevărul e că se dezbrăcase singură de la vârsta de trei ani, de când era în stare să deschidă nasturi și să dezlege panglici. Era mai degrabă plăcut și îi dădea un sentiment de independență. Nu știa dacă ar trebui să-i vorbească lui Ellen, iar acest lucru o îngrijora puțin. Oricum, nu se gândea la ceva ce-ar putea să-i spună. După ce o ajută să se dezbrace, Ellen îi perie părul, o ajută să urce în pat și o acoperi, apoi ieși ușor, ca o umbră. Patul era cald, dar camera părea destul de răcoroasă. Probabil că în timpul iernii se făcea focul, iar Caro își dorise toată viața să doarmă într-o cameră în care arde focul. Acasă, numai mama avea o astfel de cameră, pe care o folosea doar când era însărcinată.

Se simțea foarte singură în patul încăpător. De când se știa, dormise cu Sophia și Amelia. Dar acum era prea obosită ca să-i fie dor de casă. Suflă în lumânare și se cuibări sub așternuturi. Adormi aproape instantaneu.

Următoarele zile, Caro fu atât de ocupată cu toate evenimentele care se întâmplau în jurul ei, încât abia găsi timp să-i scrie mamei ei o scrisoare în care să-i spună că a ajuns cu bine. Era foarte incitant, mai ales că majoritatea evenimentelor aveau ca scop îmbunătățirea garderobei și înfățișării ei. Lady Constant, la fel de rece și dificilă cum și-o amintea, îi inspectase garderoba cu grijă. Deși nu spusese nimic jignitor, după clătinarea capului și buzele strânse era clar care era punctul ei de vedere. Urmară astfel ore nesfârșite de stat în picioare pe scaun, în timp ce croitoresele se învârteau în jurul ei, croind rochii de muselină și de mătase. Erau de modă recentă, mult mai frumoase decât oricare altele din Porstmouth. Cât de invidioase ar fi surorile ei!

Menajera personală a mătușii Constant îi aranjă părul. Buclele rebele, naturale, fură strânse fără milă într-un coc sever. Caro arăta atât de diferit, încât nici nu era sigură că îi place această nouă înfățișare. Când nimeni nu era atent, scoase câteva ace de păr din coc, lăsând câteva bucle să-i încadreze figura copilărească. Se prefăcu apoi uimită când menajera mormăi că părul ei este imposibil și că nu vrea să stea în nici un fel.

La sfârșitul primei săptămâni, lady Constant îi spuse domnișoarei Tice:

– Acum arată mai mult ca o domnișoară, decât ca o sălbatică.

– Da, doamnă, fu de acord tânăra femeie.

– Așadar, erai de părere că nepoata mea arată ca o sălbatică? Mulțumesc. Eu pot să-mi permit să cred așa ceva, dar tu nu.

Biata domnișoară se îmbujoră:

– Nu... nu voiam să spun că...

– În acest caz, ar fi mai bine să spui la ce te gândești. Ai putea evita neînțelegerile.

Nu era prima oară când lui Caro îi păruse rău de domnișoara Tice. Mătușa Constant era foarte nepoliticoasă cu ea, mult mai nepoliticoasă decât era cu servitorii. Era întreruptă și contrazisă, i se dădeau ordine, până și înfățișarea ei era comentată cu duritate. Caro se întreba de ce domnișoara Tice suporta un astfel de tratament, pe care nici un servitor de jos n-ar fi trebuit să-l îndure. Ar fi vrut să o întrebe, dar nu avea curajul. Dar avu grijă să fie de fiecare dată foarte politicoasă și prietenoasă.

În ziua de după remarca mătușii Constant că nepoata ei arată acum ca o domnișoară prezentabilă, femeia o chemă la ea.

– Nepoată, trebuie să stăm serios de vorbă.

– Da, mătușă Constant? răspunse Caro cu politețe, întrebându-se în gând despre ce poate fi vorba.

– Am făcut ce se poate mai bine pentru tine. În ceea ce privește hainele, nu vei fi dezavantajată. Am lucrat asupra atributelor tale naturale cum am putut mai bine, dar nimeni nu poate shimba trăsăturile feței, nici înfățișarea în general. Nu ești frumoasă. Arăți prea tânără. Timpul, desigur, se va ocupa de acest aspect, dar acum nu avem timp. Trebuie să fii măritată cât mai repede posibil– nu, te rog să nu mă întrerupi, e un obicei obositor pe care l-ai căpătat. După cum spuneam, să te măriți cât mai repede posibil. Fratele meu a fost destul de nebun să ia de soție o femeie fără zestre, nici măcar nu a avut destulă minte să vină la Curte și să părăsească marina, oricât am încercat să-l conving. În consecință, nici fetele lui nu au zestre. Și mai sunteți și cinci. Nici un bărbat înțelept nu ia de soție o femeie care nu-i poate aduce nimic. Într-adevăr, trebuie să fie foarte frumoasă sau să aibă talente care s-o facă să merite osteneala. Iar tu nu ai nici unul din aceste daruri, Caroline.

– Nu, doamnă, dar...

– Ai răbdare să termin, copilă. Nu mă aștept să te pot mărita săptămâna viitoare, desigur. Dar aceasta este o bătălie în care o tactică bună poate fi atacul. Trebuie să obținem o poziție cât mai bună și cât mai repede posibil. Dar nu vreau să dureze mai mult de un an. Cel mult... Ai face bine să te gândești la un văduv... poate ceva mai înaintat în vârstă, dar care e dispus să nu se uite la zestre, de dragul tinereții și inocenței.

– Nu vreau să mă mărit, izbucni Caro, aproape în lacrimi.

Uimirea se citi pe figura mătușii ei.

– Nu vrei să te măriți? Ce înseamnă asta? Dar de ce crezi că te-am adus aici? Nu pentru plăcerea companiei tale, te asigur. Persoanele de vârsta ta sunt obositoare și enervante. Te-am adus aici doar din simțul datoriei, pentru a-l scăpa pe fratele meu măcar de una dintre poveri. Cinci fiice și nici un pic de zestre!

– Belinda, Susan și Amelia sunt oricum prea mici, iar Sophia...

– Te rog să nu-mi răspunzi cu impertinență, domnișoară! Ți-am oferit un cămin pentru ca să te măriți și o vei face! Plângi? Ce copilă poți fi! Dacă nu te măriți, ce vei face? Nu am nici o intenție să te păstrez. Nefericiții tăi părinți nu pot să susțină o fiică adultă care, pentru că este încăpățânată, nu vrea să devină independentă.

– Mai degrabă... mai degrabă aș fi guvernantă...

– Atât de bine educată ești? Am văzut cât ești de pricepută la pian! Caroline, lasă-mă să te luminez: dacă nu vrei să profiți de bunătatea și de relațiile mele, nu te voi păstra mai mult de un an! După aceea, trebuie să cauți singură. Și care va fi viitorul tău? Vrei să fii o altă domnișoară Tice?

– Domnișoară Tice? întrebă Caro, curioasă în ciuda supărării.

– Da, domnișoară Tice. Cât privește figura, e mai frumoasă decât tine. Dar, din motive pe care nu le știu și de care nu-mi pasă, nu a găsit un soț. În consecință, în loc să fie stăpâna propriei case, cu bucuria propriilor copii în jur, e aici, obligată să răspundă la orice dorință a

mea. Pot să spun că nu are o viață prea ușoară. Sunt sigură că nu e decât vina ei. De asemenea, nu va fi decât vina ta dacă vei ajunge să ți se ordone și să fii înjosită de o persoană care te angajează. Uneori sunt rea cu ea, recunosc. Dar nu mă va părăsi, Caroline, și îți voi spune de ce. Pentru că-i este teamă că nu va găsi pe nimeni care să-i ofere o casă și ceva bani. Chiar crezi că situația ei este de preferat celei de a fi stăpâna casei și a le ordona propriilor servitori? Dacă așa crezi, ești nebună de legat.

Caro nu putu să răspundă, pentru că se străduia să nu izbucnească în plâns.

Pentru prima oară, mătușa Constant îi vorbi cu blândețe.

– Tu crezi– ca multe dintre tinerele din ziua de azi– că trebuie să fii îndrăgostită de soțul tău. Desigur, aceasta este o plăcere în plus, așa cum vinul este o plăcere când se adaugă mesei. Dar, așa cum putem avea o masă fără vin, la fel putem avea o căsătorie fericită fără ceea ce tinerele fără minte numesc dragoste. Chiar dacă soțul tău trebuie să fie văduv și poate mult mai mare decât tine, îți dau cuvântul meu că va fi cu atât mai satisfăcător. Tinerii, în special cei frumoși, sunt egoiști și preferă să pescuiască în ape tulburi. Un bărbat în vârstă preferă să stea acasă. Așa că șterge-ți lacrimile, nepoată, și să fim vesele împreună.

Ideea de a fi veselă împreună cu mătușa ei o făcu pe Caro să zâmbească, chiar dacă lacrimile îi curgeau pe obraji. Veselă? Figura lipsită de expresie a mătușii ei nu putea s-o ducă în nici un fel cu gândul la veselie.

– Trebuie să ai o companie de vârsta ta. Nu cred că-ți mai amintești o tânără la care obișnuiam să te duc să te joci, Katherine Manders? E cu un an sau doi mai mare decât tine.

– Oh, ba da, îmi amintesc.

Nu-i plăcuse foarte mult Katie, cum i se spunea atunci. Era, așa cum credea Caro atunci, mândră și prostuță. Chiar atunci, când nu avea decât doisprezece ani, era foarte atentă să nu aibă o rochie demodată

sau puțin murdară. Era foarte obositor pentru Caro. Ea, în acele zile, avea tot atât de multă grijă de hainele ei ca un băiat.

Mătușa Constant începu să vorbească despre familia Katherinei și despre intrigile de la curte în care aceasta era implicată.

– O să fie o prietenă potrivită pentru tine, încheie femeia.

La această recomandare, Caro era mai mult decât sigură că nu-i va plăcea Katherine Manders.

Capitolul 2

Caro o întrebă pe domnișoara Tice dacă o cunoaște pe Katherine Manders. Cele două tinere erau aproape tot timpul împreună... sau cel puțin când lady Constant era chemată în locuri importante în care nu erau admise tinerele nepoate și însoțitoarele lor. Dar asta nu însemna că domnișoara Tice avea timp la dispoziție pentru bârfă. Era mai mult o secretară decât o guvernantă, iar printre îndatoririle ei era și aceea de a primi și trimite invitații. Caro nu putea decât să-și dea seama că sosirea ei înmulțise responsabilitățile tinerei femei, care nu părea să aibă pentru ea decât timpul în care se retrăgea la culcare. Acum era trimisă la plimbare cu Caro, ceea ce părea să fie bine, cel puțin pentru sănătatea ei.

– Am văzut-o pe domnișoara Manders, dar nu suntem cunoștințe. Doar nu-ți imaginezi că o persoană ca mine ar putea fi prezentată fiicei unui nobil de la Curte?

Cel mai deranjant lucru la domnișoara Tice era aplecarea spre a se considera inferioară. Probabil că de vină erau cei doi ani de când lucra la lady Constant, gata oricând să o jignească.

Caro ignoră această replică.

– Am cunoscut-o când era mică. Presupun că e frumoasă.

– E destul de frumoasă... sau cel puțin așa crede, replică domnișoara Tice cu o răutate neașteptată.

– E logodită?

– N-am auzit să fie. Pot să spun că sunt destui pretendenți care așteaptă această ocazie.

– În acest caz, e foarte frumoasă.

– Mai degrabă este felul ei de a fi... observă domnișoara Tice, apoi adăugă, schimbându-și tonul acuzator: dar cine sunt eu să o critic pe domnișoara Manders? Nu trebuie să-mi ceară mie voie să facă toate acele lucruri pe care le face. Și într-adevăr, așa cum spuneam, nu o cunosc personal.

Caro ajunse la concluzia că e mai bine să renunțe la acest subiect. Merseră în tăcere o vreme, până când ajunseră la extremitatea de nord a orașului. Abia acum Caro îndrăzni să pună o întrebare care o interesa de ceva vreme:

– Masa regelui mai este decorată cu o pictură din nisip colorat? Când am fost aici în urmă cu zece ani, aceasta era obiceiul.

– Oh, da. Poate nu în fiecare zi, dar cu siguranță la ocazii importante.

– Și domnul Zobel, mai este la Curte?

– Nu ca artizan, desigur. Acum este artist. El și domnul Haas au făcut mai multe opere în stilul care se numește aici Marmotinto. În loc să folosească vopsea, folosesc nisip colorat: e foarte ingenios și de efect. Foarte mult nisip este colorat natural, dar, în cazul unor culori deosebite, trebuie să-l vopsească. La fel de obositoare uneori ca lady Constant când vorbea despre ceva, domnișoara Tice continuă să vorbească despre tehnica folosită de pictori și despre domnul Zobel.

Caro asculta doar pe jumătate, pregătindu-se pentru următoarea întrebare. Când domnișoara Tice se opri în sfârșit, o întrebă:

– Există cumva un băiat– adică un tânăr– care lucrează în bucătăria regală numit... Louis Ribot?

Fusese foarte dificil să-i pronunțe numele. Chiar dacă hotărâse să uite copilăria, plimbarea prin locurile atât de cunoscute nu era deloc de ajutor. Tocmai trecuse pe lângă portalul în care i se prinsese mingea și se tot întreba ce s-a întâmplat cu vechiul ei prieten.

Domnișoara Tice răspunse foarte rece:

– Poate că nu am o poziție importantă, dar nu sunt atât de decăzută încât să stau de vorbă cu servitorii. Oricum ar fi, nu-i știu pe nume.

– Ați înțeles greșit, explodă Caro cu o vehemență care o uimi pe însoțitoarea ei, nu este servitor. Era ucenicul domnului Zobel. Dacă mai sunt picturi de nisip pe masa regelui, este foarte probabil ca el să fie artistul.

– Poate că ai dreptate, dar nu știu numele celor care lucrează în bucătăria regală. Și de unde îl cunoști atât de bine?

– Nu-l cunosc bine, răspunse Caro, încercând să pară indiferentă. Numai că, în vara în care am fost aici, a urcat pe zid să-mi dea mingea care se prinsese într-un ornament. Am stat de vorbă și mă întrebam dacă mai este aici, atâta tot.

– Pare să te fi impresionat.

– Nu, răspunse tânăra, numai că n-am întâlnit prea mulți băieți.

– Dacă așteptăm puțin, spuse domnișoara Tice, privindu-și ceasul agățat de gât, o să vedem familia regală la plimbare pe terasă.

Caro își amintea foarte bine acest eveniment: regele și regina, urmați de numeroșii prinți și prințese, ca și de curteni, se plimbau printre supușii lor entuziasmați. Era într-adevăr incitant să locuiești în Castelul Windsor, aveai atâtea ocazii să vezi familia regală...

Revenind la problemele ei, tânăra era bucuroasă că domnișoara Tice nu avea să-i spună mătușii ei că întrebase despre Louis Ribot... sau chiar despre Katherine Manders. Domnișoara Tice nu avea nici o ocazie să scoată un cuvânt când lady Constant era de față. Oricum, probabil nici nu avea curajul să ofere o informație din proprie inițiativă, decât dacă ar fi fost ceva teribil, ca un incendiu, de exemplu. Atunci, fără

îndoială, ar anunța-o spășită, de parcă ar fi vina ei și s-ar aștepta să fie pedepsită. Probabil că n-ar fi prea departe de adevăr...

La ceva timp după aceste întrebări despre fostul ei coleg de joacă, întâmplarea îl aduse în fața ochilor ei. Ieșise din nou la plimbare cu domnișoara Tice. Aceasta era puțin răcită și, la ieșire, descoperise că uitase să-și ia batista. Caro o aștepta afară, lângă portalul unde îl văzuse pentru prima oară.

Tânărul apăru mergând cu pași mari. Avea capul descoperit și purta haine simple: o haină de culoarea muștarului și pantaloni asortați. Nu arătau ca hainele unui gentleman, dar nici nu erau haine de servitor. Îl recunoscu imediat. Același păr castaniu cârlionțat, aceeași expresie de bucurie interioară. Era exact așa cum și-l aducea aminte, doar că era mai puternic și chiar mai frumos.

– Monsieur Ribot! strigă ea, înainte să se poată abține.

Bărbatul încetini. O privi de parcă s-ar fi îndoit că tocmai fusese strigat pe nume de o persoană necunoscută, apoi îi zâmbi.

– Mademoiselle, la dispoziția dumneavoastră!

Cuvintele aveau o intonație ciudată. Accentul lui nu mai era atât de franțuzesc, dar, după pronunție, nimeni nu l-ar fi considerat englez.

– Vă cer scuze. V-am cunoscut mai de mult. Poate nu vă amintiți... eram mică..

Caro știa că se îmbujorase. Acest comportament era de necrezut și plin de îndrăzneală– să acostezi un tânăr– chiar dacă era doar un lucrător în bucătăria regală.

Zâmbetul lui deveni mai larg, iar dinții de o albeață uimitoare sclipiră.

– Desigur! Mica... mica... ah, îmi scapă numele. Obișnuiam să ne jucăm împreună cu mingea și v-am luat să vedeți masa Maiestății Sale, nu-i așa? Iar acum v-ați întors, o tânără domnișoară! Și... una foarte fermecătoare, dacă îmi permiteți.

Oh! era șocant să vorbească atât de liber! Dar, cu accentul acesta străin, parcă nici nu părea impertinent, ci mai degrabă potrivit cu imaginea pe care o avea despre el.

– Iertați-mă, îmi cer mii de scuze că v-am uitat numele. E teribil, de neuitat– vă rog să mă ajutați! N-o să-l mai uit toată viața!

– Vreți să spuneți de neiertat, râse ea.

Oh, era ca în trecut, când se jucau și râdeau de greșelile lui de limbă.

– Da, de neiertat... Așa este... Dar numele? Era Clara? Nu! Pe aproape, dar nu Clara!

– Caroline. Îmi spuneați Caro, așa cum mi se spunea acasă.

– Da, da. Caro! Micuța Caroline. Îmi amintesc...

– Daine, continuă ea.

– Pardon? o privi el nedumerit. Ce înseamnă asta?

– Domnișoara Daine, acesta este numele meu.

Acest bărbat nu-i mai putea spune Caro... nici măcar Caroline. Nu mai erau copii...

Tânăra se întoarse repede. O auzi pe domnișoara Tice apropiindu-se și cerându-și scuze pentru întârziere. Când se întoarse, descoperi că Louis Ribot își continuase drumul cu pași mari. Caro își spuse că era o dovadă de sensibilitate din partea lui, că nu voia să-i provoace probleme. În același timp, această dispariție bruscă dovedea încă o dată prăpastia între pozițiile lor sociale. Se întrebă dacă va mai avea vreodată ocazia să stea de vorbă cu el, deși i se părea prea puțin probabil.

În cele din urmă, o cunoscu pe domnișoara Manders și viața ei socială deveni atât de plină, încât abia mai avea timp să se gândească la fostul ei tovarăș de joacă. Dar prezența lui atât de aproape era un lucru ascuns cu grijă în inima ei.

Tânăra descoperi foarte repede de ce lady Constant o considera pe domnișoara Manders o prietenă apropiată. Amândouă aveau un respect

enorm pentru titluri și vorbeau la nesfârșit despre membri ai nobilimii pe care aveau norocul să-i cunoască. Caro nu presupusese niciodată că o va plăcea pe această tânără, dar descoperi curând că nu putea să-i displacă. O întâmpinase cu căldură, ca pe o veche prietenă, și nu numai că era mereu foarte drăguță cu ea, dar părea într-adevăr preocupată de a o "pune în lumină", așa cum obișnuia să spună. Părea că toată lumea de la Castelul Windsor știa că tânăra Caroline Daine fusese adusă la Curte cu singurul scop de a i se găsi un soț.

Kate-nu i se mai spunea Katie, ca în copilărie– era foarte atrăgătoare. Fără a fi neapărat frumoasă, avea o vivacitate care o făcea să arate fermecătoare, o siluetă elegantă și o conversație amuzantă. Îi mărturisi lui Caro că nu voia să se mărite mai devreme de încă un an și jumătate: viața era prea amuzantă așa cum era.

– Cu excepția, dădu ea din cap, în care un marchiz mă cere în căsătorie... În acest caz, nu cred că voi aștepta.

Căsătoria, a ei sau a oricărei altei persoane, părea să fie subiectul preferat al lui Kate. Se văzuseră de abia cinci, șase ori, când o anunță pe Caro că a descoperit bărbatul ideal pentru ea.

– Este avocat, dar nu poți spera să găsești ceva mai bun decât atât, declară ea fără răutate sau dispreț. N-a mai fost căsătorit. Acest lucru, pentru cineva în situația ta, este chiar remarcabil. Știu că lady Constant s-ar fi mulțumit și cu un văduv, dar sunt de acord cu tine, dragă Caro, că nu este foarte atractiv să fii a doua soție a unui bărbat.

Caro, deși se gândea într-adevăr la acest lucru, nu spusese încă nimănui. Era de-a dreptul îngrozită să-și dea seama cât trebuie să fi vorbit mătușa ei despre ea.

Oricum, tânăra descoperise curând că e mai înțelept să nu spună nimănui că nu vrea să se căsătorească, sau că ar fi preferat să-și aleagă singură soțul. Lipsa de politețe accentuată a mătușii Constant față de domnișoara Tice o făcuse să se gândească în cele din urmă că orice ar fi de preferat unei astfel de situații...

Așa că răspunse zâmbind:

– Cred că mai trebuie să-l întrebăm și pe el....

– Sigur, sigur! răspunse Kate. Dar nu are prea mare trecere la femei, iar dacă știi cum să te pui în avantaj... Nu poți avea totul, Caro. Un avocat necăsătorit este mare lucru, așa că nu trebuie să cauți frumusețe. E foarte, foarte gras.

– În acest caz, nu vreau să aud de el! glumi Caro, încercând să-i distragă atenția prietenei ei de la acest subiect.

Dar Kate era serioasă și continuă să-i vorbească despre respectivul bărbat: mărimea casei, numărul hectarelor de pământ pe care le avea. Încheie foarte hotărâtă:

– O să ți-l prezint la balul de săptămâna viitoare.

Acest bal era dat de lady Constant împreună cu mama lui Kate și, cu permisiunea Măiestății Sale, urma să fie ținut în St. George's Hall. Apoi, conversația lui Kate se învârti în jurul propriilor parteneri pentru această ocazie care, după spusele ei, aveau insomnii din dragoste. Nici unul dintre ei nu era un "domn" simplu, iar cei de pe treapta cea mai de jos erau "onorabili". Despre unul dintre ei obișnuia să vorbească destul de des.

– Moare din dragoste pentru mine. Sincer, uneori mă gândesc și eu că e păcat că nu pot simți nimic pentru el, pentru că, înainte de a mă întâlni, era pe punctul să se facă de râs.

– Oh? fu răspunsul lui Caro, care de obicei nu reușea decât să spună mai mult de unul, două cuvinte.

– N-o să ghicești niciodată! Sau ți-a spus?

Tânăra clătină din cap.

– Nu știu despre cine vorbești. Cine să-mi spună?

– Din toată lumea, cine crezi? Domnișoata ta Tice!

– Domnișoara Tice!

Dar Kate nu se oprise din vorbit.

– Se cunosc de o viață întreagă, pentru că au locuit în aceeași clădire. Apoi el s-a mutat în "Turnul Mare" și a început să ducă acea viață fericită a tinerilor domni. Anturajul ei era foarte diferit și nu s-au mai văzut doi sau trei ani. Nu până când el n-a venit la Curte și n-a descoperit că ea era în serviciul ladyei Constant. Ca să scurtăm lucrurile, au reluat relația și totul mergea spre un sfârșit fericit pentru însoțitoarea ta. Dar, înainte să se definitiveze, el s-a îndrăgostit până peste cap de mine și... aceasta a fost sfârșitul.

Văzând expresia lui Caro, prietena ei adăugă repede:

– Nu, n-a fost vina mea. Nu l-am putut împiedica să se îndrăgostească de mine. Dar știi, trebuie să privești aceste lucruri practic. Familia lui este încântată, pentru că nu erau mulțumiți deloc de intențiile lui de a lua de soție o femeie aflată atât de jos pe scara socială.

– Dar domnișoara Tice, chiar dacă are acum probleme, provine dintr-o familie bună.

– Oh, desigur! Dar nu are nici un ban... draga mea Caro, scuză-mă! Nu vreau să fiu nepoliticoasă, nu se poate face o comparație între voi două. Nu mă mai privi cu îngrijorare. Nu m-ar mira dacă, în clipa în care voi alege un bărbat iar speranțele lui vor muri, o să se întoarcă la domnișoara Tice. Nu-i face nici un rău să mai aștepte, a așteptat deja destul ca să ajungă fată bătrână.

– A fost îngrozitor din partea ta. Ar fi trebuit să-l tratezi pe acest domn de parcă ar fi fost deja logodit...

– Dar nu era! Cum aș fi putut să-l tratez în acest fel? Oricum, sunt o fată rea, Caro, iar dacă un bărbat se îndrăgostește de mine, nu mă pot abține să nu-l fac să se îndrăgostească și mai tare. Poate că e foarte rău din partea mea, ridică ea din umeri cu nepăsare, dar asta e!

Biata domnișoară Tice! Începând din acea zi, Caro o privi cu un nou interes. Ar fi vrut să afle cine era pretendentul ei care își rupsese legămintele. Dar Kate, care putea vorbi ore întregi, știa și să-și țină gura dacă se încăpățâna și nu lăsă să scape numele acestui bărbat.

***

În după-amiaza balului, care urma să fie lansarea oficială a lui Caro în societate, i se dădu voie să rămână acasă, în timp ce mătușa ei ieși la plimbarea cotidiană în Parcul Windsor. Caro trebuia să se odihnească, iar lady Constant o luase pe domnișoara Tice cu ea.

Tânăra era singură de aproape zece minute, stând în salonul cel mic, când John, majordomul, anunță:

– Domnișoară, aveți un vizitator!

Bărbatul se dădu la o parte din cadrul ușii și înăuntru intră, cu pasul lui energic, nimeni altul decât Louis Ribot.

– Dumneavoastră?

Ușa se închise și majordomul dispăru.

Vizitatorul făcu o plecăciune.

– Mademoiselle! Caro! Mii de scuze– domnișoară Daine! Îmi permiteți să mă așez?

– Da, murmură ea, atât de surprinsă, încât nu știa ce spune.

– Sper că nu vă deranjez, zâmbi el, așezându-se. Ultima noastră conversație s-a încheiat foarte brusc și nu putea rămâne așa, nu credeți?

Azi era îmbrăcat ca un gentleman: o haină largă, de culoare albastru închis, tăiată în talie și cu cozi lungi, cu pantaloni la jumătatea pulpei și cu cămașă de dantelă albă. Avea și o pălărie înaltă. Părul lui, destul de lung și cârlionțat, era puțin cumințit cu ajutorul pomezii. Arăta atât de chipeș, încât Caro trebui să se forțeze să-și ia ochii de la el. Să se gândească acum că o sărutase cândva pe obraz, că acele buze se lipiseră de pielea ei, era aproape un vis. Își spusese că nu va uita niciodată...

Inima începu să-i bată mai tare.

– Dar... cum ați intrat? Ce i-ați spus portarului? Și majordomul...?

– Hei! câte o întrebare pe rând! Portarul este nou, deci nu știe prea bine cunoscuții casei. Am întrebat mai întâi de lady Constant, apoi de domnișoara Daine. Iar John îmi este bun prieten.

– Dar, dacă mătușa mea ar fi fost acasă...

– Răbdare! O să explic. Tocmai treceam prin zonă, când am văzut că se scosese trăsura. Am aflat că lady Constant pleca la plimbare și mi-am spus: "E mai mult decât probabil că domnișoara Caroline va fi lăsată acasă, să se pregătească pentru bal"– știu cum gândesc tutorii tinerelor... Așadar, am alergat spre camera mea, m-am schimbat... foarte, foarte repede. Când m-am întors, trăsura ladyei Constant tocmai pleca, iar însoțitoarea era cu ea. Și... iată-mă!

– Oh, Doamne! clătină Caro din cap. Mi-aș fi dorit să nu fi venit. Mătușa va fi foarte mânioasă!

– N-o să știe... dacă nu-i spuneți.

– Dar trebuie să afle. Chiar dacă John nu va spune nimic, portarul...

– John o să aibă grijă de el. Nu vă faceți probleme. Mai întâi, voiam să stabilim ceva, apoi stăm de vorbă. Cât durează plimbarea?

– De obicei, cel puțin o oră.

– Bine! exclamă el. Dar azi, pentru că este ziua balului, cred că se va întoarce mai devreme. O să avem o jumătate de oră la dispoziție, apoi voi pleca.

– Dar de unde știți despre bal?

– Oh, mademoiselle! râse el, arătându-și dinții. Am pregătit o casă minunată din zahăr pentru această petrecere.

– O să fiți acolo, se miră ea, luată prin surprindere... servind?

El se întunecă.

– Caro, eu nu servesc. Nu sunt servitor, ci sunt artist.

Tânăra se îmbujoră, încurcată.

– Dar păreți oricum să aveți destul de mult timp liber.

– Lucrez din greu, dar în special dimineața și apoi seara. Rămâneți mult în Windsor, domnișoară Daine?

– Da... cel puțin un an. Sau așa cred.

Oh, probabil că până și el știa că fusese trimisă aici să găsească un soț. Desigur, dacă toată nobilimea vorbea despre acest lucru, ajunsese și la urechile servitorilor. Pentru că, orice ar fi spus, era totuși un servitor. Nu trebuia să uite acest lucru.

– Ah, e minunat! O să vedeți una dintre piesele mele pentru masa regală, făcută cum am învățat de la domnul Zobel. Vă aduceți aminte?

Da, își amintea. Și înainte să-și dea prea bine seama ce se întâmplă, ea și acest francez angajat în bucătăria regală, vorbeau ca doi vechi prieteni și râdeau de amintirile comune cu o seninătate care ar fi ultragiat și o persoană mai puțin severă decât lady Constant. Obrajii lui Caro erau roșii, iar ochii îi străluceau. Mătușa ei ar fi fost uimită să constate cât putea să fie de frumoasă când era fericită, încântată și în largul ei.

Mai târziu, îl întrebă:

– Tatăl dumneavoastră a reușit... a scăpat din Paris? M-am întrebat deseori.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră, zâmbi el cu atâta farmec, încât inima ei aproape sări din piept. Este bine, mulțumesc lui Dumnezeu. A scăpat din Franța un an mai târziu după întâlnirea noastră. N-o să ne întoarcem– cel puțin câțiva ani buni. Părinții mei locuiesc acum la Reading. Tata lucrează pentru un librar: citește manuscrise, face traduceri, scrie scrisori– genul acesta de lucruri. E interesant și câștigă și ceva bani, chiar dacă nu suficienți pentru un trai regesc. Dar suntem bucuroși să fim în viață, nu? Asta contează.

– Mătușa dumneavoastră mai locuiește aici? Presupun că nici ea nu s-a întors în Franța.

– Nu, locuiește încă în Windsor. S-a căsătorit cu un englez și deja am doi nepoți!

Limbile ceasornicului se mișcau cu repeziciune. Curând va trebui să plece.

– Eu... nu pot să vă mai văd, spuse ea cu tristețe, de parcă și-ar fi rostit condamnarea la moarte. Nu este posibil. Mătușa mea n-ar înțelege...

Se opri, fără să știe ce să mai spună. Nu era ușor să-i spui unei persoane cu care tocmai ai râs și povestit, că îți este inferioară din punct de vedere social.

Louis încheie propoziția în locul ei:

– N-ar înțelege cum ai putea să te bucuri de compania unei persoane care își câștigă existența și nu are o poziție socială de vază, nu?

– Da, răspunse Caro, plecând privirea rușinată.

El îi luă mâna și-i desfăcu pumnul strâns cu tandrețe, mângâind fiecare deget. Apoi o ridică spre buze și îi depuse un sărut în podul palmei.

Tânăra rămase mută de emoție.

– Ma petite Caroline! Atât de blândă și de dulce! murmură el.

Caro nu-și putea retrage mâna, deși ar fi vrut. El o lăsă brusc și se ridică în picioare.

– Haide, nu trebuie să fim prinși! O să găsim o soluție. Aduceți-vă aminte că puteți avea încredere în John. Au revoir, petite!

Cu o plecăciune scurtă, se îndreptă spre ușă, o deschise și ascultă cu grijă, apoi dispăru. Până la întoarcerea mătușii ei, Caro rămase nemișcată, privindu-și palma.

***

Caroline nu credea că există rochie mai frumoasă decât cea pe care urma s-o poarte în seara balului. Era din muselină albă, cu o panglică

roz cusută pe poale, de care fuseseră prinși boboci de trandafiri. Sub sâni se continua cu un voal roz, iar mânecile scurte erau și ele ornamentate cu trandafiri. Părul îi fusese strâns și prins cu un trandafir mare, de aceeași culoare cu cei de pe rochie.

Rochia lui Kate era mult mai extravagantă: de un violet închis, ușor de observat în sala aglomerată. Lui Kate îi plăcea să fie originală și, pentru că erau la modă culorile deschise, alesese pentru această seară o culoare închisă. Această rochie ar fi fost potrivită pentru o femeie mai matură, iar privitorii începuseră să bârfească. Spre surprinderea lui Caro, rochia lui Kate avea un decolteu foarte larg.

La începutul serii, mama lui Kate o prezentă unui bărbat foarte gras, în jur de treizeci de ani, în timp ce prietena ei în făcea un semn trimufător cu ochiul.

Bărbatul fu prezentat, după canoanele vremii, ca fiind: "onorabilul domn Berkeley".

Dansă o dată cu el, dar la sfârșitul acestui prim dans își pierduse deja suflul și o întrebă, cu scuzele de rigoare, dacă nu pot să stea jos în timpul următorului dans. Spre suprinderea ei, Caro descoperi că, în ciuda feței foarte roșii și a picăturilor de sudoare, era un interlocutor foarte plăcut. Vorbea cu ușurință și spunea lucruri amuzante.

Dar planul lui Kate nu dădu nici un rod. Deși onorabilul domn Berkeley mai dansă de câteva ori, nu o mai invită pe Caro. Într-adevăr, când îl întâlni din nou peste o oră, două, părea nici măcar să nu-și mai amintească de ea.

Mătușa Constant îi prezentă un alt bărbat, șoptindu-i la ureche, înainte de a face prezentarea:

– E un baronet, așa că fii foarte politicoasă cu el!

Acest sir Clement Bardell avea avantajul de a fi tânăr– avea douăzeci și cinci de ani– înalt și foarte bogat. Dar, în ochii lui Caro, avea mai multe dezavantaje. Era unul dintre cei mai șterși bărbați pe care îi văzuse vreodată. Avea ochi mici, atât de înfundați în orbite încât era

imposibil să-ți dai seama de culoarea lor, un nas lung și cocoșat, gură mică și bărbie dublă. În plus, fusese mult mai amuzantă conversația domnului Berkeley. Dar, dacă tânăra nu era mulțumită de partenerul ei, acesta părea foarte încântat de ea. O invită la dans de atâtea ori cât permiteau uzanțele, iar în timpul dansului îi strânse mâna, privind-o sugestiv. În ciuda dezavantajelor, Caro începu să se bucure de atențiile lui. Le văzu pe doamnele în vârstă care urmăreau dansatorii șoptind, iar mătușa ei chiar zâmbi. Kate se apropie de ea la sfârșitul unui dans și îi murmură:

– Șireato! Să câștigi singurul baronet eligibil!

Kate nu avea de ce să fie invidioasă. Avea doi conți și un baron, ca și o mulțime de bărbați de ranguri inferioare, care se învârteau în jurul ei. Caro se întreba plină de curiozitate care dintre aceștia era pretendentul care o înșelase pe domnișoara Tice. Din nefericire, aceasta nu fusese invitată la bal.

Lady Constant făcu astfel încât sir Clement li se alătură în sala de mese și se așeză lângă Caro. Tânăra începu să se neliniștească.

Acolo, în centrul mesei, trona o casă magnifică, arătând ca un castel elvețian, făcută toată din zahăr. Avea uși, ferestre, hornuri, acoperiș. Pereții erau decorați cu toate culorile. Era atât de frumoasă, încât toată lumea se adună în jurul ei. Mai târziu, urma să fie mâncată, deoarece era umplută cu pudding cu frișcă, ornat cu cireșe și alune.

Caro era îngrozită la gândul că Louis va apărea, deși în același timp dorea acest lucru. Cum ar putea rezista să audă laudele aduse capodoperei lui? Sau, dacă nu apare, n-ar putea vreunul dintre nobili să-l cheme pentru a-l felicita?

Și, dacă va apărea, ea ce va face? Ar zâmbi, de parcă ar fi cunoștințe, sau s-ar purta de parcă nu l-a văzut niciodată? Dar el ce-ar face? Oare ar saluta-o, iar în acest caz, cine știe ce-ar spune, gândi sau face mătușa Constant?

N-ar fi trebuit să-și facă probleme, pentru că Louis nu apăru. Nimeni nu propuse să se trimită după el. Acum, Caro era mai degrabă dezamăgită decât ușurată...

Era sfârșitul cinei, când toți părăseau sala de mese, când Caro o zări pe domnișoara Tice. Mătușa Constant îi făcu un semn din cap, ceea ce însemna că era aici cu permisiunea ei, dar când plecaseră de acasă nu era îmbrăcată, iar tânăra crezuse că nu va merge. Rochia ei era simplă, poate cea mai simplă din sală, dar arăta foarte bine.

Caro îi părăsi pe lady Constant și pe sir Clement și se duse spre ea.

– Oh, domnișoară Tice, mă bucur că ați venit! De ce n-ați venit împreună cu noi? Ați avut o durere de cap?

Tânăra femeie făcu o grimasă și răspunse cu o siguranță și o ironie pe care nu le mai auzise la ea:

– Chiar crezi că m-a oprit o durere de cap? Nu, desigur. Lady Constant a avut câteva scrisori care trebuia scrise mai întâi. Am avut permisiunea domniei sale să vin după ce le termin.

Ce îngrozitoare era mătușa Constant! Nu dorise să fie văzută împreună cu însoțitoarea ei. Ce altă explicație ar mai fi fost posibilă?

– Dar... cum ați ajuns aici? Ați venit pe jos, singură, de acasă?

– Da, am venit pe jos. Nu e departe și nu plouă. Dar n-am venit singură.

Era ceva în vocea femeii care spunea că nu venise însoțită de un servitor. Dar de cine? Din câte observase, biata domnișoară Tice nu avea prieteni.

Dar aceasta nu o ajută să înțeleagă.

– Ar fi mai bine să te întorci la doamna. Se încruntă, iar curând o să auzim și tunetul.

Această replică nu se potrivea deloc blândei și ascultătoarei domnișoare Tice. Caro era uimită să descopere că însoțitoarea ei avea o latură pe care n-o bănuise.

Restul serii, încercă să descopere cu cine își petrecea timpul domnișoara Tice. Nu era deloc ușor, ținând cont de faptul că trebuia să

fie atentă la dans și la conversația cu cei din jur. Nici măcar nu putea să spună dacă tânăra femeie dansa. Era evident că mătușa Constant o ținea sub supraveghere, pentru că se așeză de câteva ori lângă ele, devenind aceeași însoțitoare tăcută și sfioasă.

– Rochia ta era la modă acum cinci ani, observă lady Constant.

Cred că mai bine ai arde în ulei încins! ripostă în gând Caro, deranjată că mătușa ei continua să-și jignească însoțitoarea. Aceasta nu spuse nimic.

Pentru că ar fi sunat condescendent dacă i-ar fi spus că arată bine, chiar dacă rochia ei nu mai este la modă, Caro rămase tăcută. Spera doar că partenerii ei de dans o să-i facă mai multe complimente.

Oare domnișoara Tice dansase cu prietenul din copilărie care era acum îndrăgostit de Kate? Tânăra dorea atât de mult să descopere cine era acesta. O văzuse stând de vorbă cu un bărbat, iar conversația lor părea animată. Apoi cochetase cu altul, cu care dansase. Era foarte ciudat pentru Caro să vadă acest lucru, dar spera că lady Constant nu era atentă, altfel îi va face angajatei ei viața și mai amară. Dar acel bărbat nu putea fi pretendentul ei, pentru că era mult mai în vârstă, iar cel despre care se vorbea trebuia să fie de vârstă apropiată.

La terminarea balului, domnișoarei Tice i se permise să aștepte revenirea trăsurii pentru a o duce acasă.

Discutând cu nepoata ei puțin înainte de plecare, mătușa Constant păru foarte bine dispusă:

– Totul a mers neașteptat de bine. Sunt mulțumită de tine, copila mea! N-am știut că poți să arăți atât de bine și să te porți atât de discret.

Era prima laudă pe care Caro o primise vreodată de la mătușa ei. Dar se simțea ca un cocoș lăudat înainte de a i se rupe gâtul pentru a fi făcut friptură. Era lăudată doar pentru că un baronet se arătase interesat de ea. Ah, dacă lucrurile ar sta altfel! Nu era doar figura lui șteарsă– poate că putea suporta astfel de fizionomie, de dragul titlului de lady Bardell. Dar... era atât de plictisitor și, în plus avea ceva care nu-i plăcea deloc. Nu putea descrie acest lucru decât ca un soi de... lăcomie.

Capitolul 3

Caro se întrebă dacă domnișoara Tice o să-i vorbească despre bal. Din nefericire, nu avea cum să o întrebe, pentru că se presupunea că nu are nici un cunoscut la Curte. Dar tânăra femeie nu spuse nimic despre bal. Nu vorbi nici despre Kate sau despre micul triumf al lui Caro.

Nu dură foarte mult până când mătușa Constant începu să-și facă planuri în legătură cu bărbatul interesat de nepoata ei.

Sir Clement, ca și mulți alți domni, îi făcuse o vizită lui lady Constant pentru a-i mulțumi pentru invitația la bal. De fapt, toată săptămâna fu un val constant de vizitatori. Printre ei era și bărbatul mai în vârstă cu care o văzuse pe domnișoara Tice. Avea aproape patruzeci de ani și arăta destul de bine. Deși domnișoara Tice era de față la venirea lui, amândoi se purtară de parcă nu se cunoșteau decât din vedere. Acest lucru o înfurie pe Caro, pentru că se părea că bărbatul se rușinează că găsise compania și înfățișarea tinerei femei foarte agreabile. Oh, ce răi pot fi bărbații! Acesta se dovedi a fi colonel și purta numele de Gray. Acum nu mai era ofițer activ din cauza unei răni mai vechi.

Celălalt bărbat, mai tânăr, nu veni în vizită. Probabil fusese invitat de doamna Manders și îi făcuse ei vizita de mulțumire. Mai mult ca sigur,

el era bărbatul care fusese atât de puțin loial... Biata domnișoară! Poate că nu cochetase cu colonelul Gray decât în încercarea de a-l face gelos pe celălalt bărbat.

– Vreau să dau o altă petrecere mai restrânsă, o anunță mătușa ei. Primul invitat va fi sir Clement Bardell. Pe cine să mai invităm? O să fim doisprezece cu totul...

La această petrecere, sir Clement o conduse pe Caro la masă și se așeză lângă ea. Mai târziu, când se retraseră în salon, luă loc pe aceeași canapea și rămase lângă ea toată seara. Nu era ușor să stai de vorbă cu el, pentru că nu avea nimic de spus. Caro, temându-se de furia mătușii ei dacă o vede nepăsătoare, se strădui atât de tare să găsească subiecte de conversație, încât la sfârșitul serii avea o durere de cap îngrozitoare. Dar, dacă nu vorbea, bărbatul făcea alte lucruri, mult mai puțin plăcute. Se lipea de ea, îi lua mâna și o trăgea în jos să nu vadă restul invitaților, strângând-o cu putere. Mâna lui era lipicioasă și transpirată. Tânăra se gândea la blândețea lui Louis, la sărutul ușor pe care i-l depusese în palmă și se simți cuprinsă de repulsie. Când își retrase mâna, nu fu mai bine, dimpotrivă, pentru că piciorul lui se lipi de a-l ei. Spera că mătușa Constant va observa și o va scăpa din această situație imposibilă. Nici un domn nu ar trebui să stea atât de aproape de o doamnă. Privi rugător în direcția mătușii ei, fără să reușească să-i atragă atenția. Când reuși într-un final, femeia zâmbi ironic și se întoarse imediat spre vecinul ei.

"Cred că toată lumea din cameră observă", își spuse Caroline. Se simțea dezbrăcată...

Domnișoara Tice era și ea prezentă la această petrecere, dar numai din pricină că una dintre invitate nu putuse să ajungă și nu putea rămâne un loc neocupat la masă.

– Domnișoara Tice, observase lady Constant, este foarte utilă în astfel de împrejurări, deși este foarte dificil să aleg locul în care s-o pun. Nimeni nu vine la astfel de petrecere pentru a o întâlni pe însoțitoarea mea.

Într-adevăr, tânăra femeie nu avea nimic de spus. Părea la fel de nervoasă ca un șoarece. Era de necrezut că aceeași persoană păruse atât de independentă în seara balului.

Caro avea foarte multe invitații la diverse petreceri, reuniuni și mese. Din când în când, lua masa împreună cu mătușa ei la familia Manders. Vârtejul vieții sociale era atât de diferit de cel din Portsmouth, încât nu avea timp nici să se gândească. În fiecare zi, scria o pagină pentru mama ei, pe care le trimitea într-o scrisoare o dată pe săptămână. Numai când scria se simțea copleșită de dorul de casă, de mama, de surorile și de frații ei și simțea nevoia acută de a fi iubită și dorită. Aici nu era decât pionul într-un joc pe care mătușa ei spera să-l câștige. Miza: transformarea nepoatei ei în soția unui baronet. Dar până și mama ei, după cum își aducea foarte bine aminte, își dorea din toată inima s-o știe căsătorită.

Numai în pat, după ce stingea lumânarea, gândurile ei se întorceau spre Louis. Părea imposibil să-l mai vadă vreodată.

Dar îl văzu la trei săptămâni după bal. Se plimba cu domnișoara Tice, când inima aproape i se opri în piept, la vederea lui. Se îndrepta spre ele, dar era destul de departe. Puțin înaintea lui mergea un bărbat care, când se apropie, se dovedi a fi servitorul în livrea al unui nobil. Spre uimirea ei, când ajunse la domnișoara Tice, se opri și-i spuse ceva care nu ajunse până la urechea lui Caro. Aceasta dădu din cap spre tânără, spunând scurt:

– Scuză-mă!

Apoi se întoarse spre bărbatul nou venit și începu să discute cu el.

Între timp, Louis ajunsese aproape de Caro. Oh, ce contrast între el și sir Clement Bardell! Îl întâmpină cu un zâmbet larg, ca și cum a fi fost o rudă apropiată, dar roșeața din obraji era dovada că sentimentele ei erau mai profunde.

– O să stea de vorbă câteva minute, spuse el, făcând un semn din cap spre domnișoara Tice și bărbatul cu care vorbea.

Am avut grijă de asta. Nu-i așa că sunt isteț?

– Dumneavoastră ați aranjat această întâlnire?

– De ce nu? Știu ora la care ieșiți de obicei la plimbare. Dar, dacă sunteți amândouă, ce rost ar mai avea să vă caut? Nu contează, o să vă explic altădată, când vom avea mai mult timp. Caro! A trecut mult de când nu ne-am mai văzut. Vi s-a părut la fel de mult?

Ea dădu din cap aprobator, fără să se poată abține.

– Farsa asta nu poate fi jucată în fiecare zi. Va trebui să ne gândim la altceva. Vom vedea. Ascultați-mă cu atenție. În săptămâna de dinaintea Crăciunului se va da un bal pentru servitori. Trebuie să veniți. Eu o să fiu acolo, vom putea dansa și nimeni nu va protesta. Toți nobilii vor face la fel, pentru că vor să pară generoși cu servitorii.

– Dar eu nu fac parte din nobilime! protestă ea, râzând.

– Dar mătușa dumneavoastră face parte. Sau cel puțin așa crede, nu mai contează. Dar ea nu se va înjosi. Spuneți-i că și Maiestatea Sa va apărea câteva minute, în semn de apreciere pentru supuși și că va veni, de asemenea, un prinț sau o prințesă.

– Oh, dar e mult până la Crăciun!

El zâmbi.

– Nu atât de mult cât a durat între ziua în care ați plecat de aici o copilă, apoi v-ați întors o tânără domnișoară.

– Nu, recunoscu ea, plecând capul în fața privirii lui arzătoare.

După o perioadă de tăcere, el întrebă cu gravitate:

– Sper că nu vă veți logodi până atunci? Dacă aveți de gând să o faceți, nu mai are rost să veniți. O să vină și el și va trebui să-i acordați toate dansurile.

Sfârșitul declarației era destul de dezamăgitor pentru Caro. Împotriva rațiunii, a bunului-simț, tânăra ajunsese să creadă că o să-i facă o propunere.

– Nu, răspunse ea destul de deranjată, de ce credeți că aș face-o?

Louis zâmbi din nou.

– Foarte multe păsărele zboară prin castelul Windsor. Zboară peste tot, chiar și la bucătărie. Nu încercați să fiți o alt fel de pasăre și să vă lăsați prinsă mult prea repede. Viața, mademoiselle, este foarte, foarte lungă, atunci când nu ești fericit.

Tânăra simți că va începe să plângă.

– Da, dădu ea din cap.

– Cel care vă va cuceri va fi un bărbat fericit.

Privirea lui îndrăzneață, zâmbetul și farmecul lui erau copleșitoare. Îl privi nemișcată, apoi plecă privirea, făcându-se foarte roșie la față.

El îi prinse mâna și o strânse repede.

– Acum trebuie să ne despărțim. O să mă mai plimb pe aici... uneori. Apoi, trebuie să așteptăm un bal. O să veniți, nu?

– Oh, da!

Mătușa Constant va trebui să fie de acord. O s-o convingă pe Kate să vină și nu va fi deloc greu să obțină aprobarea.

– V-a plăcut căsuța de zahăr pe care am făcut-o pentru petrecere?

– A fost minunată! exclamă ea.

– A ieșit atât de bine pentru că m-am gândit la dumneavoastră când am făcut-o.

Domnișoara Tice se apropie de ei. Louis făcu o plecăciune scurtă, apoi se îndreptă spre bărbatul în livrea. Cei doi plecară împreună.

Tânăra femeie nu spuse nimic. Părea adâncită în gânduri. Lui Caro i se păru foarte ciudat că nu întrebase cine este tânărul cu care stătuse de vorbă. Făcându-și curaj, o întrebă:

– Al cui era acel slujitor?

Răspunsul veni repede, fără vreo urmă de confuzie:

– Al colonelului Gray. L-ai cunoscut, pentru că a venit zilele trecute în vizită.

– Oh, da! dădu tânăra din cap.

Din nefericire, nu putea să întrebe despre ce stătuseră de vorbă.

Apoi, domnișoara Tice o întrebă:

– Cine era bărbatul care îl însoțea?

– Nu este servitor... l-am mai întâlnit. Face parte din anturajul Maiestății Sale.

Însoțitoarea ei păru mai degrabă surprinsă. Caro știa foarte bine că formularea pe care o alesese sugera că era vorba despre un nobil care făcea parte din Curte.

– În acest caz, purta niște haine foarte ciudate, comentă domnișoara Tice.

Louis purtase hainele de culoarea mușțarului care, probabil, erau hainele în care lucra.

– Este o persoană mai... neobișnuită.

Din fericire, o mică îmbulzeală cauzată de trecerea unui pluton de soldați le întrerupse conversația.

Caro nu-și găsi prea repede curajul să-i vorbească mătușii ei despre balul servitorilor. Mai întâi, de la cine să spună că auzise? După câteva zile de ezitare și începuturi nereușite, hotărî s-o întrebe pe Kate daca știa despre acest eveniment. Prietena ei spuse că știa, desigur, mai ales că tatăl ei era implicat în organizare.

– O să te duci? întrebă Caro, nesigură dacă era sau nu ceva neobișnuit din partea unor persoane ca ele două să se prezinte la o astfel de petrecere.

– Desigur, răspunse Kate. O să participăm cam vreo oră. Majoritatea nobililor o face. Maiestatea Sa apare de obicei pe la unsprezece.

– Mi-ar plăcea să merg, declară Caro, sperând că prietena ei va înțelege că apariția regelui era ceea ce o determina să dorească să meargă.

– E destul de amuzant, recunoscu Kate. Sunt toți acolo, scutieri și servitori, încercând să-și imite stăpânii și reușind remarcabil de bine. Ca să fiu sinceră, hainele lor cam lasă de dorit, mai ales în cazul femeilor, dar ai fi surprinsă să vezi cât se schimbă de mult. Cred că spre

dimineață, când sunt lăsați singuri, nu mai sunt atât de atenți și se cam întrec în băut și dansat. A doua zi, în toată Curtea se văd numai ochi încercănați.

Când, în cele din urmă, Caro îi povesti mătușii ei, cât mai degajat și mai indiferent cu putință, că prietena ei Kate propusese să meargă împreună la balul servitorilor, lady Constant nu avu nimic de obiectat. Și, pentru că mai era destul timp până la Crăciun, nu insistă pe această temă.

Între timp, cam la o lună după întâlnirea cu servitorul colonelului Gray, Caro și însoțitoarea ei îl întâlniră pe colonelul Gray chiar în același loc. El le salută pe amândouă, apoi i se adresă domnișoarei Tice, cu care se îndepărtă câțiva pași. Caro rămase pe loc, fără să știe ce să spună.

– Mademoiselle!

Vocea răsună din spatele ei.

– Oh, domnule! M-ați speriat! Bună dimineața!

– Sper că-mi veți spune pe nume, domnișoară Daine, dacă nu vreți să uit că vă numiți Caroline. Am copilărit împreună, nu? Nu credeți că sunt foarte isteț? Știam că domnul colonel Gray o va întâlni pe domnișoara Tice, așa că am profitat.

– De unde știați?

– Să nu vorbim despre ei, Caroline. Sunteți mult mai interesantă.

Așa trecu un încântător sfert de oră. Colonelul Gray și însoțitoarea lui erau cufundați în discuția lor, iar Louis și Caro nu se lăsau mai prejos. Pentru o clipă, tânăra se întrebă ce-ar spune mătușa ei dacă un trecător ar informa-o despre comportamentul straniu al nepoatei ei și al însoțitoarei acesteia. Apoi Louis spuse ceva despre ochii ei, iar totul în jur dispăru. Nu mai conta decât el.

De această dată, când se despărțiră de însoțitorii lor, domnișoara Tice întrebă imediat:

– Caroline, cine mi-ai spus că este domnul cu care vorbeai?

Părea un adevărat atac. Caro se bâlbâi:

– Numele lui... e Ribot.

Oh, doamne, oare își va aminti că a întrebat-o la sosire dacă știe ceva despre el?

Tânăra femeie părea să nu-și aducă aminte, ci era cufundată în gânduri.

– Face parte din anturajul regal?

– El... lucrează pentru rege.

– Nu vine în vizită la lady Constant?

– Nu... De fapt...

Era pe punctul să spună că venise o dată, dar gândul că i-ar putea face probleme lui Louis, lui John și portarului o făcu să se întrerupă.

Interlocutoarea ei păru să nu-i observe ezitarea.

– Așa credeam și eu. Și e sigur că n-ar fi de acord cu întâlnirile acestea clandestine. Când l-ai cunoscut prima oară?

– Prima oară? În urmă cu zece ani, când eram în vizită. Apoi, data trecută, când l-am văzut din întâmplare.

– Da, acum îmi amintesc. M-ai întrebat la un moment dat despre un tânăr francez, pe care îl cunoști din copilărie. Nu este un nobil.

– Este nenorocos. Adică voiam să spun că familia lui a fost nevoită să fugă din Franța în timpul revoluției... Astfel au pierdut totul.

– Așadar, acum e nevoit să-și câștige existența, declară domnișoara Tice, părând mai degrabă satisfăcută. E foarte clar că lady Constant n-ar aproba în ruptul capului aceste întâlniri. Foarte bine, Caroline. N-o să spun nimic, dacă nici tu nu vei spune despre întâlnirile mele cu colonelul Gray. Ne-am înțeles?

– Oh, da! Da, domnișoară Tice. N-o să spun nimic, desigur.

Tânăra era confuză și oarecum dezamăgită de acest pact.

– E bine că ne înțelegem. Dacă mă trădezi, o să-i spun mătușii tale despre comportamentul tău și sunt sigură că nu-l vei mai vedea niciodată. E foarte chipeș, nu mă mir că ți-a sucit mințile. Străinii sunt

foarte pricepuți la aceste lucruri. Oricum, nu poți avea încredere într-un francez. Te rog să ții minte.

Caro ar fi vrut să strige:

– Dar el crede ce spune!

Nu spuse nimic, dar înțelese că însoțitoarea ei îl observase pe Louis Ribot cu mai multă atenție decât lăsa să se vadă. După aceste evenimente, cele două cupluri continuară să se întâlnească atât de des cât permitea calendarul foarte aglomerat al domnișoarei Tice. Aceasta nu vorbea niciodată despre legătura ei cu colonelul. După ce se despărțeau, se mulțumea să facă diverse comentarii despre vreme sau despre logodna Carolinei, care părea să se apropie. Cu toate acestea, Caro îi împărtăși într-o zi temerile ei:

– Domnișoară Tice, sunt atât de mulți oameni în jur. Nu vă este teamă că unul dintre aceștia o să-i spună mătușii că ne-a văzut vorbind cu aceiași domni în mai multe rânduri?

Tânăra femeie răspunse cu calm:

– După cum bine spui, Caroline, sunt mulți oameni, dar cred că suntem în siguranță: Întâlnirile noastre sunt destul de rare și, pentru că e aglomerat, e prea puțin probabil să se observe că ne vedem cu aceiași bărbați. Oricum, suntem la vedere și stăm de vorbă firesc. Dacă ne-am fi ascuns și am fi fost descoperiți, ar fi fost altceva.

După această explicație, schimbă repede subiectul.

Curând după această conversație, Caro avu ocazia să găsească un alt motiv de anxietate. Era în timpul uneia dintre vizitele acelea îngrozitoare de curtoazie, pe care era obligată să le facă împreună cu mătușa ei. Vestea care o uluise pe Caro era comentată de însoțitoarele ei cu mult calm și nu insistară prea tare asupra ei.

Noutatea era simplă: doamna Gray se întorcea în Windsor. Gray nu era un nume neobișnuit, așa că, inițial, nu făcu nici o legătură cu colonelul cu același nume. Dar curând deveni foarte evident că era vorba despre soția lui.

Din cauza bolii mamei ei, fusese plecată mai multe săptămâni.

Lui Caro nu-i venise niciodată ideea că bărbatul cu care se întâlnea domnișoara Tice era căsătorit. Presupusese că era singur și că-i făcea curte însoțitoarei ei. Păstrarea secretului se datora, din punctul ei de vedere, mândriei excesive a acestui bărbat, care nu voia să se vadă legat de o femeie inferioară social. Sau... un alt motiv ar fi putut fi teama de lady Constant. Acum, ce mai rămânea de crezut?

Mai târziu, când avu timp să se gândească mai mult, ajunse la concluzia că domnișoara Tice nu știa că bărbatul cu care se vedea era căsătorit. Rezultatul era clar: va trebui să-și ia asupra ei sarcina neplăcută de a o informa.

Trecură două sau trei zile până când găsi ocazia potrivită. Cu inima bătând cu putere, spuse:

– Domnișoară Tice, am auzit... că doamna Gray se întoarce acasă.

Se aștepta ca tânăra femeie fie să întrebe despre cine este vorba, fie să izbucnească în lacrimi. A doua eventualitate părea cea mai sigură, iar cuvintele potrivite de consolare se adunaseră deja pe buzele lui Caro.

Dar domnișoara Tice nu reacționă în nici unul dintre aceste moduri.

– Nu este o noutate pentru mine, declară ea.

Caro era profund șocată.

– Vreți să spuneți că... știați că este căsătorit?

– Desigur! Crezi că e un monstru care vrea să mă înșele?

– Dar... credeam că vă veți căsători.

Cuvintele izbucniseră de pe buzele ei înainte să le poată opri.

– În acest caz, speranțele tale sunt deșarte.

– Dar nu vă deranjează? Eu... nu înțeleg.

Într-adevăr, îi era imposibil să înțeleagă. Domnișoara Tice care părea atât de supusă, de ascultătoare și de resemnată, de fapt flirta de săptămâni întregi cu un bărbat căsătorit! Era atât de șocant, încât tânăra simți că i se face rău. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu era de datoria

ei s-o anunțe pe mătușa Constant. Apoi își aminti că era și ea implicată, iar costul trădării însoțitoarei ei ar fi tocmai sfârșitul întâlnirilor cu Louis. La urma urmei, întoarcerea doamnei Gray la Windsor nu putea însemna decât sfârșitul acestei relații.

– Nu veți mai putea să vă vedeți, murmură ea.

– Nu se știe, răspunse domnișoara Tice.

***

În aceste săptămâni de iarnă, în timp ce întâlnirile clandestine ale ei și ale domnișoarei Tice continuau, Caro fu ținta preferată a atențiilor lui sir Clement Bardell, cu ocazia întâlnirilor formale. Era obligată să fie politicoasă cu el, dar se purta rezervat, astfel încât reuși să-l împiedice să-i ceară mâna. Caro bănuia că nu era un bărbat care să primească un refuz cu ușurință, mai ales dacă ar fi fost din partea unei femei fără bani.

– O să te ceară de soție de Anul Nou, profeți mătușa Constant, încântată și sigură pe ea.

Tânăra știa că, dacă o va cere de soție, o să-l refuze și va fi trimisă de mătușa ei direct la Portsmouth. Lady Constant nu-și va bate capul degeaba cu o nepoată care nu acceptă propunerea unui baronet. Dacă va fi trimisă acasă, nu-l va mai vedea niciodată pe Louis. Era într-adevăr într-o poziție precară.

Fu un șoc neașteptat și extrem de neplăcut vestea că sir Clement venea și el la balul servitorilor.

– Vreau să merg doar pentru că veți fi acolo, anunță el, iar ochii mici străluceau de încântare.

– Vă rog să nu vă deranjați, o să vă plictisească la culme.

Caro se străduí să-l convingă să renunțe la această idee, dându-și seama că va deveni la fel de pricepută la mințit ca prietena ei Kate.

Dar el rezistă eroic, fără să se lase convins. Tânăra fu de-a dreptul nepoliticoasă, atât era de supărată pe el. O să-i transmită lui lady Constant orice informație, o să-i spună de câte ori va dansa cu Louis și, dacă va refuza să-i primească propriile invitații, va anunța și acest lucru. Dacă sir Clement n-ar fi fost prezent, nimeni n-ar fi avut nimic de comentat dacă ea ar dansa de două, trei ori, cu același bărbat; dar să-l neglijeze pe bărbatul care era pretendentul ei recunoscut, era o cu totul altă problemă.

Se rugă ca sir Clement să fie lovit de o boală îngrozitoare. Dar nu se întâmplă acest lucru. Tot ce reuși să facă, fu să o convingă pe Kate s-o roage pe mama ei să nu-l invite la petrecerea pe care urma s-o dea înainte de bal, la care Caro trebuia să fie prezentă. Balul avu loc într-una dintre sălile castelului Windsor în care Caro nu mai pătrunsese vreodată. Era o priveliște încântătoare. Când ajunseră, petrecerea era în toi. Sala era decorată cu crengi mari de brad, astfel încât aveai impresia că te afli într-un luminiș de pădure. Printre acestea erau agățate rămurele de vâsc, sub care bărbații trăgeau femeile, furându-le câte o sărutare, în ciuda protestelor.

Fură întâmpinați de un domn care îi conduse la locurile lor. Curând, tinerele se avântară într-un sprințar dans țărănesc. După primul dans, Caro se simți trasă de mână și, în locul în care trebuia să se afle valetul care îi era partener, apăru Louis, râzând vesel.

– Următorul dans e al meu, anunță el. Spuneți-mi unde sunt însoțitoarele dmneavoastră, ca să vă conduc în siguranță la ele, până la următorul dans.

Nu-i lăsă mâna până când nu ajunseră la doamna Manders. Dar nici nu plecă imediat, așa cum se aștepta Caro. Louis o privea pe Kate. Așteptă câteva secunde, apoi se întoarse spre Caro, spunând:

– Nu mă prezentați prietenilor dumneavoastră?

Caro, surprinsă, începu nesigur:

– Acesta este domnul...

El o întrerupse:

– Numele meu este Rybot.

Tânărul pronunțase numele lui în stil englezesc, ca și cum ar fi încercat să-și ascundă originea. Caro era uimită, dar nu făcu nici un comentariu.

Doamna Manders se aplecă spre ea și-i șopti, îndatoritoare:

– Acum ar trebui să spui numele noastre.

– Ah... doamna și domnișoara Manders.

– E o adevărată plăcere, doamnă.

Deși se adresase doamnei, privirea bărbatului nu părăsise figura domnișoarei Manders. Îi zâmbi, făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă.

– Cine este frumosul tău prieten? o întrebă Kate.

– Caroline, clătină din cap doamna Manders, mă așteptam să știi până acum cum trebuie prezentat un domn. Dar cine e, într-adevăr?

– Oh... face parte din anturajul regal.

– Trebuie să fie nou. Nu l-am mai văzut până acum.

Caro lăsă această replică să treacă. Era nedumerită de comportamentul lui Louis. Oare de ce își spusese numele în acest mod? Cu accentul lui, oricum n-ar fi putut fi considerat englez. Și de ce ar vrea să o facă?

Încă se gândea la această problemă, când Louis se întoarse s-o ia la dans. Aveau, în sfârșit, timp să stea de vorbă.

– Ce frumoasă și ce fermecătoare este prietena ta, domnișoara Manders! exclamă el.

– Da, e destul de bine, răspunse Caro, preluând fără să-și dea seama replica domnișoarei Tice.

– Destul de bine? E mult mai mult decât atât! E o zeiță!

Dansul îi despărți din nou, înainte să încheie această conversație deloc satisfăcătoare.

Când se regăsiră, el continuă să vorbească despre Kate, plin de entuziasm. În cele din urmă, Caro îl întrebă pe un ton de reproș:

– De ce v-ați pronunțat numele greșit?

El zâmbi ca un școlar care făcuse o șotie.

– L-am pronunțat englezește. Vă place? M-am gândit mai de mult...

– Dar de ce?

Bărbatul ridică din umeri.

– Pentru moment, îmi place mai mult așa. Nu e suficient?

Privirea lui o căută din nou pe Kate.

Când o conduse pe Caro înapoi la însoțitoarele ei, o invită la dans pe Kate. Tânăra avea deja partener, dar îi promise că următorul va fi al lui.

Astfel, balul servitorilor, pe care Caro îl așteptase cu atâta nerăbdare, se dovedi o mare dezamăgire. Kate dansă de cinci ori cu Louis, ceea ce era de-a dreptul scandalos, iar la un moment dat chiar dispărură, lipsind un întreg sfert de oră. Ori de câte ori Caro privea în direcția lor– ceea ce se întâmpla foarte des– Louis o fixa pe Kate, fie râzând, fie cu tandrețe. Iar Kate era numai farmec....

Într-adevăr, Caro mai dansă de două ori cu el. Ultima oară ar fi vrut să-l refuze, dar descoperi că-i era imposibil. Cel mai greu de suportat era nepăsarea lui. Nu părea să-și dea seama că o rănise foarte profund.

– Vă distrați? o întrebă el, apoi continuă fără să aștepte răspuns: e un bal splendid! Nu m-am mai simțit atât de bine de o veșnicie!

Oare cum putea să fie atât de orb? O invitase să vină la bal ca să stea de vorbă și să danseze împreună. Cu toate acestea, se aștepta ca ea să se simtă foarte bine când îi era clar că perioadele pe care le petreceau împreună nu erau decât de umplutură, până când va putea din nou să o invite pe Kate. La un moment dat, se autoconvinsese că e îndrăgostit de ea. Dar nu însemnase nimic. Sau, cel puțin, pentru că nu voia încă să-l numească mincinos și înșelător, nu mai contase când apăruse Kate, vrăjitoarea. Îl atinsese cu bagheta ei și totul se prăbușise... la fel cum se întâmplase cu domnișoara Tice.

Plină de amărăciune, îl întrebă:

– I-ați spus domnișoarei Manders că lucrați la bucătărie?

El o privi ridicând sprâncenele. Figura lui era severă. În cele din urmă, răspunse ridicând din umeri:

– Am înțeles că i-ați spus că fac parte din anturajul regal... ceea ce este adevărat, în parte. Pentru moment, este suficient.

Caro ar fi vrut să râdă sfidător, dar simți că o să înceapă mai degrabă să plângă. Continuă să danseze, chiar dacă vedea ca prin ceață. Acum își dăduse seama– și se învinovățise că nu văzuse imediat despre ce era vorba– că Louis își pronunțase numele diferit pentru ca doamna Manders să nu ceară informații despre el de la soțul ei și să afle cu ce se ocupa cu adevărat. Desigur, în cele din urmă totul se descoperă, dar nu înainte de a se bucura de timpul câștigat.

Oricine ar fi urmărit dansatorii, ar fi crezut că domnișoara Caroline Daines avea o seară triumfătoare. Chiar dacă Louis o dezamăgise, în nici un caz lucrurile nu stăteau la fel cu sir Clement. Era însoțitorul ei devotat și îi spuse toate acele lucruri pe care își dorea să le audă de pe buzele vechiului ei prieten. La început, Caro fusese rezervată și rece, dar cu trecerea timpului, văzând cum flirta Kate cu Louis, începu să flirteze și ea, din răzbunare. Cu toate acestea, Louis părea să nu observe. Oare era același bărbat care o rugase să nu se logodească până în seara balului?

Era trecut de ora două când doamna Manders reuși să-și convingă fiica să plece.

În drum spre casă, Kate spuse:

– Nu mă așteptam să-mi placă atât de mult un bal al servitorilor.

– Ai dansat prea mult cu domnul Rybot, o ceartă mama ei. Oamenii au început să vorbească.

– Și ce dacă! N-am putut să mă abțin, e prea frumos! Bieții lorzi Belwardine și Lorne erau verzi de invidie! Caro, șireato, ești foarte tăcută! Dacă oamenii vorbeau despre mine și domnul Rybot, în mod sigur ar fi trebuit să discute și despre tine și sir Clement.

– Taci, Kate, o întrerupse mama ei.

– Caro, trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi l-ai prezentat pe domnul Rybot. Deși sunt sigură că ar fi găsit și singur o modalitate să se apropie de mine. Sau cel puțin așa mi-a spus, râse ea. N-ai nimic de spus, Caro, ți-ai pierdut limba?

– Sunt obosită.

Din fericire, Turnul Lancelot era aproape și curând trebui să coboare.

N-o mai văzu pe Kate două zile. Ar fi dorit să n-o mai vadă vreodată, dar era imposibil. Când rămaseră singure, aceasta începu din nou să vorbească despre domnul Rybot.

– Cred că voi fi serioasă în privința lui, declară ea. Nu m-am mai gândit vreodată la un domn care nu are titlu nobiliar sau avere semnificativă. M-am obișnuit să fac astfel, pentru că nu trebuie să-ți pierzi timpul cu emoțiile. Dar trebuie să recunosc: e atât de frumos! Și se poartă minunat. Știai că mama lui e franțuzoiacă? De acolo are acel minunat accent.

– E francez în întregime, o repezi Caro. Deși ți-a spus că numele lui e Rybot, de fapt se numește Ribot.

– Ribot? Ce vrei să spui?

– Că este francez și se numește Ribot. Și nu e tot. Îți amintești casa de zahăr din centrul mesei la balul din septembrie?

– Despre ce vorbești? Ți-ai pierdut cumva mințile?

– Îți aduci aminte?

– Au fost atâtea baluri și petreceri de atunci. Casă de zahăr? Ah, da, îmi amintesc vag, a fost foarte admirată. Dar unde vrei să ajungi și ce legătură are cu domnul Rybot?

– Una esențială. A fost făcută de el.

– Ai înnebunit? Termină cu prostiile, o certă Kate.

– Nu sunt prostii, este adevărul. Domnul tău Rybot este de fapt domnul Louis Ribot, artizan al bucătăriei regale.

Se aștepta ca prietena ei să rămână uimită, dar aceasta râse cu dispreț.

– Oh, biata Caro, ce prostuță e! Este evident că l-ai încurcat cu un alt francez din cauză că era balul servitorilor, iar numele lor sunau asemănător. Cred că știu despre cine e vorba. Am dansat și eu cu unul.

– Nu l-am încurcat cu nimeni. Îl știu de multă vreme. Lucrează la bucătărie.

Nu-i păsa că putea să-i facă probleme lui Louis, de fapt o merita. Kate trebuia să afle adevărul.

– Caro, ce încăpățânată ești! Face parte din anturajul regal. Tu i-ai spus mamei. Poate că una dintre îndatoririle lui este să-i supravegheze pe artizani– de fapt, cred că a spus ceva în genul ăsta. Dar e o copilărie să susții că este un servitor! Ar trebui să te uiți la el cu atenție. Dacă eu nu recunosc un gentleman, cine o poate face?

– Dar este adevărat!

– Caro! își pierdu răbdarea Kate. Termină acum cu încăpățânarea. Îmi este teamă că ești geloasă și de aceea ai inventat aceste minciuni ridicole. Gelozia este un viciu extrem de neplăcut. Cred că e mai bine să te duci acasă. O să o rog pe Rebecca să te însoțească.

Chiar dacă ar fi vrut, Caro se putea certa în permanență cu prietena ei. Mai ales pentru că era aproape imposibil să o evite. Câteva seri mai târziu fură invitate la o serată muzicală. Majoritatea invitaților erau în vârstă, iar cele două tinere fură așezate una lângă alta. Când nu se cânta, oamenii conversau în șoaptă.

Kate părea să fi uitat starea de spirit în care se despărțiseră. Deși continua să vorbească despre admiratorii ei, nu-l menționă nici măcar o dată pe Louis. Preocupările ei se învârteau în special în jurul balului mascat care urma să se țină la castel în seara de Anul Nou. Avea o rochie nouă, pe care nimeni n-o văzuse.

– E fermecătoare, îi spuse ea lui Caro, de un mov pal cu panglici verzi.

Continuă să vorbească apoi despre bal, plină de încântare. Oh! o să se poarte fără perdea până la miezul nopții, când se scot măștile. După acel moment, va fi distantă și rece, iar admiratorii ei nu vor crede că este aceeași femeie.

Părea să fie convinsă că un astfel de comportament va fi de-a dreptul fascinant.

– Tu ce vei purta, Caro?

Și Caro aștepta cu nerăbdare balul mascat... sau cu câtă nerăbdare era posibil în aceste zile triste. Mascată, nu va putea fi urmărită de sir Clement și va scăpa de el măcar până la mierzul nopții.

– Dar nu trebuie să spui nimănui!

– Nu voi spune, promise Kate.

– Am o rochie galbenă cu dantelă, care are cusute margarete pe poale.

Kate dădu din cap cu indiferență. Reușise să capteze atenția unui domn care se îndreptă imediat spre ea.

Ziua următoare, Caro ieși la plimbare cu domnișoara Tice. Însoțitoarea ei îl întâlnise pe colonelul Gray o dată de la întoarcerea soției lui, dar nu era clar dacă vor mai continua sau nu să se vadă. Când ajunseră la locul obișnuit pentru întâlnire, în locul colonelului apăru figura familiară a lui Louis. Inima ei începu să bată atât de repede, încât se îngrozi la gândul că putea fi auzită de cei din jur.

El se opri, făcu o plecăciune, apoi zâmbi larg. După câteva propoziții politicoase, i se adresă domnișoarei Tice:

– Ați fi atât de generoasă încât să ne scuzați două secunde? Aș vrea să o întreb ceva personal pe domnișoara Daine.

– Desigur, zâmbi domnișoara Tice, care nu era imună la farmecul lui.

Caro se simți cuprinsă de speranță. Voia să stea de vorbă cu ea, să o întrebe ceva. În acea clipă, îl iertă pentru tot.

Dar nu dură foarte mult.

– Domnișoară Caroline, vă rog, puteți să faceți ceva pentru mine?

– Desigur, dacă îmi este cu putință.

– Puteți afla și să-mi descrieți cu exactitate rochia pe care o va purta domnișoara Manders la balul mascat?

Inima lui Caro, care în urmă cu o secundă bătea cu putere, aproape se opri. Respiră adânc, încercând să-și recapete controlul. Îl privi în ochi și răspunse fără ezitare:

– Vă pot spune de acum. O să poarte o rochie galbenă de dantelă, care are margarete albe cusute pe poale.

Capitolul 4

În dimineața balului mascat, domnișoara Tice făcu anunțul ei uimitor.

Micul dejun abia luase sfârșit și toate trei stăteau în salon, urmând ca domnișoara Tice să înceapă scrierea corespondenței. Se îndreptă spre birou dar, în loc să se așeze, se întoarse și o privi pe lady Constant, anunțând că va părăsi casa și slujba în termen de o lună. Vocea ei, deși scăzută, era calmă. Caro observă totuși că mâinile îi tremurau.

Obrajii palizi ai ladyei Constant se înroșiră.

– Și ce vrei să faci? Ai găsit în cele din urmă un bărbat care să te ia de soție?

Biata tânără se înroși violent. Până și Caro se simți jenată de această replică dură.

– Nu, doamnă. Mă voi angaja în altă parte.

– Ai acceptat o altă slujbă în secret? Creatură nerecunoscătoare! Nu ți-am fost timp de doi ani ca o mamă? Iar tu vrei să mă părăsești peste o lună– ca o servitoare oarecare. Ceea ce și ești! Lasă-mă să-ți spun, domnișoară, că depinzi de o recomandare de la mine. Și dacă nu-ți dau? Preaviz de o lună! Mie? Cea care ți-a oferit o casă în care să trăiești, pentru că nu aveai unde să te duci! O, nu, domnișoară, nu mă vei trata astfel.

O să stai cu mine până când o să te las să pleci. Acum ia-ți stiloul și scrie-i ladyei Fowler.

– Desigur, doamnă. Dar voi pleca peste o lună.

– Și dacă nu-ți dau recomandare?

Mâinile tinerei femei tresăriră.

– Ar fi foarte nedrept din partea dumneavoastră, doamnă. Dar, dacă nu doriți, nu pot să vă oblig. Oricum, nu are nici o importanță acolo unde mă duc. Noul meu angajator este satisfăcut de mine.

Figura impasibilă de obicei a stăpânei casei era plină de ură.

– Și pot să aflu numele acestei nefericite doamne?

– Dacă doriți, doamnă.

– Cine este?

– Mă duc la doamna Gray.

– La soția colonelului Gray? Oh, ca să vezi!

Dar mătușa Constant nu era la fel de șocată ca nepoata ei. Era clar că femeia nu fusese înștiințată de întâlnirile acestea. Oh, Doamne! Plecarea domnișoarei Tice în casa colonelului Gray era într-adevăr șocantă.

– Ești îngrozitor de nerecunoscătoare! Să faci aranjamente fără să-mi spui nici un cuvânt. N-am mai auzit în viața mea de o asemenea înșelătorie. Iar dacă doamna Gray o să mă întrebe, o să-i spun că nu ești vrednică de încredere! După doi ani... și tot ce am făcut pentru tine!

Cu o mișcare bruscă, femeia aruncă toate scrisorile de pe birou pe podea.

– Poți să pleci chiar acum. Nu te mai suport încă o lună în casa mea. Pleacă! Fă-ți bagajul! Și dacă doamna Gray nu te vrea acum, cu atât mai rău pentru tine! Nu mă interesează ce ți se întâmplă.

Domnișoara Tice își îndreptă spatele.

– Niciodată nu v-a păsat. O mamă pentru mine, așa ați spus! E destul să mă facă să râd. Nu sunt nerecunoscătoare, pentru că nici nu am pentru ce să fiu recunoscătoare. Am muncit din greu aici și am

câștigat fiecare bucată de pâine. Nici măcar o singură dată nu mi-ați mulțumit.

Tânăra femeie se îndreptă spre ușă. Apoi, respirând adânc, spuse:

– Sunteți o femeie egoistă, oribilă, cu un temperament îngrozitor, iar eu îmi doresc de doi ani să vă spun în față aceste lucruri.

Cu aceste cuvinte, ieși trântind ușa.

– Și-a ieșit din fire, comentă lady Constant, primind remarcabil de bine această izbucnire. Așa se întâmplă cu fetele bătrâne! Ca să fiu sinceră, îmi este milă de doamna Gray. Caroline, o să scrii tu scrisoarea pentru lady Fowler...

Când Caro putu să scape de mătușa ei, alergă spre ușa camerei domnișoarei Tice și bătu. I se părea firesc să-și ia rămas-bun de la ea. În plus, era foarte curioasă. Se ducea cu adevărat la doamna Gray? Sau colonelul îi oferise o casă în altă parte? I se părea imposibil ca un bărbat să flirteze cu însoțitoarea soției lui, chiar în propria casă. Chiar dacă nu o putea întreba cum stau lucrurile, tot spera că va afla, în vreun fel sau altul.

Domnișoara Tice aproape terminase bagajele.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Caro. Mătușa a ieșit la plimbare.

În timp ce o ajuta să împacheteze ultimele lucruri, se interesă:

– O să puteți să vă duceți azi la... doamna Gray? N-o să vă aștepte.

– Ba cred că da, zâmbi tânăra femeie. Ne închipuiam că lady Constant nu va primi foarte bine preavizul plecării mele și că nu mă va lăsa să mai stau o lună.

– Oh, domnișoară Tice, o să-mi fie dor de dumneavoastră!

Caro își dăduse brusc seama de acest lucru. N-o să se mai plimbe cu ea– nu că acum ar mai conta, dar nu se știe niciodată... În plus, probabil că va trebui să răspundă la toate scrisorile și invitațiile, așa cum obișnuia să o facă însoțitoarea ei.

– O să-ți lipsească plimbările noastre.

Caro se îmbujoră.

– Dar, nu se putu ea abține, este înțelept să vă duceți în casa colonelului Gray? Vreau să spun că... sunteți la dispoziția lui, iar soția lui va fi de față...

Tânăra se opri încurcată, îngrozită de ceea ce tocmai spusese, dar dorind să afle adevărul. Domnișoara Tice o privi o vreme uimită, apoi începu să râdă.

– Dragă Caroline! Nu e de mirare că ai înțeles greșit! Nu! Toate întâlnirile și discuțiile noastre aveau legătură cu angajarea mea și cu încercarea de a o face astfel încât lady Constant să nu fie afectată. El ar fi preferat ca, dacă e posibil, să nu și-o facă adversar.

– Oh! Îmi pare rău, a fost o prostie din partea mea să cred... Dar la bal mi s-a părut că vă simțiți foarte bine împreună...

Caro era extrem de jenată.

– Desigur, am flirtat puțin cu el, dar numai pentru ca altcineva să vadă că nu-mi pasă. Dar el știa și am vorbit despre acest lucru. I-am spus că lady Constant este uneori dură. Atunci a propus ca, la întoarcerea soției lui, să mă mut la ei. I-a scris imediat o scrisoare soției, pentru a se sfătui cu ea. Erau destul de multe lucruri de aranjat. Doamna Gray întâlnise o altă tânără, dar nu era foarte mulțumită. E adevărat că nu prea m-am ocupat în ultimul timp cu îngrijirea copiilor, dar cum am fost cea mai mare dintr-o familie de șapte copii, am destulă experiență.

– Oh, veți fi guvernantă!

– Cred că se poate numi și așa, dar copiii sunt mici, unul are doi ani, iar celălalt patru. Mai există și o doică, iar eu îi voi supraveghea și o să mă ocup de corespondență. Cel puțin din acest punct de vedere, am foarte multă experiență!

– Mda, n-o să-mi fie prea ușor după plecarea dumneavoastră! Îmi cer scuze, am fost egoistă să spun acest lucru.

– Dar e adevărat. Lady Constant va fi nemulțumită multă vreme și te va face să suferi din acest motiv. Nici n-o să mai faci plimbări, să te întâlnești cu tânărul acela frumos!

Deși e mai bine, pentru că nu putea ieși nimic bun din această relație.

Caro dădu din cap.

– Nu mai contează, suspină ea, gândindu-se că Louis oricum n-o mai putea ajuta acum, apoi adăugă: oricum, nu e interesat de mine. S-a îndrăgostit de Kate. S-au cunoscut la balul servitorilor.

– Oh, biata mea Caroline! Dar e mai bine. Orice ar fi făcut și de unde ar fi venit, acum este servitor. Dar cum s-a uitat domnișoara Manders la el?

– A făcut-o. Și ea este îndrăgostită de el.

– Îndrăgostită? Ea? N-o să iubească pe nimeni în afara propriei persoane. E o vânătoare de capete. Și, pentru că acest tânăr este foarte frumos, o să colecteze și scalpul lui.

– Da... Oh, domnișoară Tice, am aflat despre... despre acel prieten al dumneavoastră.

În această atmosferă de intimitate neobișnuită, Caro simțea că poate spune orice. Amândouă fuseseră tratate rău de Kate, numai că domnișoara Tice era chiar mai nefericită, pentru că îi fusese luat un pretendent, ceea ce nu se putea spune despre Louis.

– Nicholas Bateson. Da. Nebunul! O să-l arunce la fel de ușor ca pe o mănușă murdară, dacă un bărbat de un rang mai înalt o cere în căsătorie. Sper să o pățească într-o zi, această vrăjitoare!

– Vreți să spuneți că, dacă s-ar întoarce la dumneavoastră, l-ați primi înapoi?

Oricum, ea era sigură că l-ar primi pe Louis cu brațele deschise.

– Nu mi-aș putea permite să-l resping, zâmbi tânăra femeie cu amărăciune. Am aproape douăzeci și opt de ani, speranțele mele matrimoniale sunt aproape zero... Pe de o parte, pentru că nu am zestre, iar pe de altă parte din cauza vârstei. Dar nu te speria, Caroline. Nu-l iubesc într-un fel romantic, atât de caracteristic tinereții tale. Îl știu de multă vreme, e un om bun– chiar dacă acum se poartă ca un prost–

și am avea o viață bună împreună. A avut o slăbiciune pentru mine când eram copii, iar după ce ne-am-întâlnit aici, a reînflorit. Acum, cine poate știi ce va aduce viitorul? Când o să fie nefericit și va avea nevoie de sprijin– iar asta se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu– se va întoarce spre mine, sunt sigură. O să-i alin vanitatea rănită și o să-l consolez. La sfârșit, poate va alege să rămână cu mine. Dacă nu, o să știu că sunt într-adevăr o fată bătrână. Acum, Caroline, ajută-mă să leg valiza. O să ne revedem. După câteva săptămâni de răceală, lady Constant o să o primească din nou pe doamna Gray. Colonelul este prea aproape de Maiestatea Sa pentru a face altfel...

Râzând, tinerele se sărutară pentru prima oară, apoi se despărțiră.

***

Caro știa că fusese nebună să pună așa ceva la cale, dar acum era prea târziu să mai dea înapoi. De câte ori se gândea la balul care se apropia, simțea că i se strânge stomacul. Dar, chiar dacă îi era teamă, era și agitată. În inima ei, știa foarte bine de ce făcuse acest lucru.

Cel puțin până la miezul nopții, el va fi sigur că dansează cu Kate.

Dar nu se gândise la păr. Nimeni nu putea încurca părul ei blond cu buclele castanii ale lui Kate. Își aduse aminte că văzuse o cutie de pudră pentru păr într-una dintre camerele de oaspeți. O să o pună pe Ellen să-i pudreze părul, apoi o să se prezinte în fața mătușii gata îmbrăcată și gata de plecare.

Efectul era uimitor, fu ea de acord. Și Ellen spunea același lucru. Îi schimba expresia feței și-i adâncea culoarea ochilor. Nu era de mirare că obiceiul pudratului părului fusese multă vreme o modă. Scotea foarte mult în evidență fața. Din nefericire, fața ei urma să fie acoperită cu o mască. Dar masca din mătase albă, pe care o alesese

pentru a se asorta cu panglicile rochiei, spre deosebire de cele obișnuite, de culoare neagră, îi dădea un aer interesant. Mai ales acum, când buclele ei erau de un argintiu strălucitor.

Ellen, menajera care o ajuta, era încântată. Caro spera ca mătușa ei să aprobe măcar această nouă apariție.

Masca era din satin alb până la nas, apoi se continua cu o dantelă care îi acoperea gura și bărbia. Era un model foarte scump, pe care îl cumpărase pe furiș. În cele din urmă, îmbrăcată și mascată, coborî la parter.

Bucuria cea mai mare fu că, la prima vedere, mătușa ei nu o recunoscu. Apoi, dându-și seama după rochie cine este, tresări.

– Părul tău! Ce i-ai făcut, copilă?

Din fericire, vocea ei nu suna mânioasă, ci mai degrabă admirativă.

– Am crezut că e o deghizare mai bună. Nimeni n-o să poată spune: "E Caroline Daine, o recunosc după păr."

– Părul tău are o culoare prea comună ca să poată spune cineva acest lucru! comentă mătușa ei. Dar ai avut dreptate. Arăți foarte bine. Întoarce-te.

După ce aranjă o panglică, două, femeia se declară mulțumită.

– O să te descurci. Ai grijă cum te porți.

Fusese aproape o minune să afle că mătușa ei nu venea la balul mascat. Spusese că e prea bătrână pentru astfel de frivolități, iar un joc de cărți la doamna Fowler i se păruse mai potrivit.

Caro reușise să evite mersul împreună cu familia Manders. Își făcuse o nouă prietenă, o fată destul de liniștită pe nume Elaine Barrett, iar domnișoara Barrett și familia ei urmau s-o însoțească la bal.

În clipa în care intră în sala de bal, temerile și agitația o părăsiră. Se simțea o cu totul altă persoană. Nu mai era tânăra și prostuța Caro Daines, ci, ascunsă în spatele măștii, o femeie frumoasă, atrăgătoare, în jurul căreia bărbații se vor aduna cu siguranță. Oh, ce interesant era! Măcar dacă toate balurile ar fi la fel!

Caro recunoscu repede rochia mov cu panglici verzi a lui Kate. Purta o mască verde, ceea ce-i dădea un aer nefiresc, de parcă era o vizitatoare de pe un tărâm de basm.

"N-o să-l recunosc, decât în clipa în care se va apropia de mine și va vorbi", își spuse ea.

Brusc, Louis era lângă ea, vocea lui șoptită cerându-i primul dans. Și pe al doilea... Apoi să facă o plimbare în timpul celui de-al treilea... și al patrulea...

Ea înclină capul în semn de aprobare, în timp ce-i dădea mâna. Își dăduse seama că, în clipa în care o să spună ceva, Louis o să-și dea seama că nu e Kate, chiar dacă va reuși să-și ascundă adevărata identitate. Planificase, astfel, că nu va vorbi deloc, iar acest lucru va fi o parte din joc.

Își ridică degetele spre buzele ascunse de dantelă, dădu din umeri și făcu un semn din cap: un gest obișnuit al lui Kate.

Departe de a fi nedumerit de tăcerea ei, bărbatul părea s-o găsească fascinantă și potrivită cu firea ei: această insinuare că poate nu era Kate. Mâna lui îi strânse degetele, iar cuvintele pe care i le șopti la ureche era delicioase, deși șocante. Ea răspunse cu cochetărie la gesturile lui... Dar nu era chiar atât de ușor precum credea că va fi... Nu putea să se prefacă a fi ținta complimentelor lui și a dragostei despre care vorbea.

Nu era singurul bărbat intrigat de femeia tăcută cu păr argintiu. Niciodată nu mai avusese atâția parteneri care o implorau să le acorde un dans. Cu fiecare dintre aceștia păstră tăcerea, pentru că se temea că vocea ei o va trăda și astfel la urechea lui Louis va ajunge vestea că misterioasa femeie în rochie galbenă este mica domnișoară Daine.

Louis nu se apropie nici măcar o singură dată de silueta în rochie mov cu panglici verzi...

Când tânărul o luă la al patrulea dans – iar doamna Barrett începuse să se uite dezaprobator, îi șopti la ureche:

– Acum, repede, înainte de începerea muzicii, vino cu mine, apoi exclamă cu voce mult mai tare: Vai, vi s-a rupt breteaua de la pantof. Nu se poate!

Ieșiră împreună din rândul dansatorilor. Toată lumea urmărea dansul. Nu o conduse spre doamna Barrett, ci spre ușă. Pe hol, se luară de mână și începură să alerge. Făcură la stânga pe un coridor, care se termina cu o ușă.

– Eu nu uit nimic, spuse el, ridicând o haină care se afla pe un scaun. Poate că e frig afară, dar e o noapte frumoasă, din fericire!

Îi puse haina pe umeri și deschise ușa. Aerul rece pătrunse înăuntru, dar el o cuprinse cu un braț peste umeri și păși afară. Era suprinzător de lumină, mai lumină decât în holul luminat doar de două lumânări. Luna era aproape sus pe cer, iar stelele străluceau.

– Acum poți vorbi, dragostea mea!

Ea începu să tremure. Lucrurile mergeau prea departe. El îi simți tremurul și înțelese greșit. Își scoase masca repede, ridică dantela de pe partea de jos a feței ei și o sărută cu pasiune. Sărutul era lung, pasionat, copleșitor. Inima lui bătea cu putere, iar Caro o simțea prin rochia subțire. Era primul ei sărut, iar lumea începu să se învârtească din ce în ce mai repede în jurul ei.

În cele din urmă, sărutul luă sfârșit, iar memoria îl reveni ca un duș rece, odată cu șoapta lui:

– Oh, Kate!

Caro nu mai putu suporta. Începu să plângă cu sughițuri, apoi își acoperi fața cu palmele, uitând că poartă încă masca.

– Iubirea mea, ce s-a întâmplat? Ah, mă iubești și tu, nu-i așa?

Vocea lui era insuportabil de tandră.

Făcu un pas înapoi. Trebuia să fugă. El își dădu seama de intenția ei și o opri.

– Nu, nu! O să-mi arăți fața, vreau să te văd plângând pentru mine. Kate, draga mea, nu-mi poți face un compliment mai mare!

– Lasă-mă să plec! strigă ea.

În agitația și durerea pe care o simțea, uită că voia să-și ascundă vocea. Simți imediat șocul pe care îl produsese vocea lui asupra ei, apoi, așteptând izbucnirea de furie, își spuse: "Prostule! Dacă ai cunoaște-o câtuși de puțin pe Kate, ai ști că n-ar plânge niciodată pentru un bărbat!"

Louis trase de benzile care îi fixau masca, deranjându-i părul, apoi îi îndepărtă cu forța mâinile de pe față. Lumina lunii era destul de strălucitoare ca să poată vedea figura celei care îl păcălise.

– Dumneavoastră?

Mai rosti câteva cuvinte mânioase în franceză, pe care Caro nu le înțelese. Apoi, strângându-i atât de tare încheieturile încât o dureau, o întrebă:

– De ce mi-ați jucat farsa asta? De ce?

Ea nu răspunse. Ce-ar fi putut spune?

– N-o să vă iert niciodată! De ce ați făcut-o? Credeam că suntem prieteni. O să-mi răspundeți? se răsti el, scuturând-o.

– Sunt prietena dumneavoastră... Kate v-ar fi făcut să suferiți...

– Sunt cel care poate judeca acest lucru cel mai bine, mademoiselle. Nu, erați geloasă. De o gelozie rea și neiertătoare! Să nu negați! Foarte bine, dacă asta doriți, merifați o lecție.

Era atât de mânios, încât cuvintele lui păreau adevărate focuri de armă. O trase spre el și o sărută cu atâta violență, încât putu simți gustul sângelui. După aceea, ținând-o strâns de mână ca să nu scape, îi mângâie sânii cu mâna liberă, atingerea lui fiind dură și disprețuitoare.

– Cred că asta vă va învăța, domnișoară, să fiți liberă cu bărbații. Ați avut suficient pentru o seară? O să fiți foarte atrăgătoare pentru ceilalți parteneri. Încă un lucru mai vreau. O să-mi descrieți rochia domnișoarei Manders, așa cum ar fi trebuit să o faceți!

Părea imposibil ca acest bărbat grosolan și furios să fie Louis. Caro plângea atât de tare, încât nu putea vorbi.

– Spuneți-mi! Repede!

Vocea lui era amenințătoare.

– N-o să vă spun, suspină ea.

– Nu mai plângeți! Încetați, vă spun! Ați devenit isterică.. Gata, Caroline.

În cele din urmă, vocea lui devenise mai puțin dură. Era de mirare, pentru că păruse incapabil de milă. O așteptă să se calmeze.

– Spuneți-mi, cum o voi recunoaște? Și nu mă mai mințiți.

Caro, încă în lacrimi, răspunse:

– Știu că m-am purtat foarte urât, dar ați fost îngrozitor. Sunteți un bărbat oribil, de cea mai joasă speță! Vă urăsc! Și nu vă voi ajuta în ceea ce o privește pe domnișoara Manders. Ori găsiți pe altcineva care să vă ajute, ori așteptați până la miezul nopții.

– Așa? exclamă el, prinzând-o de mână și răsucindu-i un deget atât de tare, încât ea țipă de durere. O să vă torturez până când îmi spuneți. Nu m-am purtat ca un gentleman, recunosc. Dar ați meritat-o! Și, pentru că nu pot cădea mai jos, nu vă voi lăsa să plecați până când nu-mi spuneți ce vreau să știu. Ne urâm unul pe altul, nu-i așa, petite Caroline?

N-avea rost să i se împotrivească. Nu era din cauza durerii, ci pentru că îi era clar că nu vor mai vorbi vreodată. Nimic nu mai conta.

-Nu vă urăsc, se contrazise ea. M-ați făcut să cred că mă placeți. Am crezut lucrurile pe care le-ați spus. Am fost proastă, dar nu sunt prea matură și n-am experiență. V-am iubit. Dar acum, s-a sfârșit. O să o recunoașteți pe Kate după masca verde. Vă rog să-mi dați drumul. La revedere!

Spre surprinderea ei, Louis părea rușinat.

– Am uitat, recunoscu el, că nu puteți recunoaște un flirt ușor, fără semnificație. Îmi pare rău, e vina mea. Dar m-ați provocat prea mult, iar un bărbat nu rezistă prea ușor. M-ați umilit! M-ați înșelat, ascultând ceea ce era destinat urechilor altei femei. Nu e de mirare că m-am enervat, nu?

Caro observă că începuse din nou să se enerveze.

-Vă rog, lăsați-mă să plec. Oh, cum trebuie să arăt! Cum pot să mă întorc în sala de bal?

Pentru o clipă, el păru înspăimântat.

-O să spuneți cuiva?

-Eu voi fi cea umilită, răspunse ea cu amărăciune. Vă rog, conduceți-mă acasă și spuneți-i doamnei Barrett că mi s-a făcut rău.

-E imposibil să vă duc singur acasă. Ar ieși scandal! Nu. Dar știu o ușă care duce la camera în care doamnele își lasă hainele și își refac înfățișarea.

-Doamna Barrett o să mă caute.

-O să-i spun că v-ați rupt rochia și că menajera o repară.

Când ajunseră la locul în care trebuia să se despartă, iar lumina căzu pe pirul ei deranjat și pe figura tristă, el spuse șovăitor:

-Spălați-vă cu apă rece pe față. Până la miezul nopții, urmele de lacrimi vor dispărea. Îmi cer scuze că v-am tratat atât de dur. Mi-am pierdut controlul.

Se îndepărtă apoi foarte repede. Caro își dădu seama că era ușurat să o lase singură.

Poate că urmele de lacrimi vor dispărea, își spuse ea, dar buzele nu-și vor reveni. O dureau și le simțea umflate.

Caro ar fi vrut să moară. Nu îndrăzni să stea mai mult de douăzeci de minute în camera pentru doamne, de teamă că doamna Barrett va veni să o caute și va descoperi că nu-și repară rochia. Îi spuse menajerei că nu se simte bine și că vrea să se odihnească, dar își dădu seama că nu o credea.

Când se întoarse în sala de bal, dansă din nou, străduindu-se să nu vadă că Louis dansa cu Kate. Nu reuși să îi ignore și descoperi destul de repede că dispăruseră.

Probabil că Louis o să-i povestească prietenei ei cum îl mințise în legătură cu rochia și ce se întâmplase. Probabil că o va disprețui... sau

poate că va povesti mai departe tuturor cunoștințelor comune. Încă nu se gândise la acest lucru. Cum o să mai poată ieși în lume? O să trimită mâine o scrisoare acasă și va spune că trebuie să se întoarcă neapărat.

Între timp, Louis o convinsese pe Kate să-l însoțească și o dusese pe același drum ca pe Caroline. Chiar îi oferise aceeași haină.

Kate îl tachină, îl provocă, dar îi permise în cele din urmă să o sărute.

– Te iubesc, declară el. N-am mai iubit pe nimeni atât de mult în viața mea. Kate! Tu mă iubești?

Ea nu voia să facă nici o declarație, dar comportamentul ei era încurajator.

– Sunt precum Cenușăreasa, spuse Louis într-un târziu. Trebuie să plec la miezul nopții.

– De ce la miezul nopții?

– Vrei să-ți spun un secret? Nu am invitație.

– Câtă îndrăzneală! Dar cum ai intrat?

El ridică nepăsător din umeri.

– Masca mea... manierele... Nu era deloc dificil.

Într-adevăr, nu fusese, chiar dacă oaspeții trebuia să prezinte invitațiile la intrare. Louis participase la aranjarea mesei, apoi se ascunsese. Se schimbase repede și, când erau destui musafiri printre care să nu fie observat, apăruse din ascunzătoare.

– Ba o să rămâi, declară ea pe un ton de comandă. Nimeni n-o să pună în discuție prezența ta. Dacă o să întrebe ceva, o să spui că ai venit cu noi. Dacă tatăl meu, care este atât de apropiat de rege, nu poate să aducă încă un invitat, atunci cine poate?

– Va trebui să plec.

Ea protestă, apoi se enervă.

– Ascultă! E timpul, strigă ea, la auzul clopotului, apoi îl prinse de mână: repede, vreau să fii văzut cu mine când o să-mi dau jos masca. O să-mi aduci noroc tot anul!

Privirea ei, promisiunea ascunsă printre cuvinte, îi topi toată hotărârea. Convingerea că e o prostie să rămână se risipi. Ar muri pentru Kate... ce mai contează să-și dea jos masca?

Ajunseră în sala de bal chiar la timp. Un băiețel îmbrăcat în albastru, care întruchipa Anul Nou, intră în încăpere. Urmară urale și își scoaseră cu toții măștile.

– E mult mai bine să te văd în lumină, zâmbi Louis.

Nu se întrebă dacă urmele de lacrimi ale lui Caro dispăruseră. Nici dacă buzele o mai dureau. Uitase cu totul de Caro. În lume nu exista decât Kate, iubita lui...

Lucrurile se petrecură foarte repede. De fapt, poate era un ghinion. Privirile tuturor erau îndreptate spre propriul partener, fără să se intereseze de restul lumii. Numai că, din nefericire, mai marele bucătăriilor, domnul Grosvenor, era tocmai în fața lui Louis. Acesta era împreună cu Kate, neatent la nimic în jur, gata să înceapă un dans, când se simți bătut pe umăr.

– Te rog să ieși, vreau să-ți vorbesc, spuse domnul Grosvenor scurt, apoi se întoarse spre Kate: scuzele mele, domnișoară Manders, o să vă explic imediat.

Louis aruncă o privire disperată spre Kate, văzând-o că se încruntă. Umilința și mânia o făcuseră să se îmbujoreze. Dar, înainte să poată părăsi dansul, în locul lui Louis se prezentă în fața ei un alt bărbat, care îi prinse mâna. Era prea târziu să mai facă vreo mișcare.

Domnul Grosvenor îi spuse lui Louis:

– Să ieșim, nu vreau o scenă.

Figura și vocea lui erau calme și reci. Tânărul îl urmă, pentru că nu avea ce face. Când ajunseră într-o cameră goală, tot calmul dispăru:

– Ce naiba te-a apucat să vii unde nu ești invitat și să dansezi cu domișoarele din înalta societate? N-am mai văzut o asemenea impertinență în viața mea! Du-te la bucătărie, unde îți este locul. O să văd mâine ce e de făcut cu tine.

Louis nu încercă să argumenteze sau să se împotrivească. Poate a doua zi o să-l convingă că nu era decât o glumă, care merită pedepsită, dar nu cu demiterea. Oricum, nu era superiorul lui direct, iar Maiestatea Sa avea o slăbiciune pentru lucrările lui...

Domnul Grosvenor o invită apoi la dans pe Kate. Curiozitatea o făcu să accepte, pentru că de obicei nu-şi pierdea vremea cu bărbaţii între două vârste, deja căsătoriţi. Apoi se aşeză lângă ea, pentru a-i oferi explicaţia pe care o aştepta. Kate îşi spusese că acest bărbat îi adusese domnului Rybot o veste neplăcută, despre cineva din familie. Aşa că, total nepregătită pentru ceea ce urma, ascultă cu groază crescândă.

Domnul Grosvenor îi povesti cum acest artizan, profitând de mască, se îmbrăcase ca un gentleman şi apăruse la bal, apoi o insultase invitând-o la dans.

– V-a insultat mai mult decât pe alte doamne cu care a dansat, deoarece purta mască. Acum, eraţi în pericol să fie recunoscut de cineva şi v-ar fi pus într-o situaţie foarte neplăcută.

Kate nu răspunse. Era total umilită. Fusese păcălită de acest bărbat, îi permisese să o sărute, aproape îi spusese că îl iubeşte... iar el era un servitor, unul dintre angajaţii de la bucătărie, aşa cum îi spusese Caro Daine. Toată sala o văzuse cu el, dansând, râzând, flirtând.

Domnul Grosvenor continuă:

– Aş fi crezut că e mai inteligent decât a dat dovadă. Să rămână până la scoaterea măştilor... ciudat!

Kate dădu din cap:

– A vrut să plece. Eu l-am făcut să rămână.

Chiar şi aşa, era o slabă consolare faptul că un bărbat ca acesta fusese atât de copleşit de prezenţa ei, încât îşi pusese slujba în pericol.

Domnul Grosvenor îşi repetă scuzele. Kate îl întrerupse. Acum, umilinţa era înlocuită de mânie:

– Mulţumesc, domnule, dar nu vreau să mai aud aceste scuze. Accentul lui franţuzesc maschează lipsa de educaţie.

A fost neplăcut, dar nu e nimic ireparabil. Sper că va fi concediat și alungat.

După o pauză, bărbatul spuse împăciuitor:

– Acest lucru va fi luat în considerare, vă asigur.

Ea observă că nu era foarte sigur pe el.

– Nu contează, oricum nu-l voi mai vedea vreodată. Acum vă rog să mă scuzați, vreau să mă întorc la mama.

Capitolul 5

Dimineață, Caro se simți copleșită de disperare. Nu se simțea în stare să ia micul dejun cu mătușa ei și să suporte toate întrebările acesteia. O rugă pe Ellen să o anunțe că nu se simte bine și că mai rămâne în pat.

Desigur, nu putu s-o evite pe mătușa ei. Spre prânz, aceasta sosi și se așeză pe un scaun pe care îl trase lângă pat. O privi lung pe Caro.

– Ce ai pățit?

– Sunt foarte obosită.

– La vârsta ta? Prostii! Când eram tânără, puteam petrece toată noaptea și apoi să fiu proaspătă la micul dejun.

– Da, mătușă.

– Ți-a plăcut balul?

– Oh, da! A fost foarte agreabil.

– Hm, entuziasmul tău e copleșitor. Ai dansat cu sir Clement?

– Da, mătușă, de mai multe ori.

După scoaterea măștilor, dansase de mai multe ori cu el. N-avusese nici un motiv să n-o facă. Se simțea mai bine să vadă că acest bărbat o iubea cu adevărat. Sir Clement o scosese și el afară din sala de dans, o luase în brațe și o sărutase. Atingerea lui era umedă și șovăitoare, nu pasională ca a lui Louis. Își spusese că nu va fi niciodată soția lui.

– Sper că ai fost politicoasă cu el.

– Desigur, doamnă... Sper că n-am fost nepoliticoasă cu nimeni.

– Știi foarte bine ce voiam să spun. N-are rost să ne ascundem după deget, Caroline. Sir Clement va veni mâine. Încă n-am vorbit cu claritate despre această afacere, dar ne înțelegem. O să te ceară de soție, iar tu vei accepta... Nu, nu voi sta la discuții. Din punctul meu de vedere, totul este stabilit. Cu cine ai mai dansat?

Caro menționă numele care presupunea că-i vor face plăcere mătușii ei.

– Dar nu știu cine sunt cei cu care am dansat înainte de scoaterea măștilor.

– Ce-ai pățit la buze? Mi se pare că sunt umflate.

Tânăra ridică degetele tremurătoare spre buze.

– Oh, nimic! A fost o prostie din partea mea. M-am lovit cu mânerul periei aseară. Cred că din cauza oboselii.

Mătușa Constant o privi cu atenție.

– Pari într-adevăr cam obosită. Poți să rămâi în pat. Mâine vreau să arăți cel mai bine posibil. Sir Clement va sosi pe la ora cinci.

După această ultimă remarcă, lady Constant ieși.

"Nu mai are rost să scriu acasă", își spuse Caro. Era suficient să-l refuze pe sir Clement, iar mătușa ei o va trimite direct la Portsmouth. Acum, era tot ce-și dorea.

Dimineața următoare i se permise să se ridice din pat ceva mai târziu decât de obicei. După o jumătate de oră de la micul dejun, menajera o anunță că domnișoara Manders venise să o vadă.

Caro privi rugător spre mătușa ei.

– Eu... nu mă simt în stare să primesc vizitatori... începu ea, dar femeia o ignoră.

– Condu-o înăuntru... Presupun că vreți să stați de vorbă despre bal, iar eu am lucruri mai bune de făcut decât să ascult aceste frivolități.

– Oh, mătușă, vă rog să nu plecați!

Vocea ei era disperată, pentru că spera că prezența ladyei Constant ar putea-o împiedica pe Kate să o umilească. Dar aceasta era deja în cameră și începuse ceremonia salutului.

– O să mă scuzați, sper, domnișoară Katherine, spuse lady Constant pe un ton formal, apoi se retrase.

– Voiam să vorbim singure, o anunță Kate, cu o severitate la care Caro nu se așteptase.

"O să mă umilească și o să râdă de mine", își spuse Caro.

– Nu mă simt foarte bine, încercă ea să se scuze.

Kate nu asculta niciodată protestele celuilalt, când avea ceva de spus. Fără să țină cont de spusele lui Caro, continuă:

– Ca să fiu sinceră, ar trebui să nu-ți mai vorbesc vreodată. Pe de altă parte, când ți-ai revenit și mi-ai spus adevărul, nu te-am ascultat. A fost o prostie din partea mea, dar e vina ta, pentru că m-ai mințit prima oară.

Caro avea numai o idee vagă despre ce spunea prietena ei. Nu-l văzuse pe Louis obligat să părăsească sala, la intervenția domnului Grosvenor, deși observase că nu mai era prezent. Dar se aștepta la așa ceva, știind că nu fusese invitat la bal... Oricum, devenea clar că prietena ei descoperise adevărata identitate a lui Louis. Oare îi spusese el?

– Am mințit? repetă ea. Te rog, Kate...

– Da, ai mințit. La balul servitorilor l-ai prezentat pe acel bărbat– Ribot, Rybot sau cum își mai spune– ca făcând parte din anturajul regal. Te-am auzit.

– Într-un fel, se poate spune că e adevărat.

– Prostii! Ai știut tot timpul! Cu toate acestea, l-ai prezentat ca fiind un gentleman. Această impertinență este foarte greu de iertat. Dacă tata ar fi fost cu noi, înșelăciunea n-ar fi fost posibilă. Și n-o să te iert nici pe tine, deși mama spune că trebuie, pentru că ești tânără și neexperimentată. Aici măcar are dreptate!

– Dar ți-am spus și nu m-ai crezut.

– Era prea târziu... De unde să știu că vei râde și vei vorbi atât de liber cu un servitor de la bucătărie, cu un impostor? Am crezut că ești geloasă, ceea ce oricum este adevărat. N-ai decât să-l păstrezi, dacă astea sunt gusturile tale.

Caro rămase tăcută, iar prietena ei continuă:

– Și-a bătut joc de mine! Mi se face pielea de găină, când mă gândesc! Să fiu păcălită în asemenea hal, eu! De vină este accentul, desigur. Nu vorbește ca un servitor englez.

– Nu este servitor. Are un loc aparte în cadrul bucătăriei regale, este un artist. Și familia lui este una nobilă. Din nefericire, au pierdut totul când au fost nevoiți să fugă din Franța.

Aceste cuvinte le spunea mai degrabă pentru a micșora jena lui Kate, decât ca să-i găsească scuze lui Louis.

– Artist sau refugiat, nu are nici o importanță, atâta vreme cât este angajat la bucătărie. Și cum m-a păcălit! Ce crezi? Să-ți spun un secret?

Cu iuțeala obișnuită, starea de spirit a lui Kate se schimbase. Acum nu mai părea ostilă, doar șocată.

– Ce este?

– Promite-mi că nu vei spune nimănui!

– Promit.

– El... m-a sărutat! Oh, aș putea să mor de rușine! Și nu e tot. Dimineața asta, a lăsat un bilet pentru mine la intrare!

Se întrerupse, făcându-și vânt cu batista.

– Ce scria în bilet?

– Ai dreptate să mă întrebi: era o scrisoare de dragoste! O scrisoare de dragoste de la un servitor! Mă întreabă unde și când ne putem întâlni. Doamne, chiar dacă nu pare posibil, își imaginează că nu are nici o importanță că aseară am descoperit adevărata lui identitate. M-a făcut de rușine în fața tuturor!

– Dar... ce s-a întâmplat?

Kate îi povesti.

– Iar acum îmi scrie! Să creadă măcar o secundă că vreau să-l mai văd? Asemenea impertinență depășește orice limite. Dar o să mă răzbun, mi-am făcut deja un plan.

Tânăra dădu din cap cu satisfacție la gândul răzbunării, părând pentru o clipă o vrăjitoare care pune la cale o vrajă.

– Sper că nu vrei să fie concediat! Te rog, e singura lui sursă de venit!

– Hm, ochii lui frumoși ți-au atins inima, nu-i așa, Caro? o ironiză Kate. Poate o să fie sau nu concediat, nu-mi pasă. Nu are nimic de-a face cu răzbunarea mea!

– Dar, Kate... n-a putut să nu se îndrăgostească de tine... chiar dacă nu este un gentleman. Ar trebui să-ți fie milă de el. O să fie o răzbunare suficientă faptul că nu te va mai vedea vreodată. Kate, te rog să nu fii crudă!

– Văd că ești foarte elocventă, când e vorba despre apărarea lui! Poate că tu îl tratezi de parcă ți-ar fi egal, dar eu nu pot să o fac. Oricum, toți servitorii trebuie biciuiți. Biciul meu e gata și așteaptă. O să simtă din plin răzbunarea!

– E îngrozitor din partea ta... e totuși un bărbat care te iubește, indiferent de poziția lui socială.

– Draga mea Caroline, crezi că trebuie să accept ca orice servitor să-mi facă ochi dulci? Vorbești prostii. Dacă ți-ai pierdut inima pentru acest francez, probabil născut în periferiile Parisului, ar fi cazul să ți-o iei înapoi.

– Nu mi-am pierdut inima, se încruntă Caro. Tu spui prostii. Dacă ar fi rămas în Franța...

Tânăra se întrerupse, pentru că nu avea nici o idee ce ar fi făcut în această situație.

– Kate, el... domnul Ribot... ți-a spus ceva despre mine? întrebă ea în cele din urmă.

Prietena ei o privi cu dispreț.

– Te asigur că era mult prea absorbit ca să se mai gândească la altcineva.

Acest răspuns, care se dorise jignitor, era primul lucru plăcut pe care îl auzise Caro de la plecarea din sala de bal. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu va povesti. Chiar dacă se purtase grosolan, era destul de gentleman ca să păstreze tăcerea.

– Să nu mai vorbim despre el, ridică prietena ei din umeri. Caro, vreau neapărat să vii la cină miercurea viitoare, la ora patru.

Caro ezită. Ar fi vrut să spună: "S-ar putea să nu mai fiu aici. Mă aștept să fiu trimisă înapoi la Porstmouth", dar acest lucru nu trebuia spus înainte de vizita lui sir Clement. Kate ar putea să-i spună mamei ei, aceasta o să o anunțe pe lady Constant și furia ei va fi îngrozitoare. Oricum, probabil că va mai trece o săptămână până ce toate aranjamentele vor fi gata și va fi găsit un însoțitor pentru drumul spre casa.

– Trebuie să vii, o presă Kate.

– Mulțumesc, răspunse Caro cu politețe. O să aștept cu nerăbdare.

– Sunt sigură că vei considera că este foarte interesant, zâmbi enigmatic prietena ei.

Caro nu se întrebă ce voia să spună Kate. După plecarea ei, nu se gândea decât la înspăimântătoarea vizită de la ora cinci. Era ca o vizită la dentist. Îți e frică de ea câteva zile, dar după tratament, durerea trece și poți fi din nou fericit. La fel va fi și cu propunerea lui sir Clement. O să-l refuze, iar această decizie era definitivă. O să i se dea voie să se întoarcă acasă și să uite– sau mai precis să încerce să uite– toate lucrurile cumplite care se întâmplaseră la Windsor.

În Turnul Lancelot, ora mesei de prânz era ora două, iar timpul de așteptare părea îngrozitor de lung.

Când bătu ora cinci, bărbatul apăru la ușă. Urmară discuții politicoase despre vreme și viața socială și, exact la zece minute după

apariția lui sir Clement, John apăru la ușă– mătușa ei aranjase acest lucru– aducând un mesaj că lady Constant este chemată neapărat undeva. Îl rugă pe oaspete să o scuze și ieși. Imediat, bărbatul se ridică de pe scaun și se așeză pe canapeaua pe care stătea Caro.

– Aceasta este ocazia pe care o așteptam, declară el.

Canapeaua era foarte joasă, iar el reuși să pună un genunchi pe podea, abordând o atitudine rugătoare. Apoi îi luă mâna, deși ea se strădui să se ferească.

– Caroline, draga mea– sper că-mi dai voie să-ți spun așa– atât de tare mi-ai cucerit inima încât sunt capabil, împotriva oricărei înțelepciuni, să te iau de soție fără zestre. Oare poate un bărbat să-și dovedească dragostea mai bine? Nu, ascultă-mă, draga mea. Vei fi ridicată din poziția de nimeni, la statutul de soția unui baronet. Locuința mea, Chatterley Park, este o casă frumoasă, înconjurată de păduri și suficient pământ să te facă mândră. Cât de repede, își încheie el declarația pe un ton practic, pot spera că ne vom căsători?

– Domnule, îmi faceți o onoare nemeritată. E prea mult, nu sunt demnă...

– Nimeni nu va îndrăzni să spună așa ceva când vei fi lady Bardell, orice ar spune acum, o întrerupse el, sigur pe propria poziție.

Pentru o secundă, Caro se întrebă dacă putea să fie soția lui. Lady Bardell, stăpâna de la Chatterley Park... iar el o iubea, chiar dacă fusese lipsit de curtoazie să-i amintească lipsa de zestre. Ridică privirea spre el și, văzându-i buzele, își aminti sărutul lui și pe cel al lui Louis. Chiar dacă a doua oară fusese dur și violent, nu o revoltase la fel de mult ca atingerea umedă a celui care voia să-i fie soț.

– Alege ziua, murmură el.

Bărbatul o prinse de umeri, trăgând-o spre el. Începuse să respire mai repede, iar mișcarea pieptului lui era vizibilă prin cămașă. Ea se retrase.

– Nu... nu mă pot căsători cu dumneavoastră. Este o mare onoare, dar nu pot.

– Ți se potrivește această modestie. Draga mea, n-o să-ți mai amintesc vreodată că te-am primit fără zestre. Aș putea să iau de soție fiica unui duce, dar te prefer pe tine. Așa că uită că ești mica domnișoară Daine. Amintește-ți doar că ești viitoarea lady Bardell.

– Nu! Nu este vorba despre acest lucru, ezită ea, apoi alese să fie clară, pentru a nu lăsa loc de interpretări: nu vă refuz pentru că mă cred nedemnă să vă fiu soție, ci pentru că... nu vreau să fiu.

Văzând expresia de pe figura lui, adăugă repede:

– Îmi pare rău că m-ați forțat să fiu atât de sinceră. Recunosc, sunt onorată. Orice femeie ar fi onorată și de asemenea rușinată că, în clipa în care un gentleman îi oferă tot ce are, nu poate să-l accepte. Îmi pare foarte, foarte rău că nu poate fi altfel.

Caro încerca să-și imagineze că el are aceleași sentimente pe care le avusese ea față de Louis.

– De ce nu vrei să fii soția mea?

Figura bărbatului era plină de furie, iar aceasta părea singura lui emoție.

– Sunt foarte mișcată de ceea ce îmi oferiți, iar eu sunt nevoită să refuz. Dacă lady Constant v-a făcut să credeți că veți fi acceptat, vă cer scuze. Nu i-am dat nici un motiv să creadă acest lucru.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare, reluă el tonul formal. În ultimul timp, ne-am văzut destul de des. Nu m-ați evitat. Toată lumea știe că sunt pretendentul dumneavoastră– și crede că sunt un nesăbuit, desigur– iar acum voi fi public umilit prin această respingere. Respins eu, un baronet, de o domnișoară provincială adusă la Windsor doar pentru a se căsători și a-i scăpa pe părinții ei fără bani de o povară. Doamnă, e prea mult! Voi aștepta să vă răzgândiți. Ce motiv rațional îmi puteți da?

– Nu cred că este corect... ca oamenii să se căsătorească dacă nu sunt îndrăgostiți de viitorul soț sau de viitoarea soție.

— Copilării! Nu știți nimic despre dragoste. Un sărut furat de la un oarecare în timpul unui bal mascat nu are nici o legătură cu căsătoria.

Oare ghicise despre ce era vorba, sau doar încerca să o ia prin surprindere?

— Mai bine încheiem aici această discuție, vă rog, declară ea, ridicându-se în picioare.

— Nu sunt obișnuit să fiu atât de repede dat afară, doamnă.

Mânia lui o sperie, dar spuse cu fermitate:

— Cred că e mai bine așa.

Când John intră în cameră, ca răspuns la chemarea ei, Caro îl anunță:

— Sir Clement Bardell ar dori să plece.

Dar nu-și făcuse prea bine calculele, pentru că o uitase pe lady Constant. Aceasta se afla în spatele majordomului, căruia îi făcu semn să plece.

— Nu cred că sir Clement vrea să plece înainte să stea de vorbă cu mine.

Caro se strecură în spatele mătușii ei, ca un școlar care făcuse ceva nepermis și fugi din salon.

Desigur, nu era decât o evadare temporară. Se închise în camera de toaletă timp de o oră și jumătate, pentru că nu voia să fie din nou chemată la parter. Dacă o va căuta cineva, va spune că se simte rău... Dar nimeni nu o chemă și, când privi pe fereastra de la dormitor, văzu că trăsura bărbatului dispăruse. Hotărî că e mai bine să coboare la parter și să o înfrunte pe mătușa ei.

Era pregătită pentru furia acesteia. Ar putea fi o tăcere de gheață, sau vorbe grele. Nu-i păsa. Terminase cu sir Clement. Se simți mai veselă decât o făcuse de la balul mascat.

Mătușa Constant tocmai citea un ziar, dar îl lăsă deoparte la intrarea nepoatei ei.

– Lumina nu este foarte bună, spuse ea. Mi se pare că nu mai pot să citesc foarte bine la lumina lumânării. Prefer lumina naturală. Caroline, nu aveai de ce să fugi ca o vietate speriată, ești prea mare pentru astfel de copilării.

– Îmi pare rău. Știu că n-ar fi trebuit. Îmi era teamă că veți fi supărată.

– Supărată? Copilă, ia loc. Vino mai aproape. De ce să fiu supărată? Și eu am avut vârsta ta și știu foarte bine că prima propunere te poate speria. Nu trebuie să-ți fie teamă de căsătorie, Caroline.

– Nu v-a spus? întrebă tânăra, nedumerită.

– Că l-ai refuzat? Desigur, mi-a spus. Ți-am spus să ai grijă la exprimare și să nu vorbești despre nobili fără să le pronunți numele. Ar fi trebuit să întrebi: "Nu v-a spus sir Clement?"

– Da, mătușă.

Era prea mult să fie nevoită să primească o lecție de gramatică, într-un astfel de moment.

– Și nu sunteți supărată pentru că l-am refuzat? Oh, mătușă!

Caro simți o afecțiune bruscă pentru persoana din fața ei, dar acest sentiment dispăru aproape imediat.

– Aș fi foarte supărată dacă aș crede că intenționezi să-l refuzi în continuare. Mărturisesc: mi se pare ciudat că ai atâta vanitate încât să-l faci pe un domn să te roage a doua oară. Dar multe tinere au același defect, așadar nu te voi învinovăți prea tare. Dar nu întinde coarda prea mult. Nu prea cred că vei mai prinde un pește la fel de mare.

– Doamnă, nu știu ce v-a spus sir Clement, dar l-am asigurat că nu mă voi căsători vreodată cu el. Acesta este adevărul. Nu voi fi soția lui. Mie... nu-mi place.

Privirea încruntată de care Caro se temea și culoarea pământie se răspândi pe fața mătușii ei.

– Aceasta este o prostie. Refuz să discut. O să te căsătorești cu sir Clement Bardell, iar eu voi găsi cea mai bună modalitate de a te obliga.

Mai târziu, o să-i mulțumești în genunchi Domnului pentru această șansă. Nu orice bărbat este dispus să primească un refuz când este tratat astfel. Sir Clement este de o generozitate rară.

– Nu voi fi soția lui. Nu mă puteți obliga...

– Am spus că nu vreau să discut și nu sunt obișnuită să nu fiu ascultată.

– Vreau să mă întorc acasă. O să-i scriu mamei.

– Nu vei face una ca asta! Mama ta nu trebuie îngrijorată cu nimicuri. O să-i scriu eu, iar tu vei rămâne aici până când vei învăța să te supui și să asculți sfatul celor în vârstă. Cred că e mai bine să te retragi, nu te simți bine. Noapte bună!

***

Caro se gândi foarte serios să fugă. Dar dificultățile acestei încercări erau copleșitoare. Trebuia să ajungă la Londra sau la Guildford și să ia de acolo o trăsură spre Porstmouth. În plus, nu cunoștea programul trăsurilor care plecau din Windsor. Oricum, părea practic imposibil să poată pleca din Turnul Lancelot, împreună cu bagajele, fără să fie observată.

Îi scrise o scrisoare lungă mamei ei, implorând-o să trimită după ea, să nu-i dea ascultare mătușii Constant și să-i dea voie să se întoarcă acasă. Scrisoarea era aproape incoerentă și greu de citit, fiind pătată de lacrimi.

Dimineața, o rupse. Nu pentru că ar fi îngrijorat-o foarte mult pe draga ei mamă, ci mai ales pentru că îi era teamă că o va găsi lady Constant. Nu știa altă modalitate de a trimite o scrisoare decât cea obișnuită: toate scrisorile îi erau date mătușii ei care, la rândul ei, le dădea unui prieten care le trimitea.

Două sau trei zile mai târziu, mai precis în ziua în care era invitată la Kate, Caro scrise o altă scrisoare mai scurtă și mai sobră, în care își întreba mama dacă se poate întoarce acasă, pentru că și-a supărat mătușa refuzând propunerea în căsătorie a unui gentleman. Numai la sfârșit, adăugă: "Te rog să faci aranjamentele repede".

Această scrisoarea o duse mătușii ei.

– I-ai povestit mamei tale despre sir Clement?

– I-am spus că sunteți nemulțumită de mine și că vreau să mă întorc acasă.

– Desigur, îi poți spune mamei tale ce vrei. I-am scris deja și i-am povestit că te porți prostește dar că, dacă avem răbdare, o să-ți revii și o să fii cea mai fericită tânără din Portsmouth. Insiști să trimiți această scrisoare? E păcat să-ți superi mama cu aceste toane de școlăriță.

– Nu am toane. Vreau să mă duc acasă. Nu are sens să mai rămân aici, doamnă. Nu o să mă răzgândesc.

– Eu cred că o s-o faci. Mi-ar fi imposibil să-mi privesc fratele în față, știind că am permis să se piardă ocazia de a avea un ginere baronet. O să-ți trimit scrisoarea, Caroline. I-am spus mamei tale că ești foarte obosită și agitată și că s-ar putea să-i scrii așa ceva. De asemenea, i-am spus lui sir Clement să nu vină în vizită mai devreme de săptămâna viitoare. O să ai timp să-ți revii. Mă aștept să-i dai răspunsul potrivit. Nu, te rog! Nu vom mai vorbi despre acest lucru. Stai jos și scrie o scrisoare pentru lady Fowler.

Petrecerea lui Kate era destul de ciudată. Tânăra, cu o expresie misterioasă, îi explică lui Caro că alesese această seară pentru că părinții ei nu erau acasă. Restul invitaților, în afara lui Caro, erau doar patru domni, toți cunoscuți admiratori înfocați ai prietenei ei și toți, mai mult mai mai puțin, făcând parte dintre favoriți. Nici unul dintre ei nu-i era necunoscut lui Caro. Încă uluită de adunarea aceasta ciudată, îi salută: lordul Belwardine, onorabilul Edward Lorne, onorabilul Nicholas Bateson și domnul Colfax.

Caro auzise foarte multe despre lordul Belwardine de la Kate: Deși nu putea fi considerat o frumusețe, mai ales pentru că își rupsese nasul în copilărie, era un pretendent foarte dezirabil. Nu numai că era bogat, dar va moșteni mai întâi titlul tatălui lui, apoi al bunicului, devenind în cele din urmă marchiz. Kate nu mai avea un alt pretendent de un rang mai înalt, dar nu fusese chiar așa de ușor de cucerit. Acest lucru, adăugat la viitorul lui care se anunța strălucit, îl făceau mai valoros.

Problema în cazul acestui lord era că afecțiunea lui era deja dăruită... unei persoane nedezirabile. Era cunoscut ca un admirator devotat– și chiar mai mult decât atât– al unei tinere văduve care fusese căsătorită împotriva dorinței ei cu un bătrân și care acum, după zece ani de căsnicie, se bucura din plin de libertate. Kate o ura din toată inima pe această doamnă Gennifer, cu atât mai mult cu cât erau vecine și putea să vadă de la fereastra camerei ei cine venea în vizită. Probabil că-și dorea la fel de mult să-l cucerească pe lord, dar și să o înfrângă pe această femeie.

– Celelalte doamne nu au putut să vină, declară gazda zâmbind, apoi îi făcu un semn cu ochiul și-i șopti la ureche: n-au putut să vină pentru că n-au fost invitate. O să vezi de ce mai târziu.

Cu cât timpul trecea, cu atât mai mult aerul de conspirație dintre Kate și invitații ei era mai evident. Nu era o petrecere interesantă, nu se vorbi aproape deloc, iar cuvintele schimbate erau doar de politețe. Caro se întrebă de ce fusese invitată. Doar pentru a fi măcar o singură femeie prezentă? Nu, Kate pusese ceva la cale. Își aduse aminte că promisese că va fi o seară interesantă. Până acum, fusese plictisitoare.

La sfârșitul cinei, în timp ce bărbații păreau pe punctul să se retragă, Caro rămase împietrită la vederea ușii deschise de majordomul care anunță cu voce tare:

– Domnul Rybot!

Louis intră în cameră cu ochii strălucind și o expresie de fericire întipărită pe figură. La vederea persoanelor așezate în jurul mesei, expresia i se schimbă imediat.

– Domnișoară Manders, am făcut o greșeală? întrebă el uimit, dar zâmbitor.

Nimeni nu se ridică. Cu toții îl priveau fix. În cele din urmă, deveni neliniștit.

– Vă cer scuze, am făcut o greșeală. O să plec.

– Nu... nu încă, răspunse Kate cu răceală.

Lordul Belwardine se ridicase și se postase lângă ușă, ca o santinelă. Servitorii dispăruseră, probabil primiseră niște instrucțiuni legate de acest moment,

– În acest caz, pot să iau desertul împreună cu dumneavoastră? Vin invitat.

Încerca să glumească, dar privile lui erau neliniștite, căutând o cale de scăpare. Lui Caro îi păru un animal încolțit. Oh, ce planuri avea Kate?

Aceasta vorbi, în cele din urmă:

– Domnilor, acesta este bărbatul. Cel care s-a prezentat ca fiind membru al anturajului regal, care m-a obligat să-i suport atențiile și m-a umilit public la balul mascat de Anul Nou, fiind recunoscut și dat afară în timp ce era partenerul meu. A fost trimis acolo unde îi este locul, pentru că este un servitor de la bucătărie. Dar nu este totul, domnilor. A presupus că farmecul lui este atât de copleșitor, încât aș putea trece cu vederea că este un servitor. Mi-a scris o scrisoare de dragoste! Și ce scrisoare!

Râsul ei răsună în încăpere, un râs rău, în care nu se simțea bucurie sau încântare.

– Da, continuă ea, i-am răspuns la scrisoare. I-am cerut să vină aici, acum. A crezut că mă va găsi singură. Vă puteți imagina câtă obrăznicie, să creadă că eu– după ce am aflat cine este– o să-i acord o întâlnire

între patru ochi. Este un câine, iar câinii trebuie biciuiți. Domnilor, vă rog!

Louis pălise în timpul acestui discurs și era nepregătit pentru asaltul unor bărbați ostili. Când își reveni, se strădui să se apere. Caro țipă, îngrozită.

– Terminați în grădină, spuse Kate, trăgând draperiile și deschizând ușile cu geam dinspre grădină. Aerul rece năvăli în cameră, stingând câteva lumânări.

– Să-l aruncăm în fântână, propuse unul dintre bărbați. Așa o să-i răcorim pasiunea.

Louis era neajutorat în fața a patru atacatori, care îl târâră afară. Caro văzu că fața îi era acoperită de sânge.

– Oprește-i! strigă ea, prinzând-o pe Kate de umeri și scuturând-o. O să-l omoare!

– Nu, răspunse aceasta indiferentă, se vor opri la timp.

– O să-i opresc eu, dacă tu nu vrei să faci nimic, declară Caro.

Dar, în clipa în care ieșea pe ușă, Kate o prinse cu duritate de braț.

– Vezi-ți de treaba ta! Doar nu crezi că te va asculta cineva!

Poate că se speriase și ea, pentru că se aplecă afară și strigă:

– E de-ajuns! Nu vrem un cadavru. Vă puteți întoarce. Haide, încetați!

Bărbații se întoarseră, cu hainele în dezordine, murdari de sânge pe față și pe mâini. Acum, în lumina din salon, păreau rușinați.

– Nemernicul nu vă va mai insulta.

– Ce i-ați făcut? întrebă Caro.

Vocea ei era stridentă și tremura.

Domnul Bateson fu cel care răspunse:

– O să aibă o durere de cap și câteva vânătăi, dar nu a pățit nimic grav.

– N-am putut să-l aruncăm în fântână, pentru că era înghețată, se auzi o voce.

– Măcar a fost pedepsit cum merită un servitor impertinent.

– Nu e servitor! exclamă Caro cu violență. Este un artist, un maestru artizan, favoritul Maiestății Sale. Nici unul dintre domnii de față nu poate face o pictură cu nisip așa cum face el!

– Și ce dacă? Nu pot nici să fac o prăjitură, o ironiză lordul Belwardine.

Cu toate acestea, la menționarea titlului regelui, bărbații se neliniștiră, pentru că toți erau dependenți de favorurile acestuia.

– Ca să vezi, valetul are un apărător de soi în persoana domnișoarei, comentă domnul Lorne.

– Dați-mi haina dumneavoastră, îi ceru Caro domnului Colfax, care nu spusese nimic. O să văd cât de rău este rănit. E frig, iar rochia mea e subțire.

El privi uimit figura ei hotărâtă.

– Dacă nu puteți fi măcar atât de politicos, o să mă descurc și fără.

Fără să vorbească, bărbatul își scoase haina și i-o întinse.

– Vin și eu, propuse domnul Bateson.

– N-am nevoie de nici unul dintre dumneavoastră! replică ea. L-ați rănit, iar acum e prea târziu să vă prefaceți că vreți să-l ajutați.

– Caro, prostuțo!

Tânăra o evită pe Kate, care voia să o oprească din nou, apoi coborî în grădină. În urma ei auzi vocea gazdei, care spunea ceva greu de înțeles, urmată de râsul bărbaților.

În lumina slabă care venea dinspre fereastră, îl zări stând pe marginea fântânii, cu capul în mâini.

– Sunteți grav rănit? Sunt Caro... Caroline Daine.

El ridică privirea spre ea.

– V-am văzut. Deci sunteți implicată în această farsă!

– Nu, nu sunt. Vă jur că n-am știut nimic. Vă rog să mă credeți. Am fost invitată la cină... Dar ce mai contează acum, sunteți rănit. Sângerați!

– M-am rănit la cap, de la lovitura de marginea fântânii. Mon Dieu!

Bărbatul continuă să vorbească încet, mai ales în franțuzește, iar Caro nu putu înțelege, dar bănuia că sunt blesteme, adresate lui Kate și răutății ei.

Tânăra se întoarse cu spatele, rupse o fâșie din jupon și pe aceasta o rupse din nou în două. O jumătate o transformă într-un pansament care să oprească sângele, iar pe cealaltă o folosi pentru a fixa pansamentul.

– Mai aveți și alte tăieturi?

– Nu... nu știu. Mai degrabă am oase rupte, sunt plin de vânătăi și de răni. Câinii! Porci blestemați... reîncepu el să blesteme.

Se ridică în picioare, destul de nesigur.

– Vedeți dacă puteți merge.

El făcu un pas.

– Nu cred că este vreun os rupt, comentă Caro.

– Mă simt amețit, spuse Louis, reașezându-se pe marginea fântânii. Îmi e frig... foarte frig.

– Cum o să ajungeți acasă? Nu puteți merge.

Louis nu părea preocupat de această problemă.

– Cum poate o femeie atât de fermecătoare și de frumoasă să fie atât de rea? Să ademenească un bărbat, prefăcându-se că îl iubește. Nici diavolii din iad n-ar putea juca o asemenea farsă! Dieu! Cine se crede? Dacă n-ar fi trebuit să părăsesc Franța... Oh! Mă voi răzbuna. Chiar dacă va trebui să aștept o sută de ani, tot o să i-o plătesc. O să o zdrobesc, vrăjitoare mincinoasă!

– Nu vă mai gândiți la acest lucru, nu cred că vă face bine, murmură ea, adunându-și curajul. Știu ce voi face: o să mă duc să le spun să cheme o trăsură.

– Nu, nu vreau să-i fiu obligat! Caroline, șopti el cu voce slabă, cred că o să leșin... Totul se învârtește cu mine.

Tânăra nu știa ce să răspundă, nici ce să facă. Nu avea experiență de nici un fel. Chiar dacă era neplăcut, trebuia să cheme ajutor. Aruncă o privire spre fereastră. Draperiile fuseseră trase la loc, dar mai rămăsese un spațiu prin care se vedea înăuntru. În timp ce ezita, ușile de sticlă se deschiseră. Silueta domnului Bateson se zări în lumină.

– Domnișoară Daine! Intrați, vă rog! Unde sunteți?

– Aici! Voiam să-i spun domnișoarei Manders că trebuie chemate ajutoare. Acest bărbat este rănit destul de grav.

– Poate ar fi mai bine să n-o deranjați de domnișoara Manders. Am încercat, în ultimele minute, să o conving că nu trebuie să fiți lăsată singură afară, că ar fi mai bine să vină să vă ia. Dar n-am reușit, ridică el din umeri.

– Ar trebui să vă fie rușine! Ați tăbărât patru asupra unuia singur, apoi l-ați lăsat să zacă pe jos.

– Cum arată rana? întrebă el, aplecându-se spre Louis. Acum, îmi dau seama că a fost greșit și îmi cer scuze pentru rolul meu. Acea femeie are– sau mai bine spus avea, pentru că am terminat cu ea– puterea de a-l face pe un bărbat să fie de acord cu orice. E o vrăjitoare. Dar să vă lase pe dumnevoastră singură, oaspetele ei, o doamnă, întrece orice așteptări. Ochii mei s-au deschis. Ribot, poți să te ridici?

– Poate, răspunse Caro în locul lui, dar simte că leșină. Trebuie să găsiți un mijloc de transport. Puteți chema o trăsură?

– Nu la această oră. Dar o să pregătesc una dintre trăsurile domnului Manders. Eu nu am venit cu a mea, din neferi ire. Dar o să-l duc eu acasă, domnișoară Daine. Știți unde locuiește?

– Nu prea, dar undeva în castel. O să vă spună el. Sau, dacă nu reușește, puteți afla de la servitorii de la bucătăriile regale.

– Domnișoară Daine, vă rog să vă întoarceți în casă. Vă promit că voi avea grijă de el și, dacă este nevoie, voi chema un medic.

– Nu-l voi lăsa singur. Nu se simte bine. Aduceți o pătură, îi este frig...

Pot să am încredere în dumneavoastră, domnule Bateson? întrebă ea cu gravitate. Domnul Ribot nu are nici un motiv să o facă.

Vocea bărbatului tremură puțin, dar răspunse cu fermitate:

– Vă dau cuvântul meu de onoare. Îmi pare foarte rău pentru rolul jucat în această poveste urâtă, după cum spuneam.

Caro ar fi vrut să întrebe cât valorează onoarea lui, știind ce-i făcuse domnișoarei Tice, dar nu voia să-l mânie. Oricum, nu avea de ales. Nu putea să-l ducă ea pe Louis acasă. Nu fără ajutorul acestui bărbat. Părea sincer...

Până la întoarcerea lui, se așeză pe marginea fântânii, lângă Louis.

– Trăsura nu va întârzia prea mult. Va trebui să acceptați ajutorul lui. A spus că-i pare rău și că este dezgustat de comportamentul lui Kate.

– O să merg cu el. Nu voi rămâne aici, să mor de frig. Trebuie să mă fac bine repede, ca să pot să mă răzbun pe Kate Manders.

În ciuda necazurilor, Caro se simți mai bine să vadă că n-o mai iubea pe Kate.

– Caroline, e imposibil să nu fi știut ce are de gând.

– Nu, vă jur că n-am știut.

– De ce a cerut să fiți prezentă? Nu are sens.

Era îngrozitor să vadă că o credea capabilă de așa ceva.

– A făcut-o pentru că, după balul servitorilor, când vorbea mereu despre dumneavoastră... i-am spus adevărul, că nu sunteți Rybot, ci Ribot și că lucrați la bucătărie. Nu m-a crezut. Când a aflat că este adevărat, a fost furioasă. Cred că s-a simțit umilită. Dar, sinceră să fiu, nu știu adevăratul motiv pentru care m-a invitat. Poate pentru că știa că... îmi placeți și voia să mă pedepsească și pe mine.

– Așadar, ați lucrat împotriva mea, la fel ca la balul mascat. Nu mai există nici o femeie cinstită în această lume?

– Nu pot să spun decât un singur lucru în apărarea mea, murmură ea, bucuroasă că nu-i putea vedea figura din cauza întunericului. Am făcut-o pentru că eram, așa cum ați observat, geloasă.

Numai lipsa de realitate a acestei situații în care se găseau o făcu să recunoască. Se simțea, alături de el pe marginea fântânii, învăluită de întuneric, ca și cum ar fi vorbit în somn.

– Geloasă? întrebă el uimit. Ce copilă!

– N-o să vă mai văd vreodată, domnule. Așa că e ușor să recunosc un lucru pe care îl știați deja. V-am... iubit și nu puteam suporta gândul că o iubiți. Știu că n-am avut un comportament de admirat.

– Așadar, și în cazul dumneavoastră e la timpul trecut?

Ea rămase tăcută.

– Da, pentru că m-ați văzut bătut ca un câine și umilit, clătină el din cap cu amărăciune.

– Nu, nu! Știți foarte bine că nu este așa! Dacă este posibil, mă face să... să vă iubesc mai mult. Oh! Domnul Bateson se întoarce!

– Pauvre petite! Trebuie să mă uitați. Nu sunt potrivit pentru dumneavoastră. Prăpastia dintre noi este prea largă.

Caro era sigură că renunțase la dragostea pentru el încă din seara balului mascat. Dar disperarea ei era mai mare decât credea că e posibil. Cu toate acestea, știa că are dreptate. Era imposibil să fie vreodată împreună. O știuse mereu, dar până în această clipă, inima ei nu acceptase acest lucru.

Domnul Bateson era lângă ei. Îi anunță că trăsura va fi în curând la poartă. Din punctul lui de vedere, era timpul ca domnișoara Daine să intre în casă. Caro nu mai vorbi cu Louis. Îi mulțumi domnului Bateson, îl făcu să promită că o persoană competentă se va ocupa de rănile lui Louis, apoi se îndreptă spre salonul luminat, cu pași mici.

În clipa în care intră, fu primită cu râsete ironice.

Când se văzu într-o oglindă laterală, nu se miră de acest lucru. Haina împrumutată era încă pe umerii ei, vântul îi răvășise părul, iar rochia ei era plină de pete de sânge. Tăcută și plină de demnitate, îi înapoie haina domnului Colfax.

– Eu vă mulțumesc, doamnă! O să o prețuiesc întreaga viață, pentru că a fost purtată de dumneavoastră, o ironiză bărbatul. Din nefericire, pentru că are sânge de valet pe ea, va trebui să o dau întâi la spălat.

Kate o certă:

– Caro, ce reprezentație ai dat! Ai rămas afară în întuneric mai mult de douăzeci de minute cu un bucătar! Iar pe bietul domn Colfax l-ai lăsat să tremure fără haină. Dar el este foarte îngăduitor. Ei, dar arăți teribil...

– Aș dori să mă spăl pe mâini, dacă se poate. Poți să glumești și să mă ironizezi cât vrei, Kate, dar domnul Ribot este rănit și domnul Bateson...

– "Domnul" Ribot? Presupun că i te adresezi cu "sir"!

Caro o ignoră și se întoarse spre domnișoara Reeves, care fusese desemnată însoțitoarea lui Kate pentru această seară, dar pe care nimeni nu o luase în seamă.

– Sunteți amabilă să mă conduceți în camera dumneavoastră, să mă pot aranja puțin?

– Desigur! răspunse femeia, apoi făcu un lucru uimitor.

Pe masă se afla sticla cu vin, din care domnii beau împreună cu Kate, total împotriva convențiilor. Domnișoara Reeves luă un pahar și turnă vin în el, apoi i-l oferi lui Caro.

– Vă rog să luați niște vin, domnișoară, cred că aveți nevoie. Și nu vă lăsați afectată de ironia domnișoarei Kate și a acestor așa-zis "gentlemeni". Ei trebuie să se simtă rușinați, nu dumneavoastră.

Guvernanta îi privi pe toți acuzător, apoi se înroși, uimită de propria îndrăzneală. Vinul o încălzi pe tânără, iar la starea aceasta plăcută se adăugară cuvintele guvernantei.

Sus, în dormitor, plânse puțin, iar femeia se strădui să scoată petele de sânge de pe haine. Caro se afla în poziția neplăcută de a rămâne ca oaspete până la ora nouă, când domnul și doamna Manders se întorceau, iar ea putea să folosească trăsura. Chiar dacă trebuia să mai

stea, refuză să coboare. Guvernanta fusese nevoită să o părăsească, pentru că domnișoara Manders nu putea rămâne singură cu patru bărbați.

Seara păru interminabilă. Kate nu încercă măcar o singură dată să vadă cum se simte.

Capitolul 6

Caro trebui să explice prezența petelor de sânge de pe rochie. Oricum, mătușa ei aflase întreaga poveste: la Curte totul se propaga cu viteza sunetului. Alese să fie sinceă și să expună faptele și rolul ei în această poveste.

Mătușa Constant era foarte, foarte furioasă.

– M-ai făcut de rușine! După tot ce-am făcut pentru tine! Te-ai comportat într-un asemenea hal în public, ca să fii subiectul de discuție la toate petrecerile din Windsor! Ești conștientă de enormitatea acestui comportament? Nu-mi vine să cred că o domnișoară crescută cuviincios poate să facă astfel de lucruri, Caroline! Să stai singură în grădină, în întuneric, îngrijind rănile unui bărbat... Ba, mai mult decât atât, nu ale unui gentleman, ci ale unui servitor?

– Un servitor sângerează la fel ca un gentleman, îndrăzni să declare Caro, pentru că era sigură că mătușa ei nu putea fi mai furioasă decât era deja.

Se bucura totuși, pentru că era sigură că de acestă dată va fi trimisă acasă.

– Nu fi impertinentă! Și nu mi întrerupe. Te-ai întors în casă, plină de îndrăzneală, cu sângele acestui bărbat pe haine și pe mâini! Sper că-ți dai seama că, dacă ar fi fost un gentleman, ai fi fost atât de compromisă, încât ar fi trebuit să te măriți cu el? Dar așa...

Caroline suspină, pe punctul să izbucnească în plâns. Măcar dacă ar fi obligați să se căsătorească! Ar fi meritat tot acest chin, dacă ar putea fi soția lui, dar el spusese: "Trebuie să mă uitați". În plus, nu o iubea...

Mătușa Constant reîncepu:

– Vreau să-mi explici, cu calm și rațiune, de ce te-ai dus în grădina domnișoarei Manders să-l ajuți, așa cum insiști, pe un bărbat străin, un servitor, pe care se presupune că nu l-ai văzut niciodată în viață? Dacă te-ai gândit că este atât de grav rănit, ar fi trebuit să-i ceri unuia dintre domnii prezenți să se ducă să-l vadă.

– N-au vrut... apoi, ei sunt cei care l-au rănit.

– Din câte îmi dau seama, dintr-un motiv întemeiat. De aceea, comportamentul tău este inexplicabil. Un servitor, necunoscut ție...

– Nu este servitor și nici nu-mi este necunoscut.

– Poftim?

– Într-un fel, este servitor– dar la fel este și lordul Belwardine, servitor al Maiestății Sale– și îl cunosc foarte bine.

– Poftim? repetă lady Constant, începând să se enerveze.

– Îl cunosc de... mai mult de șapte ani.

– Caroline, încetează cu minciunile și cu ghicitorile!

– Ba este adevărat, și nu este nici o ghicitoare. L-am întâlnit prima oară când am venit aici.

– L-ai cunoscut în casa mea?

– Oh, nu, doamnă! Afară, în timp ce mă jucam cu mingea.

Femeia părea copleșită de aceste informații.

– Și l-ai reîntâlnit aici, acum, fără știrea mea?

– Nu foarte des... Am dansat cu el la balul servitorilor și la balul mascat, răspunse Caro, trecând cu vederea plimbările destul de dese.

– Înțeleg că ești înșelătoare, nerușinată și îndrăzneață. Cu toate acestea, rămâi copila fratelui meu. De dragul lui– și în nici un caz de dragul tău, Caroline– te voi salva. Nu se poate face decât un singur lucru. Se sperăm că nu este prea târziu. Sper că ai înțeles că reputația

ta este pătată pentru totdeauna. Ești subiect de conversație și nu m-ar mira să fii considerată o femeie de cea mai joasă speță. Oh, să fiu umilită printr-o nepoată a mea! Dar nu trebuie să mă gândesc la propria persoană.

Se ridică repede din scaun și se îndreptă spre birou.

– O să-i scriu un bilet lui sir Clement și o să i-l trimit imediat. Este singurul lucru care te mai poate salva. Caroline, logodna ta cu sir Clement Bardell va trebui anunțată imediat. O să-i cer permisiunea să se publice anunțul mâine dimineață în ziar, iar până atunci vestea va fi deja răspândită printre cunoscuți.

– Dar nu sunt logodită cu el!

– Într-o oră, vei fi.

După-amiază, lady Constant îi aduse două bilete lui Caro. Tânăra, ca pedeapsă, fusese obligată să rămână în camera ei.

Pe primul, femeia i-o citi cu mare plăcere. Era de la sir Clement, care își exprima bucuria neașteptată de a descoperi că devotamentul lui era răsplătit în sfârșit. Declara apoi că abia așteaptă să vadă știrea aceasta fericită în ziar dar, mai mult decât atât, abia aștepta să-și ia în brațe viitoarea soție. În încheiere, întreba la ce oră poate veni în vizită.

– E foarte generos, comentă lady Constant, pentru că sunt sigură că toată lumea a aflat despre comportamentul tău. Veștile rele se răspândesc foarte repede, dar el n-a rostit nici măcar un cuvânt de repros.

În această privință, lady Constant avea dreptate. Veștile despre comportarea domnișoarei Daine în legătură cu artizanul cel frumos se răspândiseră deja în Windsor. Kate povestise cu răutate tuturor, iar trei dintre invitații ei răspândiseră și ei vestea. Domnul Bateson rămăsese tăcut.

Lady Constant continuă:

– I-am spus lui sir Clement că ești copleșită de încântarea unei decizii atât de bruște, rugându-l să te scuze că nu-l poți vedea mai

devreme de mâine dimineață, dar că la ora unsprezece o să-i oferi mâna ta și logodna va fi încheiată.

Mătușa Constant îi spusese toate acestea lui sir Clement, dar nu din dorința de a o scuti pe nepoata ei de orice indispoziție. Adevărul era că nu voia ca nepoata ei să-l vadă pe viitorul logodnic înainte ca știrea să apară în ziar, pentru că l-ar fi putut respinge. După ce anunțul era făcut public, nu mai avea cale de scăpare. Chiar și sir Clement, îndrăgostit pasional și lipsit de sensibilitate, probabil ar fi refuzat să facă știrea publică, dacă presupusa lui logodnică îl refuza repetat și fără politețe, direct în față.

Celălalt bilet îi era adresat lui Caroline, iar scrisul îi era necunoscut.

– De la cine este? întrebă mătușa ei cu neîncredere.

Caro îl privi cu atenție.

– Nu cunosc scrisul.

Inima începu să-i bată mai tare. Oare era scrisul lui Louis? Oh, doamne! Nu voia o scrisoare de la el, dacă mătușa era de față să o citească. Cu toate acestea, era posibil să-i fi scris... măcar din politețe, ca să-i mulțumească.

– Deschide-o, îi comandă lady Constant.

Caro deschise plicul și aruncă o privire spre semnătură, neștiind dacă să fie dezamăgită sau ușurată. Era de la domnul Bateson.

Dragă domnișoară Daine,

Vă scriu să vă asigur că obiectul bravei și generoasei dumneavoastră compasiuni nu a suferit nici o rană care nu se va vindeca în câteva zile. L-am lăsat printre prieteni.

Vă repet că îmi pare rău pentru rolul pe care l-am jucat în această farsă și sper să-l iertați pe umilul și ascultătorul dumneavoastră servitor,

Nicholas Bateson

– Poftim, deja au început impertinențele! exclamă lady Constant, strângând biletul în pumn și aruncându-l în foc.

– Nu este impertinent. El...

– Nu este impertinent? Să-ți scrie ție, nepoata mea, ca și cum te-ar interesa sănătatea unui bucătar sau a unui servitor? Oh! nu mă mir că și-a închipuit că te va interesa. Toată lumea știe acest lucru. Când te porți ca o ușuratică, e greu de condamnat că își imaginează că ești una!

– N-a vrut decât să fie politicos.

– Taci! O să rămâi în camera ta până mâine dimineață, când vei coborî să-l primești pe sir Clement. O să fiu de față, așa că ai grijă să ai o figură veselă.

Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse și declară pe un ton mai blând:

– Acestea sunt ultimele ore ale pedepsei tale. Mâine, toată lumea va ști că vei fi lady Bardell și– în ciuda comportamentului tău îngrozitor– o să te tratez cu grija datorată logodnicei unui baronet.

Rămasă singură, Caro nu plânse. Credea că va plânge ore întregi, dar disperarea ei era atât de profundă, încât nu-și putea găsi ușurarea într-un plâns copilăresc. Simțea că inima o doare. O durea fizic, de parcă ar fi avut pieptul strâns cu o bandă de oțel.

Mai târziu, spre seară, primi un alt bilet. Acesta era adus de John, majordomul.

– Să aștept răspuns, domnișoară?

Ea aruncă o privire spre scrisoare, apoi spre el. Scrisul era înalt și ascuțit și nu semăna cu cel englezesc. Își dădu seama că era de la Louis.

– Da, așteaptă.

Era atât de scurtă, încât o citi dintr-o privire.

Draga mea domnișoară Daine,

Vă mulțumesc din toată inima pentru bunătate. Nu o să vă uit niciodată,

Adieu a jamais!
Louis Ribot.

Buzele ei se mișcară, repetând fraza: "Adieu a jamais!" Însemna "adio pentru totdeauna" pentru totdeauna!

– Nu e nevoie de răspuns.

– Mulțumesc, domnișoară.

Dar John nu plecă. Desigur, servitorii așteaptă să fie răsplătiți. Iar Louis trimisese această scrisoare prin John, care era prietenul lui, astfel încât lady Constant să nu afle nimic. Se îndreptă spre masa pe care își ținea poșeta.

Ideea îi veni brusc. Mama ei îi dăduse la plecarea de acasă șapte guinee de aur, ceea ce trebuia să-i ajungă mult timp. Mătușa ei fusese foarte generoasă, iar Caro, în afară de masca de satin, nu cumpărase nimic. Mai avea cinci piese de aur.

Ținând o piesă de o coroană în mână, se întoarse spre John:

– Pot avea încredere în tine?

– Nu vreau să-mi pierd slujba, domnișoară. Dar, dacă este vorba doar de ducerea unei scrisori, voi fi mulțumit să vă ajut, așa cum am făcut cu domnul Ribot.

– Nu, este vorba despre ceva diferit. John, trebuie să mă duc acasă, nu mai pot sta aici! N-o să mă lase să plec, dar trebuie. Spune-mi, te rog, la ce oră pleacă trăsura spre Londra? Sau există o oprire în Guildford? Pot să iau o trăsură de acolo spre Portsmouth.

– Nu știu nimic despre Guilford, domnișoară. Dar ora de plecare a trăsurii spre Londra o pot afla.

– Trebuie să am încredere în tine. Nu mă vei trăda?

El zâmbi brusc, părând un gentleman, nu un simplu majordom.

– N-o să trădez niciodată prietenul prietenului meu, Louis Ribot. Cred că una dintre trăsuri pleacă la șase dimineața, poate ceva mai devreme, dar o să aflu.

Chiar și așa, nu veți ajunge la timp să o prindeți pe cea spre Porstmouth. Cred că pleacă înainte de șapte.

– Dacă pot ajunge la Guildford... cred că pot să mă descurc pe rând. Cea mai mare și mai urgentă problemă este să părăsesc această casă și să ies din Windsor.

– Nu va fi greu de ieșit din casă, dacă plecați pe la cinci dimineața. O să ung chiar eu zăvoarele și balamalele. Lăsați-mă să mă gândesc.

– Dar nu știu drumul.

Planul începea să devină la fel de imposibil cum păruse prima oară când se gândise la el.

– Trebuie să aveți și un bagaj.

– Doar cele necesare pentru o noapte.

– Dacă Ribot s-ar fi simțit bine, v-ar fi ajutat, dar acum este bolnav.

– Da, știu.

– Știu și eu, domnișoară.

Nu era de mirare că și servitorii cunoșteau povestea din seara trecută.

– Nu pot să-mi risc slujba, spuse John, făcând o grimasă, ca să vă însoțesc. Din același motiv, nu-i putem cere nici lui Ellen să meargă. O să mă gândesc. Dar nu vă faceți griji, domnișoară, o să găsesc o soluție. Ar fi fost mai bine dacă am fi găsit o femeie... o să mă întorc după cină, când lady Constant se duce la plimbare.

– Mulțumesc, John, spuse ea, dându-i moneda. Aș vrea să pot să-ți dau mai mult, dar nu știu cât mă va costa drumul spre casă. În plus, va trebui să petrec o noapte la Londra.

– Cred că va costa destul, dădu bărbatul din cap.

Aruncă o privire spre banul din mâna lui, gândindu-se dacă n-ar fi mai bine să-l dea înapoi.

Era aproape ora nouă seara, când John se întoarse. Caro începuse să se teamă că nu va mai veni și că se răzgândise. Era deja hotărâtă să ajungă singură la trăsura spre Londra.

Dar John aranjase deja totul. Caro trebuia să coboare la parter la cinci și un sfert. Zăvoarele de la intrare erau proaspăt unse și se vor deschide fără probleme. Afară, va găsi o tânără, prietenă a lui, al cărei nume ar fi mai bine să rămână necunoscut. Fusese sincer cu ea: dacă va fi prinsă, trebuie să fie imposibil să-i facă probleme acelei femei. Aceasta o să o conducă la trăsura spre Londra. După aceasta, va trebui să se descurce singură.

– Este destul de voinică, așa că puteți lua câteva lucruri în bagaj.

Tânăra dormi cel mult două ore în noaptea aceea, de teamă că nu se va trezi la timp.

Apoi, în întunericul desăvârșit, cu o lumânare cu flacără tremurătoare, cu bagajul într-o mână, coborî la parter, deschise ușa și, respirând adânc, păși afară.

***

Domnul Bateson, când ajunsese în camera lui Louis, ajutându-l să urce scările, rămăsese uimit. Bărbatul dormea într-un pod, dar se așteptase să fie o cameră comună, pe care o împărțea cu alți servitori. Când, de la lumânarea pe care o purta, aprinse un candelabru cu trei brațe, văzu că se aflau într-un fel de atelier.

Louis, în afară de a da indicații, nu scosese nici un cuvânt de la plecarea din casa familiei Manders. Era foarte nemulțumit că fusese obligat să accepte un serviciu de la unul dintre atacatorii lui. Ajuns în camera lui, îi mulțumise pe un ton mohorât, aproape cerându-i să plece.

Domnul Bateson răspunsese cu fermitate:

– I-am promis domnișoarei Daine că nu vă voi părăsi până când nu veți fi în siguranță, cu cineva în care să aveți încredere.

Cui să mă adresez?

– Două uși la stânga. Îl puteți chema pe el, se pricepe la medicamente. Este acasă, am văzut lumină pe sub ușă.

Bărbatul se dusese după ajutor, gândindu-se că francezul era într-adevăr impertinent. Nici măcar o dată nu spusese "domnule".

Cel chemat de Louis se îmbrăcase repede.

– Poate ar fi mai bine să chemăm un medic, sugerase domnul Bateson, mai degabă pentru a-și liniști conștiința, decât pentru că era îngrijorat.

– Dacă așa credeți de cuviință, domnule, dăduse din cap bărbatul cu o umilință care lipsise cu desăvârșire din comportamentul lui Louis.

Domnul Bateson se întorsese în camera lui Ribot, cu gândul să ia o lumânare cu care să-și lumineze drumul spre ieșire. Intenționase să plece repede. Nu voia să aștepte venirea medicului. Dar curiozitatea îl împiedicase. Candelabrul fusese pe masă; lângă el se vedea o miniatură în basorelief. Se aplecase să o privească. Era protejată de un geam și era așezată pe catifea albastră. Văzuse că era făcută din ceară și probabil că prezenta o uimitoare asemănătoare cu modelul, o femeie de vârstă medie.

Ridicând lumânarea, privise în jurul lui. Văzuse alte portrete de ceară, precum și capul modelat din ceară al unui copil plângând, atât de asemănător cu modelul, încât părea viu. Pe un raft erau mai multe sticle, umplute cu substanțe colorate, care străluceau în lumina lumânării. Pe un alt raft, admirase mai multe tablouri cu castelul Windsor, văzut din diferite unghiuri, toate făcute cu nisip colorat.

– Dumneavoastră sunteți autorul tuturor acestor opere, Ribot? Cele din ceară și din nisip?

– Cine altcineva? răspunsese artistul mohorât, făcând o grimasă, pentru că tocmai i se curăța rana de la frunte.

– Sunt... foarte frumoase.

În uimirea lui și jena apăsătoare, bărbatul trecuse cu vederea comportamentul lipsit de politețe. Acesta era bărbatul pe care domnișoara Manders îl disprețuia, considerându-l un servitor, despre care spusese că este un oarecare angajat la bucătărie. De fapt era un artist, de aceeași talie cu domnul Zobel, ale cărui opere erau admirate. În plus, se pricepea și la sculptura în ceară. Capul acela de copil... Îl privise din nou. Aproape avea impresia că va începe să se miște.

– Faceți portrete din ceară? Adică, sunt asemănătoare oamenilor care pozează?

– Da, venise răspunsul, apoi Louis continuse să-i spună prietenului lui ce îl durea.

– Dar ați putea face o avere!

– Capetele de ceară nu mai sunt la modă, răsunase vocea plină de dispreț a artistului. Am învățat în Franța, când eram copil. O fac doar pentru propriul amuzament, deși mai vând câte unul. Dar nu pot face o avere! Așa spun toți cei care nu se pricep.

Prietenul lui îl completase:

– A învățat de la celebra mademoiselle Grosholtz, care a făcut atâtea busturi de ceară în timpul revoluției: Robespierre, Danton, familia regală și multe, multe altele.

– Apoi s-a căsătorit, intervenise Louis, uitându-și pentru moment ostilitatea, și a deschis un atelier împreună cu soțul, Francois Tussaud.

– De la ea ați învățat și lucrul cu nisipul?

– Nu, acest meșteșug l-am deprins de la domnul Zobel.

Bărbatul care îi cercetase rănile spusese:

– Nu ai nevoie de medic. Dar acum trebuie să dormi. O să-i spun domnului Tapley că nu poți lucra mâine... poate încă o zi, două. Nu m-ar mira să-ți trimită la prima oră medicul. O să-ți fac un foc, e îngrozitor de frig aici.

În timp ce prietenul lui făcea focul, Louis îi arătase domnului Bateson un portret:

– Uite o figură pe care cred că o recunoașteți.

Louis era acum îmbrăcat doar în cămașă, iar dintr-un buzunar al hainei care se afla pe scaun, scosese un obiect pe care i-l întinse domnului Bateson.

Era un portret din ceară al domnișoarei Manders.

– Voiam să i-l dăruiesc.

– L-a văzut? Este... exact ca ea.

– Nu, nu l-a văzut. Și nici nu-l va vedea vreodată!

Cu o mișcare bruscă, îl smulsese din mâna bărbatului din fața lui și, ridicându-se cu greu, îl aruncase în foc.

Nicholas Bateson urmărise figura atât de familiară mișcându-se, apoi deformându-se și arzând.

***

Kate nu înceta să povestească despre comportamentul infatuat al lui Caro– așa cum îi spunea el– în legătură cu artizanul francez. Voia să o pedepsească pe aceasta și să o rănească, pentru că îl cunoscuse pe Louis prin intermediul ei. Dacă n-ar fi afectat-o atât de tare, ar fi râs. Dar, pentru prima oară în viața ei, începuse să-i pese cu adevărat și fusese pe punctul să se îndrăgostească. Acesta era un lucru pe care nu putea să-l ierte. Durerea pierderii fericirii promise nu o părăsise încă. Numai durerea, nu și dragostea. În clipa în care descoperise adevărul despre situația lui Louis, nu putuse să-l mai iubească, așa cum nu putea iubi un cerșetor de pe stradă.

În plus, comportamentul blând și demn al lui Caro, dezgustul ei pentru că un bărbat fusese atacat de alți patru, după ce fusese păcălit printr-o falsă scrisoare de dragoste, o făcuse pe Kate să se simtă rușinată. Iar Kate detesta să se simtă rușinată.

Și domnul Bateson trebuia pedepsit. Când o să vină din nou în vizită, o să refuze să-l vadă. Renunțase la favorurile ei, nesocotind dorințele doamnei lui. În plus, avusese impertinența să comande vizitiului domnului Lorne să-l ducă pe servitor acasă...

Povestea era într-adevăr amuzantă, iar cei trei domni, împreună cu Kate, erau uimiți că nu era primită mereu cu zâmbetul pe buze. Într-adevăr, nimeni nu o lăuda pe Caro pentru comportamentul ei, dar nici nu erau dispuși să-l învinovățească pe artizan. Pur și simplu, schimbau subiectul.

Doamna Gray fu una dintre persoanele care nu păru încântată. Ajunsă acasă, îi povesti ce se întâmplase domnișoarei Tice.

– Ce nebunie din partea domnișoarei Daine, comentă ea, mai ales când am înțeles că era pe punctul să se logodească. Nici unui bărbat nu-i face plăcere să se vorbească despre logodnica lui.

– Nu, fu de acord domnișoara Tice. Biata Caroline! E impetuoasă și copilăroasă...

Cu toate acesta, știa foarte bine că nu vârsta era de vină. Își aminti de dățile în care Caroline îl întâlnise pe Louis Ribot, care avea farmecul și frumusețea pentru a cuceri o tânără.

– Cel puțin nu o să sufere dacă sir Clement rupe angajamentul, dădu ea din cap. Caro nu este de acord cu această logodnă, e doar dorința lui.

– Și a lui lady Constant, răspunse angajatoarea ei. Dar cred că îl cunoști pe domnul Bateson. Dacă nu mă înșel, veniți din ac eași zonă.

– Da,. am crescut împreună aproape de Romsey, răspunse guvernanta, sperând că nu se schimbase la față.

– Cel puțin el a făcut dovadă că are o inimă bună. Nu sunt de acord cu aceste farse. Și, chiar dacă un bărbat merită să fie pedepsit, niciodată nu trebuie să se întâmple de față cu doamnele. Domnișoara Manders nu are nici o jenă, e în stare să facă orice. Sper că a fost certată de părinți, așa cum trebuie

– Și eu sper, fu de acord domnișoara Tice, cu însuflețire.

– Am înțeles că l-a cunoscut pe acest bărbat la balul servitorilor, iar el s-a prefăcut că este nobil. Desigur, îi este inferior din punct de vedere social, dar nu este nici un servitor oarecare, cum susține ea. E mai degrabă artist, decât bucătar. Colonelul Gray a lăudat de multe ori desenele lui. Iar Maiestatea Sa îl admiră.

– Îndrăznesc să spun că nu e inferior ca naștere, deși e greu de spus în cazul acestor refugiați francezi. Vorbește foarte bine, deși accentul lui franțuzesc îl ajută.

– Cu siguranță, l-ai întâlnit o dată sau de două ori, când discutai cu soțul meu. Iar domnișoara Daine a stat de vorbă cu el. Poate că n-a fost tocmai înțelept.

Domnișoara Tice, nedorind să lase o impresie greșită, spuse repede:

– Nu eram guvernanta domnișoarei Daine. Nu era în grija mea, așa cum vor fi fiicele dumneavoastră.

– Nu, desigur.

Subiectul acesta fu abandonat. Doamna Gray știa că, dacă domnișoara Daine n-ar fi stat de vorbă cu francezul, soțul ei n-ar fi avut ocazia să discute cu domnișoara Tice. Astfel, au găsit o guvernantă excelentă, care era și o însoțitoare plăcută în perioadele în care soțul ei era absent.

– O să-l invit pe domnul Bateson la cină, declară ea, iar tu ne vei însoți.

Impulsul inițial al domnișoarei Tice fu să refuze. Dacă ar fi știut că erau aproape logodiți, înainte de apariția domnișoarei Manders, refuzul nu i s-ar fi părut ciudat doamnei Gray. Dar, dacă nu știa, pentru că a fost plecată multă vreme, nu voia să fie nevoită să explice.

– Cred că este foarte ocupat, murmură ea, în cele din urmă.

– Este adevărat pentru majoritatea bărbaților neînsurați, zâmbi doamna Gray. Dar putem încerca. Oricum, admiratorii domnișoarei Manders vor fi foarte suferinzi în curând.

– Ce vreți să spuneți, doamnă?

– Cred că se va logodi curând cu lordul Belwardine. Să fie marchiză este o ispită irezistibilă pentru domnișoara Katherine. O să vezi. Singura problemă este doamna Gennifer. Și ea ar dori același lucru. Dar nu și-a jucat foarte bine atuurile. Nerăbdarea, domnișoară Tice, poate duce la decizii pripite. N-o să spun mai multe. Dar, din câte am înțeles, doamna Gennifer va pleca săptămâna viitoare, iar drumul va fi liber pentru domnișoara Manders.

– În mod sigur, dacă îl vrea și nu va reuși să-l prindă, nu va fi din cauză că nu s-a străduit.

Această replică o făcu pe doamna Gray să o privească uimită, dar guvernanta schimbă repede subiectul.

Capitolul 7

Absența lui Caro fu descoperită mult mai repede decât spera. Se gândise că Ellen va urca să o trezească și, descoperind că nu este în cameră, va crede că este la baie sau că a coborât deja. Nu era îndatorirea ei să o caute.

Dar hainele lui Caro nu erau foarte numeroase și Ellen, ducându-se să ia una dintre rochii pentru a o călca, descoperi imediat că trei dintre rochii lipseau. De asemenea, peria și pieptenul nu erau la locul lor, precum și alte lucruri absolut necesare.

Tânăra menajeră coborî repede la lady Constant. Aceasta era încă în pat, dar se trezise și bea o ceașcă de ciocolată.

– Trimite-o imediat pe Sarah la mine.

În timp ce menajera o ajuta să se îmbrace, femeia întoarse problema pe toate părțile.

Primul gând fu că nepoata ei a fugit cu artizanul de care se preocupase, dar renunță imediat la ideea aceasta. Un bărbat cu o rană la cap și care nu putea să meargă singur nu era în starea necesară pentru o astfel de aventură. Nu, probabil că nerecunoscătoarea Caro a fugit la Porstmouth, la mama ei. N-are decât să plece, o să piardă un baronet. De ce să-i pese ei, Euphemia Constant?

Desigur, nu-i păsa câtuși de puțin de nepoata ei, care nu merita decât, ca mama ei, să ia de soț un bărbat fără bani.

Dar era deja logodită cu sir Clement Bardell, azi știrea va apărea în ziar și toată lumea va afla. Propriul ei anturaj va ști, de asemenea, că ea era responsabilă în întregime. O să arate ca o proastă!

Lady Constant, care nu avea nevoie să cunoască traseele trăsurilor, știa totuși destul ca să bănuiască traseul ales de Caroline și că nu avea cum să se continue în această zi. Trebuia să rămână în Londra peste noapte, desigur.

Cu toate acestea, nu preocuparea pentru pericolul moral în care se afla nepoata ei o făcu pe lady Constant să ia măsuri imediate. Responsabilă de graba ei fu amintirea faptului că nu trebuie să răspundă doar în fața părinților lui Caro, dar și în fața lui Clement Bardell. Care se va prezenta la Turnul Lancelot în acestă dimineață, la ora unsprezece, să-și vadă viitoarea mireasă.

Femeia ceru pregătirea trăsurii și scrise un bilet lui sir Clement.

Mai târziu, recunoscu singură că-și pierduse capul. A fi trebuit să-i spună doar să nu vină la ora stabilită, pentru că nepoata ei are febră, sau ceva asemănător. Adevărul era că în acea clipă, șocată și neliniștită, nu era în stare să se ducă singură la Londra. Biletul ei îl chema pe sir Clement, iar acesta sosi fără întârziere. Cuvintele misterioase pe care le citi în pat, în timp ce-și bea ciocolata și i se aranja părul, îl intrigară și-l înfuriară pe baronet. Dar, pentru că era îndrăgostit și-i purta un respect temător ladyei Clement, alergă imediat la ea.

Trăsura era deja la ușă, pregătită. Lady Constant îl întâmpină în hol:

– Să mergem, spuse ea pe un ton de comandă, o să vă explic pe drum. Nu e timp de pierdut.

Uimit, bărbatul încercă să protesteze, spunând că nu este pregătit pentru călătorie. Femeia își puse brațul sub al lui, obligându-l să o urmeze.

– Nu aveți treabă la Curte mai devreme de ora cinci după-amiază, mi-ați spus ieri. O să ne întoarcem la timp.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, era așezat în fața ei în trăsură și caii porniseră în goană.

– Caroline a fugit de acasă, declară lady Constant. Dar drumul ei durează mai mult decât al nostru, pentru că trăsura trebuie să se oprească pentru restul călătorilor. Chiar dacă va ajunge înaintea noastră, sunt sigură că o putem găsi înainte de a lua trăsura spre Portsmouth. A fost foarte bolnavă, adăugă ea, în încercarea de a-și salva mândria. Această decizie este rezultatul unei febre. Mi-e teamă că delirează.

– Hm, mormăi bărbatul, neîncrezător.

– O să o găsim, iar totul va fi bine.

– Ce început pentru o logodnă!

– V-am spus, acum este tulburată din cauza febrei. Biata copilă, era încântată aseară când m-a anunțat că vrea să vă căsătoriți.

– Hm, mormăi din nou bărbatul.

– Tinerele domnișoare se poartă ciudat. Trecerea de la tinerețe la maturitate este foarte dificilă pentru femeile sensibile. Pentru bărbați, este greu de înțeles.

– Sunt foarte atașat de ea, oftă el. O să fie foarte dificil, dacă nu mă iubește.

– Dar vă iubește! Mi-a spus aseară.

– Nu vă cred, doamnă.

Francheța lui o prinse pe picior greșit.

– Sir, spuneți că mint?

– Să nu mai vorbim despre acest lucru. Logodna noastră este publică, iar eu nu voi permite să fiu umilit.

– Aveți dreptate, domnule. De aceea suntem aici, răspunse ea, ușurată.

Nu mai vorbiră decât foarte puțin restul drumului. Caii fură schimbați de două ori, iar călătoria se încheie în aproape două ore. De obicei, trăsura care făcea acest drum avea nevoie de mai mult de trei ore pentru a ajunge la Londra.

Se întâmplase totuși să apară o problemă și trăsurile ajunseră cam în același timp în Londra. Bagajele încă erau coborâte pentru pasageri, când lady Constant i se adresă paznicului.

Acesta îi spuse că văzuse într-adevăr o domnișoară care călătorea singură, pe care o îndrumase spre salonul doamnelor. Îndreptându-se spre acest salon, lady Constant își văzu nepoata discutând cu însuflețire cu o femeie mai în vârstă, în timp ce mânca pâine cu unt. În fața ei, se găsea o ceașcă de cafea fierbinte, lângă un ibric aburind. În nici un caz nu putea fi considerată ca având febră.

De fapt, Caro se întreba dacă își poate permite să plătească masa, dar îi era foarte foame. Oricum, nu putea ajunge acasă fără să mănânce nimic.

– Caroline!

Vocea ladyei Constant era atât de puternică, încât toată lumea ridică privirea.

Caro încremeni, în clipa în care ridica felia de pâine spre gură. Deveni albă ca varul.

Femeia cu care discuta se ridică imediat și se îndepărtă. Lady Constant se așeză pe locul liber, apoi făcu semn unui chelner.

– Găsește-l pe sir Clement Bardell și anunță-l că tânăra domnișoară este aici. De asemenea, anunță vizitiul că vom pleca în cincisprezece minute, să fie totul pregătit.

După plecarea chelnerului, femeia spuse cu prefăcută veselie.

– O să beau și eu o cafea.

Pentru că pe masă se mai aflau cești curate, își puse singură cafeaua. Această amabilitate se datora în primul rând grijii de a nu face o scenă în public, și nu bucuriei că și-a găsit nepoata. Se întreba ce ar fi spus sir Clement– sau ar fi făcut– dacă n-ar fi găsit-o.

Caro rămase tăcută.

– Nu trebuie să întârziem prea mult. Sir Clement așteaptă.

– Aici? se îngrozi Caro, dorindu-și să leșine.

– Desigur, zâmbi femeia cu răutate, apoi făcu semn unui chelner. Aș vrea o copie din ziarul de azi.

Chelnerul se întoarse repede.

– Acesta este bagajul meu, spuse Caro în clipa în care se ridicară.

Mătușa ei făcu semn spre un servitor să-l ia și, rulând ziarul, se îndreptă spre trăsură.

Sir Clement luase și el micul dejun. Ieși în curtea hanului în același timp cu ele, ștergându-se la gură.

Aruncă o privire spre logodnica lui, încruntat și cu o expresie neprietenoasă.

– Cum vă mai simțiți, domnișoară? întrebă el. Ca să fiu sincer, arătați mai degrabă palidă, decât febrilă.

– Nu mă simt bine, murmură ea. Îmi pare rău… pentru că v-am supărat.

Renunțase la luptă, încă din clipa în care auzise vocea mătușii ei. Înțelesese că nu mai e cale de scăpare.

– Ar fi și cazul, declară mătușa ei.

Trăsura îi aștepta.

– O să stai între noi, spuse lady Constant, urcând.

Caro o urmă, simțindu-se ca o prizonieră între gărzile ei. Piciorul lui era lipit de al ei pe toată lungimea, iar brațul și umărul lui o presau. Lady Constant desfăcu ziarul. Drumul era destul de aglomerat și nu mergeau foarte repede, iar soarele strălucea cu putere. Scrisul era astfel foarte vizibil, mai ales că femeia știa exact unde să caute. Citi știrea, apoi îi întinse ziarul nepoatei ei. Propriul ei nume îi sări în ochi, apoi citi știrea de la început:

În curând va avea loc căsătoria între sir Clement Bardell, baronet, cel mai mare fiu al fostului sir Clement Bardell, baron și al lui lady

Bardell, din Chatterley Park, Surrey, cu domnișoara Caroline Mary Daine, fiica lui...

Oftând, renunță să citească sfârșitul și îi dădu ziarul bărbatului de lângă ea. Acesta aruncă o privire la știre, plin de o indiferență jignitoare.

– Vom putea aștepta felicitările până când vă veți simți mai bine. E foarte ciudat, să-ți urmărești viitoarea soție chiar în ziua în care se află că te va face fericit.

– Nimeni nu va ști, interveni împăciuitor lady Constant.

– Toată lumea de la Castel va ști că ați plecat devreme spre Londra, împreună cu mine, și că ne-am întors toți trei. Cunoștințele dumneavoastră, doamnă, ar trebui să aibă minte de copil de doi ani ca să nu înțeleagă adevărul.

Femeia înțelese că nu putea să-l îndulcească în nici un fel. Dar ce contează? O să-i treacă repede, iar dacă oamenii vor comenta o zi, două, vor uita curând.

– Nimeni nu va îndrăzni să comenteze comportamentul viitoarei lady Bardell, ridică ea din umeri.

– Hm! mormăi baronetul, apoi spuse: vă rog să mă scuzați, doamnă, vreau să dorm puțin.

Nu mai spuse altceva, dar mâna lui o prinse pe cea a lui Caro și o strânse, mai degrabă răzbunător, decât iubitor. Mai târziu, copleșită de oboseală și dezamăgită, Caro adormi și ea.

Trei săptămâni mai târziu, Kate își anunță logodna cu lordul Belwardine. Nu putea, declară aceasta privind spre Caro, să și permită să fie depășită de o tânără provincială. Ea și Caro erau din nou prietene, atât de apropiate cât era posibil. Noaptea în care Louis fusese umilit și bătut nu mai fu amintită vreodată. Ar fi fost imposibil să se evite, datorită tuturor petrecerile la care erau invitate. Astfel, văzându-se zilnic, fu destul de ușor să revină la legătura trecută. În plus, din punctul de vedere al lui Caro, nimic nu mai conta. Era blestemată să fie soția lui sir Clement și trebuia să meargă până la capăt. Nu era mai

neplăcut să asculte poveștile lui Kate despre admiratorii ei, decât să suporte complimentele logodnicului ei.

Nu-l înțelegea deloc. Tot timpul o privea insistent, din cap până în picioare, ca și cum ar fi vrut să vadă prin materialul rochiei. Spunea cuvinte potrivite, dar nu vorbea niciodată despre cum va fi viața lor. Nici nu preciza dacă vor merge la Chatterley Park sau vor rămâne la Curte. Oricum, Caro prefera ca viitorul ei să fie o nebuloasă, pentru a părea mai ireal.

Acum nu mai era un îndrăgostit care roagă sau imploră. Nu, de acum îi aparținea. Complimentele lui, destul de rare, păreau nesincere. Nu erau aproape niciodată singuri, dar într-una din rarele ocazii, o prinsese în brațe și o sărutase cu duritate. Insistența lui și sărutul umed o îngrețoșaseră.

– Sloi de gheață ce ești, murmurase el, o să te încălzesc!

Cu o altă ocazie, o întrebase:

– Mă iubești?

Ea nu știuse ce să răspundă, iar el repetase întrebarea scuturând-o cu violență.

– O să-mi fac datoria, domnule. Dacă nu sunteți satisfăcut de mine...

El îi închisese gura cu un sărut.

– Sunt satisfăcut, îți garantez, dar intenționez să fiu și mai satisfăcut. Mult mai mult...

Din fericire, în această clipă fuseseră întrerupți.

Caro, acum că era logodită public, își rugă mătușa să o lase să se întoarcă acasă.

– Ce prostie! De parcă ai putea purta rochii făcute în Portsmouth! Te rog să-ți aduci aminte că vei fi soția unui baronet și că trebuie să ai o garderobă potrivită cu situația ta. Mama ta nu este capabilă să te ajute. Oricât de bună ar fi o croitoreasă, nu știe ce fel de rochii se poartă în înalta societate.

Nici măcar nu i se permisese ceea ce era de drept al unei mirese: dreptul de a face nunta în casa tatălui ei.

– În nici un caz, se pronunțase lady Constant. O să fie o nuntă mare și nu te aștepți ca toți invitații lui sir Clement să călătorească la o distanță atât de mare de Londra.

Totul era aranjat. Timpul de așteptare al lui sir Clement va lua sfârșit la începutul lunii martie, când se va duce acasă să facă toate pregătirile pentru nuntă. Tatăl lui Caro era așteptat să se întoarcă tot la sfârșitul lui martie, iar nunta va lua loc la Castel, în aprilie. Mama și tatăl ei, ca și doi dintre copii, vor fi, desigur, primiți de mătușa Constant, chiar dacă aceasta se plângea din cauza aglomerației. Între timp, văduva lady Bardell călători din Surrey să-și cunoască viitoarea noră, fără să fie foarte impresionată, cum îi mărturisi apoi unei prietene.

– Nu are stil! Nici aer! O fată stângace de la țară. Desigur, hainele ei sunt la modă, părul îi este aranjat, dar îi lipsește ceva care nu poate fi învățat. În plus, nu are nici un bănuț! Ce pot să fac? Clement este bărbat, are dreptul să decidă pentru el. Dar să mă gândesc la acea țărăncuță, care va purta numele meu!

Aceasta era atitudinea generală. Cât era de norocoasă Caroline Daine, fiica fără zestre a unei familii cu mulți copii și fără importanță socială, care a prins un baronet! Toate felicitările care se datorau de obicei mirelui, erau acordate în acest caz miresei.

Kate nu obosea niciodată să-i spună cât este de norocoasă. Știa foarte bine că prietena ei încercase să scape de această "fericire", așa cum știa toată lumea, dar nu vorbea despre acest lucru. Cel puțin în această privință, lady Constant avusese dreptate: nimeni nu vorbește de rău pe cea care urmează să fie soția unui baronet.

Oricum, Kate era prea preocupată cu propriile probleme, iar Caro era nevoită deseori să o asculte. Spre surprinderea ei, Kate recunoscuse că a trebuit să ducă o luptă acerbă pentru cucerirea lordului, legat de frumoasa văduvă, ale cărei farmece mature erau arme de invidiat în

lupta cu tinerețea. Dar Belwardine îi promisese că va renunța la doamna Gennifer. Aceasta urma să facă o lungă călătorie ca să viziteze rudele fostului ei soț. Ar fi trebuit să plece în urmă cu trei săptămâni, dar își amânase vizita cu intenția să facă o ultimă încercare să-l cucerească pe lord. Sau, cel puțin, așa spunea Kate.

– O să fie o ușurare, declară aceasta. Nu pot suporta multă vreme să mă uit mereu pe fereastră ca să văd calul sau trăsura lui în fața ușii acestei femei.

Familia Manders dădu un bal să sărbătorească logodna lui Kate. Fusese o petrecere strălucită, iar logodnica strălucea, mai frumoasă ca niciodată. Până la urmă, era încântată că dusese o adevărată luptă pentru cucerirea lui, nu îi căzuse în poală, ca restul admiratorilor ei. Până și foștii ei admiratori răsuflară ușurați, pentru că acum știau că au scăpat și, pentru că nu mai era nici o speranță, se puteau întoarce la viețile lor.

Caro, mătușa Constant și sir Clement sosiră împreună. Ajunși în sală, mătușa ei îi spuse că poate dansa de câte ori vrea cu logodnicul ei, că nu mai sunt piedici ridicate de conveniențe. Caro nu asculta, pentru că sala de bal îi aducea aminte de Louis, de dansul cu el la balul mascat, de sărutările lui...

Din fericire, sir Clement nu voi să aibă mai multe dansuri decât era obișnuit între cuplurile logodite. Destul de curând după începutul serii, el o obligă să-l urmeze într-o cameră goală, departe de sala balului. Ajuns aici, o luă pe genunchi și începu s-o mângâie. Ea era în același timp speriată și dezgustată.

– Să vă fie rușine!

– Dacă n-ai fi atât de afurisit de rece, nu aș face-o. Dar te voi încălzi, chiar dacă va trebui să mor. Tu, o mică oarecare dintr-un colț de țară, îndrăznești să mă sfidezi? Ai fugit mai degrabă decât să te logodești cu mine, nu? Nu-i așa?

Mâinile lui deveniră mai îndrăznețe. Până acum, nu-i vorbise despre umilința suportată.

– Domnule, dați-mi drumul! Cum îndrăzniți? Dacă vine cineva?

– N-o să vină nimeni. Am încuiat ușa. Una dintre îndatoririle mele de la castel este să am o dublură pentru aproape toate cheile.

– Domnule, doriți să rupeți logodna?

Această întrebare, în aceste condiții, îi păru până și Carolinei ridicolă. Era pe genunchii lui– chiar dacă împotriva dorinței ei– în timp ce mâinile lui o mângâiau, iar ea punea o astfel de întrebare. El râse tare.

– Așa crezi tu?

– Vă rog, îl imploră ea, intrând în panică la constatarea că devenea incredibil de insistent. Nu aveți nici un pic de respect pentru mine.

– Și de ce aș avea? Tu nu m-ai respectat, bătându-ți joc de mine, astfel încât să se râdă pe la colțuri de baronetul Bardell. Oh, nu au curaj să spună nimic, dar le văd privirile. Nu, nu vreau să rup logodna, dar vreau să te pedepsesc, creatură rece și fără inimă!

O împinse, iar Caro căzu pe podea. Nu plânse, pentru că se simțea prea întinată ca să poată simți vreo ușurare în acest fel. Se ridică încet.

– Nu mă iubiți, spuse ea cu gravitate, altfel n-ați fi putut spune și face ceea ce ați spus și ați făcut. De ce vreți să vă căsătoriți cu mine?

– Prostuțo, o prinse el de umeri. Pot să spun că nu te iubesc în felul în care mintea ta romantică de școlăriță crede că arată dragostea. Dar te vreau. Mă scoți din minți, blestemato! Nu înțelegi, sau ești doar un copil? Te vreau! Mi-aș dori să nu fie așa! E un mariaj nefericit pentru mine, orice s-ar spune.

– Câtă curtoazie, domnule! îl ironiză ea, supărată.

– O să te am, declară el cu hotărâre, trăgând-o în brațe și sărutând-o violent.

Ea așteptă cu pasivitate, ca de fiecare dată. Încerca să-și imagineze că este sărutată de altcineva– nu, în nici un caz de Louis– ci de un tânăr

ofițer care ar-fi soțul ei și cu care ar fi fericită la Porstmouth, dacă n-ar fi venit la Windsor.

– Trebuie să așteptați până la nuntă, domnule, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare.

– Da, trebuie, dădu el din cap, redevenind gentlemanul pe care-l cunoștea mătușa ei: politicos și distant.

O ajută să-și aranjeze părul și rochia, apoi o conduse spre sala de bal. În apropiere de aceasta, ea murmură o scuză și scăpă de el, murmurând că trebuie să se ducă la toaletă. Avea nevoie de o perioadă de timp pentru a se calma, dar nu îndrăzni să stea mai mult de zece minute. Când se întoarse, inima începu să-i bată mai repede. În cadrul ușii stătea Louis, privind cu atenție în direcția lordului Belwardine. Oare era gelos? Încă o mai iubea pe Kate?

Arăta bine, greu de distins printre restul invitaților, cu haine noi și la modă. El o văzu și zâmbi.

– Bună seara, buna mea doamnă!

– Bună seara. Vă simțiți bine, domnule?

Zâmbetul lui se stinse.

– Desigur.

Caro își spuse că fusese lipsită de tact. El continuă cu solemnitate:

– Vă pot oferi felicitări cu ocazia logodnei?

– Mulțumesc, răspunse ea cu o expresie potrivită mai degrabă pentru condoleanțe, nu pentru felicitări.

– Așadar, ați ales un baronet– așa cum domnișoara Manders a ales un lord. Așa pare să fie cel mai bine, nu?

– Nu vreau să mă mărit cu el! declară ea repede, cu pasiune.

Sprâncenele lui se ridicară întrebător.

– N-ar trebui să stați de vorbă cu mine. Nu sunt unul dintre oaspeți. La revedere, doamnă.

Caro își aminti că-i spusese acestui bărbat că îl iubea și își dori să nu fi rostit acele cuvinte despre căsătorie. Erau copilărești.

– Dar de ce sunteți aici? replică ea. Să aruncați o ultimă privire la domnișoara Manders?

Rănită, nu se putea împiedica să nu riposteze.

– Dimpotrivă, doamnă. Vreau să mă uit la lordul Belwardine.

– Dar îl cunoașteți. Adică...

Din nou, fără să vrea, amintea despre acea seară nefericită.

– Da, îl cunosc... l-am văzut și la mese, cu Maiestatea Sa.

– În acest caz, nu ați venit să vă uitați la el. De ce ați spus acest lucru?

– Dar de aceea sunt aici... Dar nu contează! Credeți că seamănă cu el?

Scoase din buzunar o mică schiță a portretului lordului.

– Da, chiar foarte mult. Dar de ce ați făcut-o?

El ridică din umeri.

– Sunt artist. Pe artiști în interesează fețele, orice fel de fețe.

– Oricum, nu este frumos.

El râse încântat.

– Doamnă, combinația între o figură frumoasă și un titlu de marchiz nu se găsește mai des de o dată sau de două ori într-un secol. Nici măcar domnișoara Manders nu poate avea totul.

Caro ezită. Ar fi trebuit să plece. Oamenii treceau pe lângă ei și îi priveau cu interes. Apoi, nu mai părea să fie nimic de spus.

– Petite, spuse el brusc, cu blândețe, nu mai putem dansa în această seară, sau în oricare altă seară. Dar nimeni nu vă poate forța să vă căsătoriți cu un bărbat pe care nu-l vreți.

Vorbea atât de încet, încât buzele lui abia se mișcau.

– Ba pot! Nu înțelegeți... murmură ea.

Dar conversația fu întreruptă brusc. Caro simți că este prinsă de mână cu violență, iar vocea lui sir Clement răsună cu putere:

– Ce naiba crezi că faci aici, Ribot? Dacă ai venit să decorezi masa, foarte bine, dar nu e treaba ta să vii în sala de dans... Și în nici un caz

să stai de vorbă cu ospeții. O să mă plâng la superiorul tău mâine dimineață.

Louis știa foarte bine că aceasta era o invitație să părăsească sala. Răspunse, cu un grad potrivit de supunere:

– Îmi cer iertare, domnule, dacă am jignit. Alteța sa regală, ducele de York, m-a invitat să vin să-i privesc pe oaspeți.

Era o minciună meșteșugită. Vorbise despre singura persoană ale cărei decizii sir Clement nu îndrăznea să le pună în discuție.

– Oh! Asta este altceva.

Bărbatul aruncă o privire neliniștită spre silueta înaltă a prințului, care stătea de vorbă cu o tânără frumoasă. Dar, când se întoarse spre lady Constant, îi spuse supărat lui Caro:

– Nu te gândești deloc la mine! Să stai de vorbă cu acel individ în public, după ce toată lumea știe că te-ai purtat cu indiscreție în privința lui! Dacă aș fi aflat despre acest lucru înainte de a primi scrisoarea de la lady Constant! Oh, e chiar pricepută! Să nu mai îndrăznești să-i vorbești vreodată...

Mai târziu, domnul Bateson o invită pe Caro la dans. Oricum, toți foștii pretendenți ai lui Caro fuseseră invitați, fără îndoială ca să vadă ce pierd. Tânăra se simțea epuizată. Episodul cu sir Clement, întâlnirea cu Louis, chiar și exclamațiile generale de admirație în fața construcției de zahăr care împodobea masa, o lăsaseră fără energie.

Toți oaspeții admiraseră opera artizanului: o biserică din zahăr, pe acoperișul căreia erau mai mulți porumbei albi și un amoraș care își încorda arcul în direcția aleii pe unde cuplul trebuia să pătrundă. Caro simțise mâna logodnicului ei care îi strângea genunchiul cu putere, ca și cum ar fi avertizat-o să nu spună nimic. Dar nu voia să adauge nici un cuvânt la laudele din jur. Doar se întreba care erau sentimentele lui Louis în timp ce făcea această construcție, pentru logodna lui Kate...

Așadar, Caro îl rugă pe domnul Bateson să o scuze, e prea obosită, dar că i-ar plăcea să stea jos împreună în timpul dansului. El răspunse că va fi o plăcere. Cu toate că tânăra era așezată lângă mătușa ei, aceasta era prea absorbită de conversația cu o prietenă, ca să asculte ce vorbeau ei. După unul sau două comentarii despre bal, rămaseră tăcuți. Păreau să fi epuizat toate subiectele. Apoi, domnul Bateson, ca lovit de o idee neașteptată, începu din nou:

– Am cinat la colonelul Gray în urmă cu două săptămâni. Domnișoara Tice era la masă cu noi și m-a întrebat ce faceți.

– Mulțumesc pentru această veste. Sper că este fericită cu ei.

– Așa pare. Din ceea ce știu despre doamna Gray și despre domnul colonel, sunt sigur că se poartă foarte bine cu ea.

– Mă bucur. N-a fost foarte fericită cu mătușa mea, care nu mi-a permis s-o mai văd după ce ne-a părăsit. A fost foarte supărată pe ea că a plecat.

– Aceasta nu este foarte rezonabil din partea domniei sale, murmură bărbatul.

Priviră amândoi spre lady Constant, dar nu părea să fi auzit nimic.

– Domnișoara Tice a fost foarte nefericită cu noi, mai ales din cauza unui motiv care nu ținea de mătușa, declară Caro, privindu-l cu îndrăzneală.

O merita, își spuse ea. Începea să creadă că toți bărbații sunt cruzi și superficiali în relațiile cu femeile. Domnul Bateson se îmbujoră, spre mulțumirea ei.

– Într-adevăr. Presupun că v-a povestit, așa se întâmplă cu femeile care petrec mult timp împreună, chiar dacă este mai mare decât dumneavoastră.

– Din ceea ce am înțeles, v-ați purtat foarte urât cu ea.

– Pe onoarea mea, doamnă, exclamă el, duceți lucrurile puțin cam departe!

– Știu că nu mă privește, domnule. Dar cred că un domn trebuie să înțeleagă, din când în când, că a greșit când a făcut o femeie să sufere. Mai ales una într-o poziție atât de vulnerabilă, cum este domnișoara Tice.

– Vorbiți ca o bunică, declară el, pe jumătate amuzat, dar și iritat.

– Totul este în favoarea bărbaților, clătină ea din cap. Ar trebui să fie mai responsabili.

El o privi curios.

– Lucrurile nu sunt mereu în avantajul nostru, așa cum susțineți. De exemplu, domnișoara Manders: poate face ce vrea cu noi.

– Da, dar ea este mai degrabă o excepție.

– Hm, mai sunt destule ca ea. De altfel, pe ea ar trebui s-o blamați acum. M-a prins așa cum i-a prins pe mulți. Nu i-am putut rezista. Mă puteți învinovăți? E ademenitoare, promite... sau cel puțin asta se citește în ochii ei. Mary Tice este cu totul alt gen de femeie.

Caro își dădu seama că nu auzise niciodată numele de botez al domnișoarei Tice.

– Da, într-adevăr. Dacă ar trebui să fac o alegere pentru toată viața, nu m-aș îndoi nici o clipă care poate să facă un bărbat mai fericit.

Spre surpriza ei, el începu să râdă.

– Sunteți un copil dulce și grav. Sir Clement poate fi fericit cu alegerea lui. Nu, nu trebuie să vă supărați. Sunt vindecat de slăbiciunea pentru domnișoara Manders, încă din seara în care s-a răzbunat pe Ribot, care n-a făcut nici un alt rău decât că s-a îndrăgostit de ea, ca și noi ceilalți. Zâmbiți din nou, domnișoară Daine, pentru că mi-am văzut greșelile. Mă duc destul de des la familia Gray... și nu pentru a o vedea pe stăpâna casei.

– Vreți să spuneți... zâmbi Caro cu plăcere, vreți să spuneți că o curtați din nou pe domnișoara Tice?

– E cam prea devreme pentru a folosi acest cuvânt, dar... ne regăsim. Aveți dreptate, dragă domnișoară Daine, are multe de iertat. Dar cred... sper.... că vom fi din nou fericiți.

– Mă bucur atât de mult. Vă rog să-i transmiteți toată dragostea mea.

– Desigur.

Muzica se opri, iar dansatorii se îndreptară spre locurile lor, zâmbind veseli.

– Pot să mai stau puțin?

– Vă rog.

Următoarea lui remarcă o sperie.

– L-am văzut pe Ribot aici, în această seară. Avea treabă în sala de mese, desigur, dar s-a oprit pentru o vreme să se uite la dansatori. Acest bărbat este un adevărat artist.

Îi povesti apoi ce văzuse în atelierul lui, în seara în care îl dusese acasă.

– Iar pe acest bărbat domnișoara Manders l-a numit "servitor". Mă îndoiesc serios că și-a depășit poziția socială. Dar, dacă a făcut-o, fără îndoială a fost la încurajarea ei. Este foarte frumos.

– Da, fu de acord Caro, încercând să pară indiferentă, dar abia reușind să vorbească.

– N-am mai văzut vreodată o operă atât de reușită ca a lui. Cu siguranță, e mai bun decât domnul Haas, care a avut o expoziție. Ribot nu va avea niciodată probleme să-și câștige existența. Nu cu acest talent.

– Nu.

– Servitorul care l-a ajutat în acea noapte– l-am chemat pe un vecin– mi-a povestit după aceea că familia lui Ribot avea o poziție socială foarte bună, înainte de izbucnirea revoluției. A avut o educație excelentă până la vârsta de doisprezece ani, apoi tatăl lui l-a trimis în Anglia împreună cu mama lui. Desigur că au fost săraci de atunci– mai bine spus, au fost nevoiți să-și câștige existența. Tatăl lui li s-a alătura câțiva ani mai târziu.

Caro și-ar fi dorit să spună: "Știu deja aceste lucruri", dar se mulțumi să murmure:

– Ce interesant! În acest caz, dacă n-ar fi fost revoluția, ar fi un gentleman?

– Așa am înțeles. Nu cred că un mare aristocrat, dar destul de nobil, dacă familia lui este încă în pericol. Ce vremuri cumplite! Franța sângerează, cei mai buni cetățeni ai ei sunt uciși...

Conversația se îndreptă apoi spre politică. Caro nu asculta, ci se gândea ce-ar fi fost dacă revoluția n-ar fi avut loc. Poate că nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Louis...

Capitolul 8

Încă două săptămâni de probe de rochii, de făcut planuri și analizat liste trecură foarte repede.

Apoi, într-o zi în care lady Constant plecase să ia cina cu niște prieteni în afara orașului, Caro fu lăsată acasă la Kate, în așteptarea întoarcerii ei.

Văzu imediat că prietena ei plânsese. N-o văzuse niciodată plângând și nici nu-și imagina ce-ar fi putut provoca o criză de plâns, decât poate un deces în familie. Dar nu putea să fie acesta motivul, pentru că domnul și doamna Manders, pe care îi întâlnise la intrare, nu purtau nici un semn de doliu.

Caro, din politețe, încercă să nu observe că prietena ei era supărată și începu să povestească despre o rochie pe care tocmai și-o comandase.

Kate păru să asculte, apoi își acoperi urechile cu palmele și strigă:

– Nu pot suporta! Nu pot suporta! Te rog să nu-mi vorbești despre rochii de nuntă!

– Kate! Kate, ce s-a întâmplat?

Jenată, pentru că nu existase niciodată un semn de afecțiune între ele, își puse un braț pe umerii prietenei ei. În cele din urmă, Kate se calmă. Se îndreptă și își șterse lacrimile de pe obraji. Figura ei veselă și

provocatoare era de nerecunoscut, din cauza ochilor roșii și a obrajilor uzi.

– S-a terminat! anunță ea dramatic. Nu mă voi mărita niciodată cu lordul Belwardine!

– Dar ești logodită cu el!

Caro era uluită. Mătușa Constant îi spusese foarte clar că o logodnă nu mai poate fi ruptă, după ce a fost făcută publică. Este la fel de înjositor pentru onoarea cuiva ca ruperea unei căsătorii.

– Nu mai sunt! Bărbații pot fi atât de josnici!

Oare ce făcuse lordul? Se purtase fără respect, ca sir Clement? Dar Kate, al cărei comportament era mult mai liber decât al lui Caro, n-ar fi lăsat un astfel de lucru să stea împotriva planurilor de a deveni marchiză. Nu trebui să întrebe nimic. Kate era mai mult decât dornică să se descarce.

– Cred că știi că mi-a jurat că o să renunțe la doamna Gennifer pentru mine?

Caro dădu aprobator din cap.

– Toată lumea crede că aceasta a plecat din Windsor.

– Da, de lunea trecută. Am auzit-o pe mătușa spunând acest lucru.

– Dar nu a plecat. O să-ți spun tot. Belwardine mi-a jurat că va renunța de tot la doamna Gennifer și că n-o va mai vedea vreodată, cu excepția cazului în care ar fi nevoit. L-am crezut și i-am acordat mâna mea. Oh, da! am crezut că a plecat. Dar, a doua zi după ce s-a presupus că a plecat, l-am văzut în casa ei. Nu era nici o îndoială. Această fereastră este în fața celei a camerei în care stau de obicei. Casa ei trebuia să fie închisă, dar el era acolo, luminat din spate, cu draperiile trase. Stătea în fața ferestrei și vorbea cu ea, desigur. La început n-am văzut decât o parte din fața lui, apoi s-a întors și l-am văzut din profil. O dată sau de două ori a privit spre fereastra mea, ca și cum m-ar fi ironizat. Să pretindă că ea a plecat și casa este închisă– e un motiv în plus să-i consider comportamentul mai șocant și mai de neiertat!

– Dar cum a putut fi atât de neglijent să stea în fața ferestrei, în lumină, cu draperiile trase? Putea fi văzut și de oamenii din stradă, Kate. Cred că ai făcut o greșeală și l-ai confundat!

– Crezi că nu recunosc figura bărbatului cu care sunt logodită? În plus, l-a văzut și mama. A fost a treia noapte. Trei nopți a fost acolo. Apoi l-am întrebat... Am încercat să-l scuz: că și-a luat rămas-bun, sau că mai aveau ceva de aranjat. Dar trei nopți!

– Și de ce a stat în fața ferestrei atât de mult?

– În a treia noapte au tras draperiile, dar le puteam zări siluetele. Cred că a fost prea copleșit de pasiune ca să-și dea seama.

– De ce nu l-ai rugat pe tatăl tău să se ducă acolo și să ceară o explicație?

– În primul rând, tata era cu regele. Apoi, mama a crezut că e mai bine să nu-i spunem. A vorbit multe aiureli despre cât de greu este să-i înțelegi pe bărbați și că nu e bine să-l ții prea strâns, nu înainte de căsătorie. Nu voia să-l pierd și cred că-i era teamă că tata îl va da afară sau îl va provoca. Mama e îngrozită de dueluri, de când fratele meu mai mare a fost ucis.

– Kate, trebuie să-l ierți pe lordul Belwardine. Nu poți să rupi logodna!

– Să-l iert? Nu mă pot căsători cu un bărbat care nu numai că nu-și ține cuvântul, dar mă și minte în față! spuse tânăra, începând să plângă din nou. A negat din toate puterile, chiar a jurat că n-a fost acolo. A avut impertinența să-mi spună că fusese în vizită la sora lui. Când i-am spus că l-am văzut, nu doar o dată, ci de trei ori, a îndrăznit să mi spună că probabil băusem ceva! Apoi, când i-am spus că l-a văzut și mama, și oamenii de pe stradă, a avut nesimțirea să spună că trebuie să fi fost un servitor, pe care l-am confundat.

– Dar ești sigură că nu avea dreptate?

– Sunt sigură, am încredere în vederea mea. Am avut o ceartă violentă. Era palid de furie – desigur, pentru că fusese descoperit, deși

mi-a spus că e din cauză că-i spun în față că e mincinos și trădător. La sfârșit, mi-a spus: "Deoarece ne-am logodit în public, doamnă, o să-mi păstrez această parte din învoială și o să vă fac soția mea, dar îmi retrag orice promisiune pe care am făcut-o legată de doamna Gennifer, pe care o să o văd de câte ori îmi va permite, inclusiv în public." Ce puteam face, Caro? A trebuit să rup logodna. Nu-l puteam lua de soț în aceste condiții! Umilința, discuțiile, râsul pe seama mea! Nu, sunt prea mândră să pot îndura. Așa că i-am spus că mai bine mor decât să fiu soția lui. Am renunțat la multe.

Kate începu să plângă din nou.

– Crezi cumva, întrebă Caro, încă nedumerită, că a permis să fie văzut în casa ei tocmai pentru ca să te oblige să rupi logodna? Asta în cazul în care era el, desigur.

– Sunt sigură că era el. Da... presupun că aceasta este o explicație posibilă. Dar... atât de curând după logodnă... N-are nici un sens.

– Nu, ezită Caro, întrebându-se cum să formuleze întrebarea delicată la care se gândea: spuneai că renunțarea la doamna Gennifer a fost o condiție pentru încheierea logodnei. Dacă era atât de îndrăgostit de ea, de ce a acceptat să vă logodiți?

Kate răspunse cu amărăciune:

– Nu am frați sau surori, iar tata îmi poate da o zestre mare. Ca soție, sunt mai valoroasă decât doamna Gennifer. În plus, este ușor de cucerit, iar favorurile ei sunt acordate înainte de căsătorie. Nu este o mamă potrivită pentru copiii lordului.

Caro abia acum își dădea seama că, în afară de farmecele fizice, Kate avea în plus și o zestre considerabilă.

– Părinții tăi sunt supărați că s-a terminat?

– Mama este, mai ales din teama scandalului. Iar tata e mai degrabă furios pe mine. Spune că exagerez dintr-o prostie și că nu am dreptul să fac scandal în legătură cu doamna Gennifer înainte de căsătorie. Susține că astfel de legături sunt foarte des întâlnite la burlaci.

– Dar promisiunile călcate, înșelătoria! Nu îl deranjează?

– Nu vrea să audă. Bărbații se apără mereu unii pe alții. Gata, s-a terminat, declară Kate, ștergându-și ochii. Mâine va fi făcut public. Dar nu o să te las să te măriți înaintea mea, zâmbi ea. O să scandalizez pe toată lumea, logodindu-mă imediat ce unul dintre pretendenți va avea curajul să pună întrebarea. Pentru că nu mă pot aștepta la un alt moștenitor al unui marchiz, trebuie să mă mulțumesc și cu mai puțin.

Tânăra se întrerupse, apoi se duse la oglindă și își aranjă părul.

– Cum arăt! suspină ea. Trebuie să mă spăl pe față. O să fie... domnul Lorne. Fratele lui mai mare este necugetat, o să se vâre în necazuri și o să fie ucis înainte să devină lord. Iar cu Belwardine nu cred că aș fi ajuns prea departe, pentru că tatăl lui are abia cincizeci de ani.

– Dar nu vrei să te îndrăgostești? întrebă Caro, uimită să descopere cât de diferită era viziunea prietenei ei despre căsătorie.

– Dragoste? Dragostea nu durează! clătină ea din cap, dar păru să se întristeze pentru o clipă.

Brusc, se întoarse spre ea, aproape furioasă:

– Tu nu ești îndrăgostită de sir Clement! Ești îndrăgostită de zdrențărosul de la bucătărie, Louis Ribot!

Caro se îmbujoră, dar se străduí să rămână calmă:

– Chiar dacă aș fi, nu pot face nimic... la fel ca tine.

Spre surprinderea ei, Kate nu se supără:

– Cu siguranță, rămâne imposibil. Dar am greșit puțin în legătură cu el. Domnul Bateson mi-a spus că este considerat un artist și că nu e de cea mai joasă speță, cum bănuiam că sunt toți cei care lucrează la bucătărie. E un refugiat francez. Chiar dacă este burghez, nu e chiar aristocrat. Dar e frumos... Ce bine ar fi fost dacă era un marchiz francez deghizat! Dar nu e... însă nu te pot învinovăți pentru această pasiune, Caro.

– Vorbești prostii! replică prietena ei, supărată. E un prieten, atâta tot. Ne cunoaștem din copilărie.

Tânăra învățase să folosească această informație ca explicație pentru ceea ce era între ea și Louis. Dacă ai cunoscut pe cineva încă din copilărie, e firesc să-i fii prieten.

– Iar Caro cea mică și-a pierdut inima pentru micul Louis, fără să și-o mai găsească vreodată!

Era atât de adevărat, încât Caro se îmbujoră din nou. Kate se întoarse spre oglindă, apoi oftă și spuse, cu o dorință copilărească, nepotrivită cu răceala ei:

– Mi-ar fi plăcut atât de mult ca soțul meu să arate ca el! Dar Caro, draga mea, reveni ea la obișnuintul calm calculat, ține minte că dragostea nu durează. Iar în anii care vin, o să fie bine să fii lady Bardell, de la Chatterley Park. Acesta este un lucru care durează. Of, când mă gândesc! Aș fi putut să fiu stăpâna de la Gautenby Hall, iar pe blazonul meu să am o coroană! Pot să mor de dezamăgire...

– Poate că, dacă îți ceri scuze...

Pentru că prietena ei nu se gândea decât la titlu, nu vedea nici un rău să suporte tratamentul lordului.

– Și să fiu toată viața politicoasă cu doamna Gennifer? Să aud oamenii râzând pe la colțuri și șoptind că mândra Kate Manders, care juca bărbații pe degete, este acum vioara a doua? Niciodată! Dar îmi pare rău... Nu, nu vom mai vorbi despre asta!

A doua zi, toată lumea vorbea despre ruperea logodnei. Dar, după cum promisese, Kate se logodi peste o săptămână cu onorabilul Edward Lorne.

Caro era în continuare uimită de comportamentul lordului Belwardine. Fusese foarte ciudat. Poate că nu înțelegea deloc jumătatea masculină a populației.

***

În aceeași săptămână cu anunțul noii logodne a lui Kate, primită cu șoapte și clătinări din cap, avu loc un banchet în St. George's Hall, în cinstea zilei de naștere a unui membru al familiei regale.

Printre oaspeții privilegiați, invidiați de cei mai puțin norocoși, erau familia Manders, lady Constant și Caroline. Ultimele două își datorau invitația lui sir Clement, a cărui poziție în cadrul anturajului regal nu numai că-i dădea dreptul să-și invite logodnica și pe mătușa ei, dar și să se ocupe de aranjarea mesei. Lordul Belwardine, care avea de asemenea dreptul să fie prezent, primise vestea că tatăl lui nu se simte bine și fusese nevoit să lipsească. De fapt, nici măcar regele nu credea acest lucru, iar ideea generală era că lipsea pentru a nu crea o situație neplăcută cu domnișoara Manders. De asemenea, se credea că plecase spre Hertfordshire, ca să o vadă pe doamna Gennifer.

Cu trei zile înainte de banchet, se anunță că regele nu se simte bine și va fi nevoit să lipsească. Nimeni nu era surprins. Maiestatea Sa se simțea rău deseori, iar după ușile închise se murmura că era mai degrabă vorba despre boala minții, decât despre cea a trupului.

Regina anunțase că va lipsi și ea: trebuia să stea lângă soțul ei. Poate că era vorba despre grija unei soții, dar se susținea că nu voia să stea la masă în public împreună cu fiul ei cel mare, care nu se înțelegea bine cu tatăl lui. Dacă regele se prezenta, prințul de Wales nu ar fi venit. Prințul, cu bonomia care îl caracteriza, anunțase că nu vrea să stea la masa regală, așezată pe un piedestal, ci împreună cu invitații lui. Surorile lui și doamnele de companie urmau să stea la masa regală.

Când oaspeții intrară în sala de mese, ochii tuturor se opriră pe decorațiile bogate. În centrul mesei la care urma să stea prințul, se afla primul ornament: un desen lucrat în nisipuri colorate care înfățișa trandafiri roz, roșii și albi, legați cu panglici albastre. Acest desen era lung de patru metri și lat de doi. Toți invitații aflaseră despre frumusețea acestui desen, așa că, înainte de a se așeza la locurile lor, se strânseră în fața mesei să-l admire. Deodată, răsunară exclamații de

surprindere: jumătate din desen fusese aproape distrusă. O zonă din centru fusese ștearsă și udată. Pe acest nisip, folosind un instrument ascuțit ale cărui urme se zăreau cu claritate, fusese desenată forma unei inimi străpunsă de două săgeți care se uneau. În interior, acestea formau două nume: Louis Ribot, Caro Daine. Prin murmurul general se auzi vocea autoritară a domnului Grosvenor, care, deasupra lui sir Clement, era responsabil de mesele regale.

– Nu-l atingeți! strigă acesta la un domn care, din curtoazie, ar fi vrut să șteargă inscripția jignitoare. Cel care a aranjat masa va trebui să dea o explicație.

Tonul vocii lui sugera că această persoană va fi imediat demisă.

Caro, aproape de mătușa ei, se aplecase împreună cu restul lumii să vadă inscripția și aproape leșinase de rușine. Nu putea nici să se retragă, pentru că restul lumii o presa. În cele din urmă, își simți brațul strâns cu fermitate și fu trasă afară din mulțime. Salvatorul ei era sir Clement. Acesta o scutură cu violență:

– Dumneavoastră! Dumneavoastră și cu el, ați îndrăznit din nou să mă umiliți! Doamnă, este prea mult! Nu veți sta la această masă, ca toată lumea să se uite la noi! Vă rog să plecați... vă voi vedea mai târziu.

– O să plec bucuroasă! exclamă Caro, pe jumătate strigând și pe jumătate în lacrimi. Dar nu are nici o legătură cu mine. Chiar credeți că eu am făcut așa ceva? Trebuie să fiți nebun!

– Nu așa se vorbește cu mine, domnișoară!

O trase apoi spre lady Constant care căzuse pe un scaun, încercând să-și revină cu ajutorul unei sticluțe cu săruri.

– Doamnă, spuse el, fără să-i pese de starea ei, trebuie să o luați imediat de aici. Trebuie să vă părăsesc. Trebuie să mă asigur că decorația este reparată înainte de sosirea prințului. Dacă nu plecați repede, o să riscați să dați nas în nas cu el.

Cu o plecăciune scurtă, mai degrabă ironică, se îndepărtă.

Caro era disperată să plece, departe de acești oameni care o priveau, să dispară înainte ca Louis să citească această inscripție rușinoasă. Cine ar fi putut fi atât de rău? O trase de mână pe mătușa ei, care își revenise brusc, copleșită de un val de energie mânioasă. Femeia se ridică brusc.

– Ești o rușine! exclamă ea, lovindu-și nepoata peste față de două ori.

Caro, ametită, era prea uluită și prea mânioasă ca să poată protesta. În plus, acum mătușa ei o trăgea după ea. Anii petrecuți la curte o învățaseră că e mai bine să dispară înainte de sosirea cortegiului regal. Afară din cameră, se întoarse din nou spre nepoata ei:

– Foarte frumos! Nu numai că te-ai purtat ca o ușuratică de la bucătărie, dar voi pierde și o cină deosebită... În plus, va trebui să merg pe jos acasă.

Ultimele inconveniente păreau să fi fost prea mult.

– N-ar fi trebuit să mă loviți, spuse Caro. N-am greșit cu nimic. Nu puteți crede cu adevărat că aș putea face un astfel de lucru. Chiar dacă aș fi genul de persoană care să facă așa ceva, când aș fi putut să o fac?

– Ești destul de vicleană pentru asta, clătină femeia din cap, dar începea să se îndoiască. Rămâne însă faptul că, dacă nu te-ai fi purtat atât de strigător la cer în legătură cu acel bărbat, asemenea legătură nu i-ar fi venit nimănui în minte. Și nici n-ar fi îndrăznit să o facă, adăugă ea, gândindu-se la o nouă explicație.

– Cui? întrebă Caro cu răceală.

– Știi foarte bine cui, domnișoară. Nu-mi voi murdări buzele cu numele lui.

– Dacă vă referiți la domnul Ribot, desigur că n-a făcut-o el. O asemenea idee e de-a dreptul hilară.

– Domnișoară, ești impertinentă.

– Mătușă, vă rog să înțelegeți că domnul Ribot nu este interesat de mine. Ați uitat deja că inima lui aparține lui Kate Manders?

Lady Constant făcu un gest care exprima dezgustul.

– Ca și cum ai spune că Blackstone, calul meu, are o inimă care poate fi dăruită domnișoarei Manders. Haide! Să sperăm că nu va ploua...

Între timp, agitația era la cote maxime în sala de mese. Louis intră nedumerit, îngrijorat la gândul că munca lui era nesatisfăcătoare. Oaspeții, privindu-l cu atenție, îi făcură loc. La vederea desenului încremeni, apoi se înroși de furie.

– Cine a făcut așa ceva, domnule?

– Asta voiam să aflu, răspunse domnul Grosvenor cu hotărâre.

– Cum a îndrăznit cineva să-mi strice opera? Iar Alteța Sa regală este pe drum. Ca să repar, trebuie să-mi iau nisipurile.

– Un moment, Ribot! Joci foarte bine, dar nu cumva ai făcut-o chiar tu?

– Eu? întrebă el uimit. De ce aș face-o, domnule?

– Din răutate, din gelozie. N-o să-i spun numele ca să adâncesc rușinea.

– Sir! exclamă Louis, privindu-l pe superiorul lui în față, ca pe un egal. Este imposibil să fac așa ceva. Chiar dacă aș avea un caracter josnic, tot mi-ar fi imposibil. Mi-am terminat desenul la prânz. Erați aici, ca și sir Clement Bardell. La prânz am mâncat, iar la bucătărie sunt destui servitori care pot declara că n-am părăsit parterul până în această clipă. Am terminat de construit clădirea de zahăr care va fi adusă la desert. Aceste lucruri pot fi dovedite. În plus...

– De-ajuns! Nu mai este nevoie. Repară cât de repede poți această enormitate.

– Imediat, domnule.

Spunând aceste cuvinte, se aplecă și șterse dintr-o singură mișcare desenul.

– Prințul poate fi întârziat? șopti cineva. Să apară unul dintre curteni în fața lui, să-i spună ceva. Sau să spună că a fost o întâmplare nefericită.

Domnul trimis să ducă la bun sfârșit această însărcinare plecă, ezitând vizibil. Era sir Clement Bardell. Înainte de a ieși, îi ceru superiorului lui:

– Îndepărtați două scaune de la masă: al ladyei Constant și al domnișoarei Daine. Au plecat acasă.

Louis se întoarse foarte repede. Arăta diferit. Își dăduse jos haina și purta un șorț. Mânecile cămășii le avea ridicate până la cot. În mână purta o cutie din lemn pe care o așeză pe un scaun. În interior erau mai multe compartimente, fiecare fiind umplut cu nisip colorat. În interiorul cutiei mai era o lingură, câteva unelte ascuțite și niște cărți de joc, îndoite pe jumătate. Aceste cărți de joc erau uneltele de bază, transformate astfel încât să asigure un șanț reglabil pe care putea curge nisipul. Louis studie desenul câteva secunde, apoi umplu zona distrusă cu nisip uscat, necolorat. Luă cu lingura nisip roșu, punându-l în șanțul format de cartea de joc. Acest instrument pe care îl mânuia cu ușurință între două degete lăsa o dâră de nisip, mai groasă sau mai subțire, după nevoie. Lucra repede, folosind mai multe culori. Sub ochii uimiți ai spectatorilor, desenul prinse din nou contur.

Zgomotul ușii deschise și agitația stârnită atrase atenția spectatorilor de la desen, spre intrare. Alteța Sa regală prințul de Wales intrase în sală. Avea treizeci și cinci de ani, era arătos și bine făcut. Cu expresia lui veselă, cu energia care deborda, ar fi atras atenția tuturor, chiar dacă nu s-ar fi știu ce personaj ilustru este.

Grupul din jurul mesei se destrămă și toți începură să facă plecăciuni, pe care prințul le primi cu o scurtă înclinare a capului și un semn din mână.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Despre ce întâmplare nefericită este vorba?

Da, am aflat de la Bardell, care a făcut tot ce a putut să mă reţină, dragă domnulule Grosvenor, dar întâmplările nefericite mă amuză.

Louis, care se oprise ca restul lumii şi făcuse plecăciunea cuvenită, îşi reluase munca. Prinţul se îndreptă spre el şi îl urmări fascinat. Fără să vrea, începu să imite mişcările artizanului.

– Lasă-mă să încerc şi eu!

– Sire!

Louis îi înmânã cartea de joc.

– O ţineţi aşa, sire. Foarte uşor, o să simţiţi când nisipul începe să curgă. Nu este bine, mă scuzaţi, sire. Mişcarea degetului împiedică nisipul...

Artizanul aranjă cu grijă degetele prinţului. Nisipul roz începu să curgă cu ezitări, sub mişcarea grijulie a prinţului. Acesta avea expresia unui copil care învaţă un joc nou.

– Uite, merge! Se vede! exclamă el. Nu e rău deloc! O să ajung în curând să-mi pot decora singur masa!

– Sire, acum coborâţi mâna. Acum facem staminele, urcăm din nou... Aici, puţin roşu.

Prinţul continuă lecţia şi, sub ochii lui încântaţi, trandafirul început de Louis fu terminat de el. Trecuseră deja douăzeci de minute de la venirea prinţului. Prinţesele se apropiaseră şi îl urmăreau cu privirea, admirativ. Restul invitaţilor aveau impresia că masa nu va mai începe. Nici unul nu se putea aşeza, iar servitorii îşi aruncau priviri temătoare, îngroziţi că mâncarea se va răci.

În cele din urmă, prinţul se ridică şi-i înapoie cartea de joc lui Louis.

– A ieşit foarte bine panglica aceasta. E mult mai uşoară decât trandafirul... cred că am fost prea ambiţios.

Louis, cu o mişcare rapidă, adăugă din loc în loc puţin nisip, acoperind defectele.

– Sire! E perfect!

Prinţul râse.

– Ești foarte curtenitor, domnule Ribot. Trebuie să vii la Carlton House și să-mi mai dai o lecție. Să nu uiți. O să te anunțe un servitor.

Alteța regală se așeză, iar restul invitaților se așezară și ei, suspinând ușurați. Dar prințul nu terminase cu Louis.

– Maiestatea Sa mi-a spus că faci tablouri ca ale acelor artiști, Haas și Zobel, tablouri din nisip care rezistă și pot fi puse pe pereți.

– Da, sire. Am învățat de la domnul Zobel. Tot de la dumnealui am învățat și cum se decorează masa.

– Ar trebui să-i faci un portret fiicei mele. Poți să faci protrete asemănătoare?

– În nisip, sire? Încă n-am încercat. Dar fac portrete în ceară.

– Îmi aduc aminte, Maiestatea Sa mi-a arătat un bust din ceară al surorii mele celei mai mici. Copie fidelă. Dar nu-mi surâde ideea de a avea un cap fără corp în sufragerie. Prefer busturile de marmură.

– De fapt, pot face portrete din ceară în basorelief.

– Trebuie să mi le arăți. Să nu uiți! ridică el un deget spre artizan. Nu vreau să te ademenesc de la Curtea regală, dar, dacă vrei vreodată să pleci de la Windsor, vino la Carlton House. Și nu uita de lecția promisă!

– Îmi faceți o onoare prea mare, sire! răspunse Louis, făcând o plecăciune adâncă.

– Acum, nu trebuie să-mi mai țin multă vreme oaspeții flămânzi...

Conversația dintre moștenitorul tronului și artist fusese o diversiune, dar apoi cu toții începură să se gândească la misteriosul autor. Opiniile erau împărțite: unii credeau că, în ciuda alibiului, era de vină artizanul. Alții o credeau vinovată pe domnișoara Daine. Majoritatea era însă de părere că era o glumă crudă.

– Poate că ne ascultă în această clipă, șopti un bărbat.

– Poate sunteți chiar dumneavoastră, chicoti vecinul lui.

După încheierea mesei, domnul Grosvenor îl luă de o parte pe sir Clement.

– Chiar dacă a fost Ribot– deși toți cei de la bucătărie jură că n-a plecat nici o secundă de acolo– ce putem face? Dacă îl dau afară, regele va fi mânios. Iar pierderea va fi numai a Curții regale, pentru că Ribot nu va avea nimic de pierdut. E foarte complicat. Ce crezi c-ar trebui să facem, Bardell? Te-a afectat destul de tare…

– Ce cred eu, prefer să țin secret. Știu doar că nu mă mai pot însura cu ea. Cum ar fi să vorbească toată lumea despre o legătură dintre lady Bardell și un bucătar?

Domnul Grosvenor clătină din cap.

– Până la urmă, ca multe lucruri care se întâmplă, se va dovedi ceva folositor. O fată fără zestre! Cu poziția și averea de care dispui, meriți mult mai mult.

– Da, fu de acord baronetul. E o făptură foarte atrăgătoare, de aceea mi-am pierdut și capul, nu doar inima.

– Fermecătorul aer al inocenței! Dar nu era decât fațadă, după cum se poate vedea.

– Poate că așa este, dar e greu să lași o bucățică delicioasă să scape, după ce te-ai străduit atât de mult să pui mâna pe ea, clătină din cap sir Clement

Domnul Grosevenor îl privi lung, sugestiv:

– Dar poți mânca oricând această bucățică. Merită mai mult?

Sir Clement rămase o vreme pe gânduri.

– Nu, nu merită.

Cei doi bărbați se apropiară și vorbiră o vreme în șoaptă, zâmbind cu viclenie.

Capitolul 9

În aceeași seară, la nouă și jumătate, sir Clement Bardell se îndreptă spre Turnul Lancelot.

Caro se rugase să i se dea voie să se ducă la culcare, dar mătușa ei nu voia să audă. Din punctul ei de vedere, datora măcar atât logodnicului ei: să fie prezentă la sosirea lui și să-i dea o explicație. Tânără nu mai repetă, cum o făcuse de nenumărate ori, că nu are nici o idee cine a scris acele lucruri. Mătușa ei ajunsese să o creadă, dar continua că de vină este comportamentul ei rușinos din trecut.

Sir Clement păru ostil. Se adresă prima oară logodnicei lui:

– Doamnă, am venit să vă informez că nu mai vreau să fiți soția mea. Nu vreau să aud scuze și negări. Am înțeles că nu sunteți potrivită pentru a deveni lady Bardell.

Lady Constant suspină, dar inima lui Caro tresări de încântare. Nu-și imaginase că se va ajunge la un deznodământ fericit.

– Iertați-o, îl imploră mătușa ei. E foarte tânără și s-a purtat nechibzuit. Dar n-a vrut să facă nici un rău.

– Doamnă, s-ar putea să vedem răul într-un mod diferit, dar m-a făcut de râs în public, scriind ceea ce a scris.

Caro nu-și putu reține indignarea.

– Cum aș fi putut scrie eu?

– Dar nu avea cum! interveni mătușa ei, chiar dacă o condamnase și ea.

– E foarte ciudat, declară sir Clement, că o cheie de la sala de mese îmi lipsea din buzunar. Domnișoara Daine o putea lua... lipsește de marțea trecută.

Tânăra nu putea crede că aude bine.

– V-am furat din buzunar? Domnule, chiar mă credeți o femeie de joasă speță! Chiar dacă e posibil să o fi făcut, ce motiv aș avea?

– Motiv? se uită el urât. Mi-ați arătat foarte clar cât de mult vă displace ideea de a fi soția mea. Mai întâi, m-ați făcut de rușine fugind, apoi, pentru că v-am iertat, v-ați gândit la această farsă. Ați câștigat!

– Această poveste este de necrezut: că v-am furat cheia, că am intrat pe furiș în sala de mese...

– Poate că este, o întrerupse el, dar comportamentul scandalos de care ați dat dovadă a dus la acest dezastru. De aceea, nu sunteți potrivită pentru a fi soția mea.

– Sir Clement, nu vreți să vă mai gândiți? Poate că vă calmați... îl imploră lady Constant.

– Mă simt foarte calm, doamnă. Nu are rost: logodna mea cu domnișoara Daine este ruptă.

– În sfârșit, un lucru bun! exclamă Caro, plină de furie.

– Liniște, domnișoară! se răsti el, apoi se întoarse spre mătușa ei: -îmi veți face o favoare asigurându-mă că nu voi mai fi deranjat de prezența domnișoarei Daine în castel nici măcar o zi în plus de cât este necesar. Se întâmplă că am o verișoară care pleacă spre Portsmouth marțea viitoare. Vă cer– dacă am acest drept– să profitați de plecarea rudei mele care o poate conduce pe domnișoara acasă.

După această declarație uimitoare, se lăsă tăcerea. Lady Constant, după ce cântări propunerea, întrebă:

– E o propunere generoasă, dar nu credeți că o va deranja pe verișoara dumneavoastră?

– Marți, domnule? Mai sunt trei zile! Mama ei trebuie anunțată să o aștepte.

Vocea femeii era nesigură, dar baronetul o întrerupse cu fermitate:

– Dacă se opresc o noapte în Londra, vor face patru zile. Nu e ca și cum ar pleca mâine. Apoi, nu-i pot cere rudei mele să-și schimbe programul.

– Desigur, este o șansă care nu trebuie ratată. Care este numele verișoarei dumneavoastră?

După o scurtă pauză, bărbatul răspunse:

– Doamna Quantock, doamnă.

– Locuiește în apropiere? Nu cred că am întâlnit-o.

– A venit în vizită la cineva, iar acum se întoarce acasă. Dacă totul este stabilit, mai rămâne un singur lucru de făcut. Mă simt obligat să vă rog să o țineți acasă, până în ziua plecării. Sunt destule bârfe și așa! În plus, cred că ar fi bine dacă ați refuza să ieșiți și dumneavoastră, pentru a evita întrebările neplăcute.

– Desigur, nu va pleca de aici. În ceea ce mă privește, puteți avea încredere că știu ce e mai bine pentru mine.

Era clar că femeia nu era foarte mulțumită că primise ordinul să nu plece de acasă.

– Nu vă mai rețin, doamnă.

Făcu o plecăciune sprea ea, apoi una țeapănă spre Caro și plecă, înainte de sosirea majordomului care să-l conducă.

– Uite ce ai făcut, domnișoară! Totul e pierdut! Ai fi putut fi lady Bardell. Acum, ți-ai dezamăgit părinții.

– O să mă duc la culcare, doamnă. Noapte bună.

În a doua zi de pedeapsă, Caro ceru voie mătușii ei să o viziteze pe domnișoara Tice.

– Pe domnișoara Tice? M-a tratat îngrozitor. Te rog să nu mă deranjezi. Cu atât mai puțin la acea femeie îngrozitoare.

A doua zi, lady Constant călcă promisiunea dată lui sir Clement și plecă în vizită la câteva prietene. Două zile petrecute în casă, în compania nepoatei ei, erau mult prea obositoare, mai ales că-și amintea mereu de eșecul răsunător.

Caro își terminase bagajele și privea pe fereastră, gândindu-se cât de ciudată va fi întoarcerea acasă. John intră.

– Domnișoară, a venit domnișoara Tice care vrea să vă vadă.

Încântată, tânăra exclamă:

– Roag-o să intre, John!

Cele două tinere se îmbrățișară cu căldură.

– Draga mea Caroline! Voiam să te văd înainte de plecare și am aflat că lady Constant nu este acasă. Cum te simți? Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Dar cine ar fi putut face un astfel de lucru?

– Nu știu, m-am gândit până când a început să mă doară capul. Dar nu vreau să vorbim despre acest lucru... Sunt sătulă de acest subiect...

– Biata copilă! Îmi dau seama... Dar presupun că inima ta nu e tocmai distrusă de ruperea logodnei?

Caro zâmbi.

– Sunt încântată de acest lucru. De mâine voi pleca acasă și voi uita... Au fost vremuri mai bune când erați aici, domnișoară Tice, murmură ea. L-ați mai întâlnit cumva pe domnul Ribot?

– Nu, niciodată. Într-adevăr, Caro, de la plecarea mea, totul a început să meargă rău pentru tine. Dar pentru mine, a fost din ce în ce mai bine...

– Oh, domnișoară Tice, ce egoistă am fost să spun așa ceva! Nu m-am gândit decât la mine... M-am întâlnit cu domnul Bateson și mi-a spus că vă vizitează. Voiam să vă întreb, o să vă...

– Dacă o să ne căsătorim? Da, Caroline. Voiam să știi înainte de plecare.

– Oh, mă bucur atât de tare! Acest lucru îmi oferă o mare satisfacție.

Acest fericit eveniment fu discutat o vreme, apoi domnișoara Tice spuse că trebuie să plece: pentru încă o lună, era în continuare guvernanta doamnei Gray.

Caro coborî la parter și își luă rămas-bun, cu promisiunea că va scrie. După plecarea tinerei femei, Caro rămase o vreme gânditoare. John încă nu se întorsese în casă, vorbea cu portarul, așa că i se adresă:

– John, aș vrea să-ți vorbesc. Vino în bibliotecă... Închide ușa. Cred că ar fi mai bine să nu-i spui lui lady Constant că domnișoara Tice a venit în vizită.

– Da, domnișoară, domnișoara Tice spunea același lucru.

Așadar, vizitatoarea îi dăduse ceva ca să se asigure că nu va vorbi.

– Asta este tot, domnișoară? întrebă John.

– Nu, John, răspunse ea repede. Știu că ești prieten cu domnul Ribot. Presupun că știi despre ce s-a întâmplat la petrecere, nu?

– Da, domnișoară, răspunse el impasibil.

– Sper că nu a avut probleme. Cine a făcut-o voia să ne facă necazuri amândurora.

– A fost oarecare agitație, domnișoară. Au fost întrebați cu toții, ca și cum ar fi fost un furt. Dar Louis Ribot nu va avea nimic de suferit. Nu i-au făcut decât puțină morală, fără prea mare tragere de inimă, deoarece Maiestatea Sa are o părere foarte bună despre el și, ca și cum n-ar fi fost suficient, prințul de Wales l-a declarat favoritul lui. O să-i dea de altfel o lecție de pictură în nisip.

– Foarte bine, dădu ea din cap, apoi reveni la ce voia să spună: te rog să-i spui... deși nimeni nu pare în stare să creadă acest lucru, în afară de sir Clement Bardell, că n-am avut nici o legătură cu stricarea desenului și cu scrisul acela. Oricine spune altfel, spune o mare minciună.

– O să-i spun, domnișoară.

– Mulțumesc.

– Mai doriți altceva?

– Nu, clătină ea din cap.

Sperase, împotriva oricărei rațiuni, că John îi va spune că Louis vrea să o vadă, doar ca să-i spună rămas-bun. Era aproape în pragul lacrimilor.

– Doar să-i spui rămas-bun și că-i urez tot binele din lume.

– O să-i spun, domnișoară. Nu trebuie să vă faceți griji pentru el. O să ajungă departe. O să ajung să spun cu mândrie că l-am cunoscut bine pe Louis Ribot.

– Da. Cred că... adică știi că am rupt logodna cu sir Clement Bardell?

Chiar dacă, din punctul de vedere al ladyei Constant, era rușinos să stea de vorbă cu un servitor, voia să se asigure că Louis știe că nu va mai avea loc acea căsătorie despre care spusese că nu poate fi determinată de nimeni. Știa că e o prostie, că era ridicolă...

– Am auzit, domnișoară. Este– vă rog să mă scuzați– știut de toată lumea, zâmbi el.

Ea îi zâmbi drept răspuns.

– Se vorbește despre toată lumea?

– Oh, da, domnișoară. Avem un soi de club și ne întâlnim duminica, de obicei în sala în care a fost ținut balul servitorilor. Câțiva dintre servitorii de pe la casele mai mari sunt cu nasul pe sus, dar Louis Ribot se înțelege bine cu toată lumea... Plecați mâine?

– Da, vom face o pauză la Londra peste noapte. Știi ceva despre doamna Quantock?

– N-am auzit niciodată acest nume, domnișoară.

– E o verișoară a lui sir Clement Bardell, care se întoarce acasă. O să călătorim împreună... La revedere, John. N-o să am altă ocazie să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine și să-ți spun că nu te voi uita.

Caro îi întinde o guinee.

– Vă mulțumesc, domnișoară. A fost o plăcere să vă servesc. O să fie foarte plictisitor aici fără dumneavoastră. Să fiți sigură că-i voi transmite lui Louis ce mi-ați spus. Sper că veți avea o călătorie plăcută.

– Mulțumesc. Ți-a spus domnișoara Tice că se va căsători?

– Știm deja, de la clubul nostru, zâmbi el.

Chiar când veni ora plecării, lady Constant continua să o certe.

– N-o să-l pot privi în față pe fratele meu. O să o superi pe mama ta. Ce-ai fi putut face pentru prea numeroșii tăi frați și surori! O să-ți reproșeze în anii care vor veni.

Dar Caro deja nu o mai asculta. Era sigură că mama ei o va înțelege. Iar ceilalți– ardea de nerăbdare să-i vadă! Stătea în pat, inventariindu-i:

Francis, Sophia, Michael, Amelia, Robert, Susan, Richard, Belinda. Își imagina revolta pe care ar simți-o Francis la gândul că sora lor s-ar căsători cu un bărbat pe care nu-l iubește, doar de dragul lor.

Cu toate acestea, se simțea trasă în două direcții contradictorii: fie să plece acasă, eliberându-se de presiunile mătușii ei, fie să rămână în apropierea lui Louis. Era sigură că, întorcându-se la Portsmouth, nu-l va mai vedea vreodată...

Cu toate că îi era rușine, se întreba dacă nu va găsi societatea din Portsmouth plictisitoare, după agitația și veselia vieții de la Windsor. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi îndrăgostit de sir Clement! zâmbi ea cu amărăciune...

Amândouă, Caro și lady Constant, fură uimite când, din trăsura care opri în fața casei, coborî sir Clement.

– Am venit să v-o prezint pe verișoara mea, spuse el. Ca să fiu mai precis, este soția vărului meu de-al doilea.

Fu imediat clar că domnul Quantock s-a căsătorit cu o femeie de rang inferior, iar acesta era motivul pentru care sir Clement insista asupra gradului de rudenie.

– Sunt onorată, doamna mea, spuse femeia, fără să se ridice de pe scaun.

Era o femeie solidă, cu o față roșie; peste buclele cenușii purta o bonetă decorată cu două pene, una neagră și una roz.

Lady Constant își luă rămas-bun de la nepoata ei, sărutând-o cu răceală pe obraz și spunând:

– Transmite salutări mamei tale și spune-i că nu e vina mea că te întorci acasă așa cum ai venit.

– Da, mătușă. Vă mulțumesc pentru tot și... îmi cer scuze că nu v-am putut mulțumi.

Caro urcă repede în trăsură, hotărâtă să-i spună un cuvânt de despărțire lui sir Clement pe fereastră. Dar acesta continuă să le uimească.

– Voi profita de această ocazie să ajung undeva, declară el, urcând după Caroline.

Așa plecară din Windsor, iar pentru Caro era la fel ca întoarcerea de la Londra, prinsă între mătușa ei și sir Clement. Ca și atunci, șoldul lui o presă și mâna lui o prinse pe a ei, o strânse și o aduse pe partea interioară a piciorului lui. Tânăra nu îndrăzni să protesteze, la gândul că le va părăsi curând.

Curând, deveni clar că aleseseră un alt drum spre Londra. Poate că era un drum mai bun. În cele din urmă, trăsura se opri în fața unei case albe cu terasă, dar nu rămase mult. Doar suficient pentru ca doamna Quantock, cu o grabă și o agilitate pe care nu le-ai fi bănuit, să coboare. Aceasta trânti ușa după ea și vizitiul porni în grabă.

– Ce...? încercă să spună Caro.

Dar în trăsura care se îndepărta cu repeziciune, sir Clement o împiedică să vorbească acoperindu-i gura cu a lui. O sărută îndelung și cu pasiune.

Când termină, iar Caro era prea uluită să spună vreun cuvânt, bărbatul declară:

– Nu are nici un sens să încerci să spui ceva, drăguță. O să-ți răspund la toate întrebările chiar înainte de a le rosti. Dacă scoți capul și încerci să țipi, voi spune că sunt un medic și duc o femeie nebună la ospiciu.

– Domnule, vă rog, eu...

– Frumoaso, nu te mai obosi, o să-ți spun tot. Doamna Quantock– oricum, nu așa o cheamă– nu merge la Porstmouth și nu este rudă cu mine. Acum călătorești cu mine– ceea ce știi deja– dar nu spre Porstmouth. Ascultă-mă, domnișoară Caroline, spuse el, prinzând-o de mâini și fixând-o cu privirea. M-ai făcut destul de rușine! Tu și mătușa ta, cu scrisorile ei mincinoase! Da, sunt un bărbat onorabil, dar ai mers prea departe. M-ai făcut de râs cu angajatul de la bucătărie– crezi că nu știu cum ai dansat cu el la balul mascat? Un bărbat nu rupe logodna, nu după ce a promis public. Dar am descoperit că nu meriți să fii soția mea, așa că am avut nevoie de o scuză. Așa a intervenit desenul din nisip! râse el.

– Dumneavoastră? întrebă ea uluită.

– A fost o mișcare de maestru, nu-i așa?

– Dar nu înțeleg... De ce nu mi-ați spus că nu mai vreți să fiu soția dumneavoastră? Nu v-aș fi reținut.

– Sunt sigur de acest lucru. Am vrut să te fac de rușine și ca să am o scuză onorabilă pentru a rupe logodna.

– Dar acum... vă rog să mă duceți înapoi la mătușa mea.

– Nu, drăguță, meriți să fii pedepsită. Vulgară, fără rușine și demnă de milă cum ești, tot te vreau! Și o să te am!

Caro începu să plângă.

– Vorbiți despre cinste, domnule! Nu fiți atât de crud! Vă implor...

– Lacrimile nu au nici un rost, domnișoară. Dacă nu vei fi fericită, nu e decât vina ta– așa cum este și că nu-mi vei fi soție. O să te duc la o casă pe care am închiriat-o. E mică, dar confortabilă și vom sta aici o săptămână. La sfârșitul ei, dacă nu ești așa de delicioasă pe cum credeam, o să te trimit înapoi la mama ta. Nimeni nu va ști, în afară de cazul în care le spui, că ai fost cu mine. Dacă ne vom înțelege bine, o să rămâi aici și te voi vizita de câte ori am timp.

Tânăra plângea prea tare ca să poată răspunde. El continuă:

– Poate ai uitat că am un timp liber, pentru a-mi pregăti casa pentru nuntă. Deci, am destul timp la dispoziție. Poate că te voi lua la Surrey să vezi casa căreia ai fi putut să-i fii stăpână.

– Oh, mama!

Plângea după mama ei ca un copil bolnav, dar el înțelese greșit teama ei.

– Nu trebuie să-ți faci probleme pentru mama ta. Imediat după ce va primi scrisoarea de la mătușa ta, va sosi alta de la verișoara mea, în care va spune că are treburi în Londra pentru o săptămână, dar că stai cu ea și ești fericită. Acum, șterge-ți lacrimile și zâmbește-i lui Clem, ca o fată bună!

O trase în brațe și o sărută din nou, de această dată mai blând.

– O să fim fericiți, o să vezi. O să fiu bun cu tine, Caro. N-o să-ți fac rău și o să-ți cumpăr bijuterii frumoase, un ponei și o caleașcă. Ei, ți-ar plăcea?

– Nu! Vreau acasă!

– Nu trebuie să plângi. Cu cât încetezi mai repede, cu atât mai bine. Ar fi trebuit să vezi unde te va duce încăpățânarea. Tu ești singura de vină.

– Dar n-am făcut nimic! Mătușa m-a forțat să vă accept:... iar domnul Ribot era grav rănit...

– Liniște, domnișoară. Acest nume nu va mai fi vreodată menționat între noi. Gata, nu mai plânge! Lacrimile nu te vor salva, și nu arăți deloc frumoasă așa, roșie...

– Nu vreau să arăt frumoasă!

– Te rog să nu mă enervezi, Caro. Sunt stăpânul tău. Am ajuns, Doamna Tate, care are grijă de casă, o să te ducă în camera ta– a noastră, de fapt. O să te speli, apoi ai o jumătate de oră să te calmezi. După aceea, vom lua masa.

Ea declară printre suspine:

– Ai putea fi condamnat la închisoare pentru că m-ai răpit...

– Nu prea cred, din cauza rușinii cauzate familiei tale...

Trăsura se opri, iar Caro privi în jur. În afară de casa în fața căreia se aflau, nu mai era nicì o altă locuință în preajmă.

Tânăra coborî din trăsură, trasă de însoțitorul ei, spunându-și că visează. Nu putea fi adevărat... Poate că, dacă strigă tare, va fi auzită. Dar strigătul nu veni, pentru că sir Clement îi acoperi gura cu mâna, ținând-o în continuare, până când ușa fu deschisă de o femeie uscățivă.

– Domnișoara Watchins nu se simte bine, spuse el. Vă rog să o duceți sus, vin și eu imediat.

– Haide, domnișoară Watchins, spuse femeia, prinzând-o de mână cu fermitate. Am pregătit un ceai care vă va calma.

– Aș vrea să fiu moartă!

– Mâine o să gândiți altfel, zâmbi femeia.

Capitolul 10

În aceeași dimineață în care Caro părăsi Windsor, un pachet mare fu găsit în fața ușii familiei Manders. Servitorul care îl descoperise era gata să jure că nu fusese acolo seara, deci că fusese adus în acea dimineață. Pachetul îi era adresat domnișoarei Manders.

Kate hotărî să-l deschidă după micul dejun, iar încântarea unui colet surpriză o îndemnă să-l deschidă repede. După ce rupse ambalajul, găsi în interior o cutie de carton, plină cu hârtie. Între hârtii se afla ceva tare și Kate îl scoase repede la iveală. Cu groază, descoperi că ținea în mână capul fostului ei iubit, lordul Belwardine!

Tânăra țipă, ca și când ar fi fost un șarpe veninos, apoi dădu drumul obiectului. Capul căzu înapoi în cutie, continuând parcă să o privească. Ea țipă din nou, apoi izbucni în plâns. Între timp, părinții ei se apropiaseră uimiți. Cu evidentă groază, aceștia ridicară capul, foarte asemănător originalului, construit din ceară și având gene, sprâncene și păr uman. Nu era o reproducere oarecare, ci opera unui maestru, după declarația domnului Manders.

– E și o scrisoare, observă soția lui, care privea cutia.

Kate, cu ochii în lacrimi, dar încercând din răsputeri să se calmeze, smulse hârtia din mâna mamei ei.

– Lasă-mă să văd. E pentru mine.

Biletul nu era foarte lung, dar scrisul îi era total necunoscut.

Doamnă,

Lordul Belwardine nu e mincinos. Aceasta ați văzut în acele trei zile, nu pe el. Dar acum și-a împlinit scopul: a distrus povestea de dragoste pe care o aveați cu lordul. Astfel, ați fost pedepsită pentru cruzimea de care ați dat dovadă față de toți acei care vă iubeau, dar care sunt foarte norocoși că au reușit să vă scape..

Unul dintre ei

Kate începu să plângă din nou.

– Bestia! Câtă cruzime! suspină ea, întinzând hârtia spre mama ei.

– Oh, câtă impertinență! Frederick, cunoști acest scris?

Domnul Manders citi și el biletul.

– Nu-l recunosc... Ar putea fi scris de oricine. Numai că nu știu decât un singur om de la Curte în stare să modeleze un astfel de bust, iar acesta este Louis Ribot. Fata mea, nu plânge. Probabil că este o răzbunare pentru ceea ce i-ai făcut. Ți-am spus că ai greșit. Ar fi trebuit să lași totul în grija mea. Nu e un servitor oarecare, are și el mândria lui. Dar, de această dată a mers prea departe!

– Oh, gemu Kate, dragul meu Belwardine! Nu m-a mințit, iar acum nu-l mai pot lua înapoi!

– În nici un caz nu-ți poți rupe legământul cu domnul Lorne, nu în aceste condiții, spuse mama ei, destul de tăios.

– Dar nici nu mă va vrea înapoi, după ce i-am spus că e mincinos, se plânse tânăra. A plecat la doamna Gennifer, toată lumea știe. Nu voi fi niciodată o marchiză, poate nici măcar o contesă!

. – Calmează-te, nu are rost să plângi. Dar o să dea socoteală pentru asta!

Domnul Manders, căruia nu-i păsa prea tare de plânsul fiicei lui, puse capul la loc în cutie și ieși.

O oră mai târziu, era în biroul domnului Grosvenor, care fu la fel de șocat ca și el. Louis fu chemat în fața lor.

– Aceasta este opera ta? întrebă domnul Grosvenor fără altă introducere, arătând spre reproducerea aproape fidelă care stătea pe birou.

– Pot să văd?

Louis luă capul în mâini și-l răsuci pe toate părțile. Părea să fie gol în interior.

– Lordul Belwardine, nu? Nu e un portret foarte bun. Operele mele sunt mai bune, de obicei.

– Tu l-ai făcut?

– N-am spus asta, declară artistul, lăsându-l din nou pe masă.

Domnul Manders nu se mai putu abține:

– Eu spun că tu l-ai făcut. Nu e nimeni altcineva la fel de priceput și care să aibă ceva de reproșat fiicei mele. Nu mai adăuga și minciuna la restul păcatelor tale.

– N-am nici o intenție să mint, domnule. Dar nu sunt mândru de această lucrare. E tot ce am putut face mai bine fără un model în fața ochilor... am lucrat în general după schițe.

– Poți să stai în fața noastră și să spui cum ai făcut acest lucru? Nu-mi pasă cum l-ai făcut! A fost destul de bun pentru scopul pe care l-a servit. Cum ai putut face așa ceva unei femei?

– Mi-am învățat lecțiile la o școală dură, domnule, încă de la doisprezece ani. Puține femei au fost la fel de crude cu mine cum a fost fiica dumneavoastră. Să mă ademenească...

– Tăcere, ticălosule! Cine te crezi să ai o întâlnire cu fiica mea? Ar fi trebuit să știi că are mândria ei. Ai meritat tot ce ai pățit!

– Poate că nu e frumos să o critic, dar vă asigur că nu mi s-a părut imposibil să-mi acorde o întâlnire, nu după comportamentul pe care l-a avut cu mine.

– E prea mult! Cum îndrăznești?

– Să îndrăznesc? Nu-mi e rușine că trebuie să-mi câștig existența. Dacă n-ar fi fost revoluția din Franța...

Domnul Grosvenor interveni repede:

– Nu mai contează, dar acum nu ai dreptul să ridici privirea spre domnișoara Manders. Comportamentul tău a fost jignitor!

– Acest bărbat trebuie concediat imediat! exclamă domnul Manders.

– Mai este o altă problemă, clătină din cap domnul Grosvenor. Ai încălcat proprietatea privată. Cum ai intrat în casa doamnei Gennifer?

– Nu vreau să răspund la această întrebare, domnule.

– Cred că a avut complici, interveni domnul Manders. Probabil portarul... De ce zâmbești, Ribot?

– Mă scuzați, domnule, dar amenințările dumneavoastră nu mă sperie. Doamna Gennifer cred că a auzit despre acest lucru. Nu cred că mă va acuza– de ce ar face-o, din moment ce așa l-a primit înapoi pe lordul Belwardine? Nu, cred că e mai degrabă recunoscătoare...

Ascultătorii lui înghițiră în gol. Avea dreptate, doamna Gennifer era probabil încântată.

– După această întâmplare, cred că nu mai e bine să rămâi aici. O să o sfătuiesc pe Maiestatea Sa să te lase să pleci.

– Desigur, domnule. Mi-am dat deja demisia. O să mă duc la Carlton House. Alteța Sa regală mi-a oferit o slujbă acolo. O să deschid poate un atelier...

– Liniște! Cine vrea să-ți audă planurile? Pleacă, să nu te mai văd!

– Da, domnule. Pot să iau capul? Îmi imaginez că domnișoara Manders...

Domnul Manders aruncă spre el capul care stătuse pe masă. Louis îl prinse.

– Vă mulțumesc, domnule. Spuneam că nu cred că domnișoara Manders va dori să-l păstreze.

Ieși înainte să i se poată răspunde.

Sir Clement Bardell se ocupa cu descărcarea trăsurii. Pentru că nu era alt servitor în casă, era de datoria lui să facă acest lucru. Se grăbise foarte tare cu aranjamentele și nu avusese timp să angajeze un servitor.

Brusc, tresări, speriat de zgomotul unor roți. O trăsură se apropie în grabă, depăși casa, apoi se opri la câțiva metri mai în față. Bărbatul care coborâse din trăsură examină cu grijă o roată. Sir Clement se încordase, dar se relaxă. Probabil avea o problemă cu roata. Se întoarse cu spatele, străduindu-se să dea jos din trăsură valiza lui Caro.

Fu luat prin surprindere. Doi sau trei bărbați îi prinseră brațele, îl legară și, înainte să apuce să facă un gest, îl aruncară în propria trăsură și porniră în galop. Chiar dacă ar fi vrut să strige, ar fi fost inutil, pentru că îi fusese legată o batistă peste gură. Frânghia care-i legase brațele era ținută de bărbatul de lângă el.

Sir Clement era speriat. Nu doar pentru că fusese răpit, dar și pentru că era sigur că nu erau niște tâlhari comuni. În acest caz, însemna că se aflase despre răpirea lui Caro. Nu-și dădea seama cine putuse afla, dar îi contracarase foarte repede planurile. Din câte știa, numai unul sau doi servitori aflaseră despre acest plan... și, desigur, Grosvenor. Oare el îl trădase? Dar ar fi trebuit să-i fie prieten...

Gândurile lui erau foarte neplăcute. Dacă Grosvenor avea ceva împotriva lui, ar putea să-l acuze de răpire a unei tinere femei. Acest lucru nu era doar alarmant, dar și șocant. Sir Clement crescuse într-o societate în care pedepsele erau date doar celor din clasa de jos. Pentru un nobil, pedeapsa cu spânzurătoarea era imposibilă... doar dacă nu-și făcuse dușmani sus-puși.

Oare unde îl duceau? Curând, caii vor obosi. Aruncă o privire pe geam, dar nu recunoscu peisajul. Încheieturile începeau să-l doară, dar când le mișcă, bărbatul de lângă el trase mai tare de frânghie. Deodată, trăsura se opri. Bărbatul mascat deschise ușa, apoi îl trase pe sir Clement după el. Se aflau la marginea unei păduri, iar nici o casă nu se zărea în jur. Răpitorul lui aruncă frânghia din mână, urcă din nou în trăsură și plecă în goană.

Sir Clement descoperi că frânghia din jurul încheieturilor nu era legată, ci doar răsucită, așa că-și eliberă repede mâinile, apoi scăpă și de batista de la gură.

Până aici, totul părea bine, dar nu avea nici o idee unde se află. În plus, începuse să plouă, iar curând se va întuneca. Era cu siguranță departe de castel, dar nici nu era sigur că vrea să se întoarcă acolo...

În răpire erau implicați trei bărbați. Cel de-al treilea, purtând o mască, se îndreptă spre vizitiul trăsurii, care se străduia să ducă valizele lui Caro înăutru. La vederea lui, bărbatul țipă și scăpă una dintre valize.

– Eu n-am nimic! exclamă el. Sunt doar un sărman, ai milă de mine!

Bănuise că acest bărbat era un hoț, chiar dacă părea să se comporte destul de ciudat. Spre marea lui uimire, acesta scoase din buzunar o jumătate de guinee și i-o întinse. Mulțumirile lui fură întrerupte cu fermitate, iar bărbatul mascat îi spuse să plece imediat, dacă ține la viața lui.

– Desigur, domnule:.. Dar caii mei? Trăsura?

– O să le primești înapoi. Du-te, acum!

Mascatul băgă mâna în buzunar, iar vizitiul, crezând că va scoate un pistol, o luă la goană.

Ușa de la intrare era încă deschisă, așteptându-l pe sir Clement. Bărbatul mascat intră, după ce-i făcu semn vizitiului de la trăsura cu care veniseră ei să urce valizele lui Caro. Rămase o clipă nemișcat, ascultând. Murmurul unei voci venea de la etaj, iar el urcă, ajungând în fața unei camere care avea ușa deschisă. În interior, o femeie stătea aplecată asupra unui pat. La vederea bărbatului mascat, aceasta țipă tare, dar el o ignoră și se îndreptă spre pat. În pat era întinsă Caro, cu fața albă ca varul, leșinată.

Bărbatul se întoarse spre femeie:

– Casa este înconjurată. Dacă ieși din această cameră mai devreme de zece minute, vei fi împușcată. Aceasta este o problemă a regalității.

Femeia se bâlbâi, cuprinsă de groază:

– Stăpânul meu, sir Clement...

– Probabil e deja împușcat, veni răspunsul laconic.

El se aplecă și o ridică în brațe pe Caro, încă inconștientă. O purtă până la trăsură, urcă lângă ea și plecară în goană.

Bărbatul scoase din buzunar o sticluță cu coniac și o duse la buzele tinerei. Câteva picături i se scurseră pe bărbie, dar părea să fi înghițit. Începu să o strige pe nume.

Aducându-și aminte că e mascat, scoase repede bucata de pânză și o atinse ușor pe față.

Ea deschise ochii mari, privindu-l cu teamă și neîncredere.

– Visez! Nu-l lăsați să mă prindă! Unde e?

– Gata, sunteți în siguranță. Beți asta.

Ridică din nou sticluța de coniac spre buzele ei, iar ea bău, ascultătoare. Se ridică apoi într-un cot, privind în jur.

– Dumneavoastră? Sunteți real? Dar unde este el? Sir Clement Bardell? Ce s-a întâmplat?

– Sunt real, petite, și suntem în siguranță. În ceea ce-l privește pe sir Clement, nu trebuie să-l mai vedeți. O să vă duc la mătușa dumneavoastră.

– Nu! exclamă ea. Nu înțeleg: eram în casa lui, apoi am leșinat. Dar de unde ați știut unde sunt? Sunteți prietenul meu? Sau mă duceți în altă parte?

– Domnișoară Daine, spuse Louis cu gravitate, dacă ar fi sugerat altcineva că sunt capabil de un astfel de comportament, l-aș fi lovit, dacă ar fi bărbat și nu i-aș mai vorbi vreodată, dacă ar fi femeie. O să vă iert pentru că sunteți copleșită...

– Îmi pare rău. Vă cred. Abia mai pot gândi. Dar nu mă duceți la lady Constant! se rugă ea, speriată.

– Dar trebuie să vă duc acolo. Unde altundeva aș putea să vă duc?

– Nu la ea! Nu pot suporta! O urăsc!

– Acestea sunt copilării, domnișoară Daine. Nu vă va da înapoi lui sir Clement și cred că va avea mai multă grijă când vă va alege însoțitorul de călătorie.

– N-o cunoașteți pe mătușa. El o să spună că vrea să mă ia totuși de soție, iar ea mă va obliga să accept.

– Nimeni nu vă poate forța să vă căsătoriți.

– N-o cunoașteți pe mătușa, repetă ea. În plus, va pune întrebări, mă va certa... A fost îngrozitoare... Dar nu mi-ați spus cum m-ați găsit.

– Avem destul timp la dispoziție. Nu am destul timp să vă conving că trebuie să mergeți la lady Constant.

– Nu! Nu cunoașteți nici un loc respectabil în care să stau până la întoarcerea acasă? Am niște bani.

El rămase o vreme pe gânduri.

– Nu vă dați seama că, dacă nu vă duc la lady Constant, pot fi acuzat eu că v-am răpit? Oricum, numele noastre se rostesc deja împreună... Domnișoară Caroline, trebuie să vă întreb: dumneavoastră mi-ați stricat desenul?

– Nu... clătină ea din cap, spunându-și cu tristețe că se gândea mai întâi la desen.

– Mulți au susținut acest lucru. Se zvonea că ați făcut-o pentru a-l face pe sir Clement să rupă logodna.

– Sir Clement a făcut-o.

Caro îi povesti ce aflase de la fostul ei logodnic.

– Totuși, trebuie să vă dați seama că nu pot să nu vă duc înapoi la mătușa dumneavoastră.

– O să declar că a fost dorința și insistența mea. Nu vreau să mă întorc în Turnul Lancelot, nu vreau! începu ea să plângă.

El nu încercă să o consoleze. După o pauză, spuse gânditor:

– Aș putea să vă duc la mătușa mea, care locuiește în Windsor...

– Da, vă rog! Doar pentru două nopți. Nu mă simt în stare să plec spre Porstmouth mâine. Numai două nopți, vă rog, domnule Ribot!

– Așa să fie, ridică el din umeri, apoi îl strigă pe vizitiu și-i spuse adresa.

Zâmbind, Louis îi spuse:

– Mărturisesc: nu țin neapărat să dau explicații mătușii dumneavoastră atât de... formidabile.

– Dar mătușa dumneavoastră nu va refuza? Sunteți sigur?

– Foarte sigur. Are inimă bună.

– Cum o cheamă?

– Acum se numește Bellamy.

– Sunteți foarte bun cu mine, oftă Caro, sprijinindu-se de umărul lui. Acum mă simt în siguranță. Cum ați dat de mine?

– O să vă spun, dar am ajuns la casa mătușii mele.

Louis coborî, apoi îi întinse mâna ca să o ajute. Chiar în acea clipă, doi gentlemeni călare trecură pe lângă ei, privindu-i dezaprobator. Unul dintre ei se opri și întrebă cu răceală:

– Aveți nevoie de ajutor, doamnă?

Caro ridică privirea speriată; descoperind figura indignată a colonelului Gray.

– Nu, domnule, vă mulțumesc, răspunse ea cu voce subțire și tremurătoare.

– Înțelesesem că părăsiți Windsor azi, pentru a ajunge la Porstmouth.

Tânăra nu-i putu răspunde, dar îi șopti lui Louis:

– Oh, hai să intrăm mai repede!

Louis se întoarse spre colonelul Gray:

– Domnișoara Daine a avut un accident nefericit. S-a pus sub protecția mea, iar eu o voi lăsa aici, în siguranță, la mătușa mea, doamna Bellamy.

Colonelul îl ignoră:

– Domnișoară Daine, îmi permiteți să vă conduc la lady Constant? O să vă aduc o trăsură.

Ea continua să strângă mâna lui Louis.

– Vă mulțumesc, domnule, dar voi rămâne la doamna Bellamy.

– Voi considera de datoria mea să o anunț pe lady Constant.

– Puteți să-i spuneți, răspunse Caro cu o fermitate de care nu se știa în stare, că nu mă întorc în Turnul Lancelot. Sunt aici doar pentru două nopți, apoi mă voi întoarce acasă. Nimic din toate acestea nu a fost din vina mea...

– Destul, doamnă! o întrerupse el cu severitate. N-am crezut că puteți fi atât de insolentă. În ceea ce te privește, Ribot, te asigur că vei da socoteală!

Cei doi bărbați plecară în galop, aruncând priviri nemulțumite peste umăr.

– Ce ghinion! mormăi Louis.

Dar ghinionul nu se oprea aici. În casă nu se afla decât o menajeră, care îi informă că și stăpânul și stăpâna erau plecați. Urmau să lipsească aproape o oră.

– Of, ce nenoroc! clătină din cap tânărul. În acest caz, o să-i așteptăm. Jenny, ea e domnișoara Daine. O să ai grijă să primească tot ce dorește. Pentru moment, am dori niște ceai și biscuiți în salon.

După ce se mai încălziseră, Caro întrebă din nou:

– Acum o să-mi spuneți cum m-ați găsit?

El zâmbi.

– Suntem foarte preocupați de mișcărilor stăpânilor noștri, iar unul dintre prietenii mei a aflat o bucată de conversație între sir Clement și domnul Grosvenor. Poate nu m-ar fi îngrijorat, dacă n-aș fi aflat că veți pleca însoțită de o anume doamnă Quantock, deși alte surse susțineau că nu se numește așa, ci doamna Friar. Reputația acestei doamne este cunoscută... Oricum, am luat doi prieteni, o trăsură și... asta e tot.

Caro se interesă de soarta fostului ei logodnic și, când auzi că fusese lăsat într-un pustiu, râse ca un copil încântat de pedepsirea unui căpcăun dintr-o poveste. Louis nu râse cu ea.

– Ar fi meritat o pedeapsă mult mai rea, murmură el, privind gânditor în flăcări. Ce păcat că i-am întâlnit pe cei doi, colonelul și însoțitorul lui...

– Da, dar nu ne pot face nici un rău. Adică... oh, nu! Dacă veți fi demis? exclamă tânăra, speriată. Cât egoism din partea mea! O să mă întorc la mătușa, declară ea, ridicându-se brusc.

– Nu, nu, copilă! E prea târziu pentru asta.

– Dar serviciul dumneavoastră? întrebă ea, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu trebuie să vă neliniștiți din cauza mea. Nimeni nu mă poate da afară, pentru că am demisionat deja. O să mă duc la prințul de Wales. Dar nu de aceea sunt preocupat. Caroline, se întoarse el spre ea, vorbindu-i cu căldură, părăsind tonul formal. Nu cred că îți dai seama

cât de compromisă ești cu mine. Lady Constant poate veni oricând. Suntem singuri și a căzut deja întunericul, apoi ai refuzat să te lași condusă de colonel la mătușa ta. După acea poveste cu desenul, nu mai avem ce explicație să dăm. Ești compromisă în totalitate.

– Oh, Doamne! exclamă ea, fără să știe ce să spună.

El o privi zâmbind ușor.

– Există o soluție…

Caro îl privea neatentă, gândindu-se că se va întoarce atât de curând la Portsmouth și nu-l va mai vedea vreodată.

– Am motive să cred– și te rog să mă ierți că o spun, micuțo– că nu ești– sau cel puțin nu ai fost– indiferentă față de mine.

Tânăra roși și plecă privirea.

– Nu este așa?

– Domnule, sunteți nedrept. Știți foarte bine…

– Caro, cherie, ce părere ai avea dacă lumea vorbește despre soțul tău ca fiind nu un baronet, ci un artizan, sau poate servitor?

Ea îl privi neîncrezătoare. Apoi zâmbi ușor.

– Poate că le-aș spune că nu e nici una, nici alta, ci un artist.

Brusc, tânăra se ridică, frângându-și mâinile.

– Oh, nu mă mai tortura! murmură ea. Nu mai suport… Am îndurat destule.

– Nu te torturez, răspunse el, ridicându-se. Aș vrea să mă cunoști așa cum sunt, Caroline. Pot să-mi pierd calmul– dar cred că știi deja. Pot să fiu crud. Am fost crud cu tine, am fost crud cu domnișoara Kate… Dar pentru asta nu-mi pare rău. Non!

Caro nu se putea gândi la Kate.

– Nu-mi pasă că-ți pierzi calmul. Dacă ești crud, trebuie să te iert. Tu ești… tu. Nu se poate altfel.

– Draga mea copilă, întinse Louis brațele. N-am cuvinte. Atâta încredere, atâta inocență…șopti el, apoi zâmbi, adăugând: ai fost avertizată. Deci: te căsătorești cu un artist?

Tânăra nu răspunse imediat, iar zâmbetul lui dispăru, lăsând loc îngrijorării.

– Ești foarte nobil, șopti ea cu voce tremurândă. Pentru că sunt compromisă, ai ales această soluție... Dar nu pot să-ți permit! Știi foarte bine că... aș muri pentru tine

– Caro, draga mea, nu e așa. Poate că am avut nevoie de acest impuls, dar sunt îndrăgostit de tine...

– Nu e adevărat! îl întrerupse ea, suspinând. N-o să uit ce ai spus, că era un flirt fără importanță...

– E vina mea, dar te rog să mă asculți și să mă crezi, Caro. La început, era doar un flirt. Am cunoscut-o pe domnișoara Manders și am vrut doar să flirtez cu ea. Numai că m-a vrăjit. S-a terminat, te asigur. Caro, ma chere, am început să te iubesc în acea seară cumplită. Zăceam în pat și mă gândeam cu cât curaj ai înfruntat convențiile și opinia publică, să ieși în grădină și în frig să ai grijă de mine. Aceasta, mi-am spus, este o femeie adevărată, femeia pe care o vreau. Caroline, iartă-mi nebunia și slăbiciunea! Bărbații sunt uneori nebuni...

O luă în brațe și o sărută cu blândețe. Era asigurarea de care avea nevoie.

Fură deranjați de o bătaie puternică la ușă. Se despărțiră, dar continuară să se țină de mână. Brusc, începură să râdă amândoi.

– Trebuie să fie lady Constant, a venit să te salveze!

– O să o trimit pe Jenny cu un bilet că voi rămâne la viitoarea mea mătușă, apoi o să-i scriu o scrisoare mamei și o să o anunț de logodna cu monsieur Louis Ribot.

Se sărutară din nou, fără să le pese de bătăile din ce în ce mai violente din ușă.

Sfârșit